

የአዲስ ኪዳን ገብረተ ሰብ

ተልእኮውና ተግባሩ
በተቃውሞ መካከል

From the Library of
ፍጹህ ለጥላው ወዲያ ሆገስ
FESSEHA ATLAN WOLDE YOHANNES

በሰለሞን ከበደ ወ-ጸ

ታኅሣሥ 1999 ዓ.ም ታተመ

[Handwritten signature]

ምስጋና

ይህን መጽሐፍ ያለ ደራሲው ፈቃድ
ማባዛት ወይም ማሳተም በሕግ
የተከለከለ ነው።

Copyright © 2006 Solomon Kebede
All right reserved.

ይህ መጽሐፍ እንዲዘጋጅ ግፊት ላደረጉት ለወንጌል ሐዲስ
እና ለባለቤታቸው ለዮሴፍ ሽፈራው፣ ብዙ ጊዜ ሐሳቤን
ለማሳጋበት ለንጉሤ ቡልቻ፣ ለጎትመት እንዲበቃ መልካም
ተሳትፎ ላደረጉት ለእሰይ አንተነህ፣ ለሜሪ ላቀውና ለተስፋዬ
ሮበል የከበረ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

ታዛዥነታቸውንና አክባቢነታቸውን
ለወላጆቻቸው ላላጓደሉ ልጆቻችን
ለኢልፋዝ፣ ለእሴተ፣ ለጸባኦች እና
ለሳሌም የተበረከተ።

[Faint circular library stamp with Amharic text]

መቅደም

ክርስቶስ የሰበሰበው ማኅበር መስመርና ግብ የሌለው የሕዝብ ክምችት አይደለም፤ ወይም የሕይወት አካሄዱንና መድረሻውን ከየጉዳናው የሚነጥቅ ዘርፎ አዳሪ ሠራዊት አይደለም፤ ወይም መሰብሰቡ ብቻውን ግብ የሆነለት የባልንጀሮች ክበብ አይደለም። ይልቁን ቀርጥ ያለ ጥሪና ርቱዕ አቅጣጫ የተሰጠው ሕያው ማኅበር ነው።

መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ "ቤተ ክርስቲያኔ" ብሎ የጠራው ይህ በመስቀሉ ሞትና በትንሣኤው ኅይል ሕልውና ያገኘ ዐዲስ ኅብረተ ሰብ ዛሬ በብዙ ቦታ መንገዱ ተወሳስቦበታል፤ አካሄዱ ተደናቃቅፎአል፤ እይታው ተንሸዋርሮአል። ጌታውና አዳኙ የሚፈልግበትን የጽድቅና የሰላም ወኪልነት ለመፈጸም ከሚችገር በት ትልቅ ተግዳሮት ውስጥ ወድቆአል።

የአካሉን አንድነት የሚያሳሉ ሥጋውያን ድክመቶች ነጋ ጠባብቅ እያሉ ጉልበቱን ይገዝግዛሉ፤ የድኅረ ዘመናዊው ዓለም ጥላበላዩ ላይ እያንዣቸው ነጮን ከጥቁር ለመለየት እየተሳካው ያመነታል፤ ከየአቅጣጫው ከሚመጣው ጥቃት የተነሣ ከሞናው ተልእኮ የመዘናጋትና የተራ ማኅበርነት ፈተና ተጋርጦበታል።

ይሁን እንጂ በበዓለ ሃምሳ ጧት በታላቅ የመንፈስ ቅዱስ ጉልበት፤ በመድኃኒታችን በክርስቶስ ሞትና ትንሣኤ መሠረት ላይ ተተክሎ የጀመረው ይህ ኅብረተ ሰብ አሁንም የማያሻማ ጥሪና ይህንኑ ጥሪ ያቀረበው ያ መልካም እረኛ አለለት። ለተልእኮው መሳካት የሚያግዘው ያ ብርቱ የእግዚአብሔር መንፈስ አለለት። ይህን ቋሚ ቦታውንና ጥሪውን የሚያስገነዝቡን ድምጾች የሚፈለጉበት ጊዜ ላይ ነን።

በዚህ ረገድ አቶ ሰሎሞን ያቀረበልንን ይህን ሁለ ገብ የቤተ ክርስቲያን ተልእኮና ተግባር ዳሰሳ አራት ጥንካሬዎች ልጠቃሽ።

ሁላችንም የምናውቃቸውን የተለመዱ አርእስት አቶ ሰሎሞን

ጥልቅ እይታ እየሰጣቸው "ለካ ነገሩ እንዲህ ነው" እንድንልልቡናችንን ያነቃቃል። በያዝናቸውን ሠናዖት እሴቶች እንድንደላደል ያበረታታናል።

ሰፊና ጥልቅ የሆነውን የቤተ ክርስቲያን ተልእኮና ተግባር ለመያዝ በሚመች ሞዴል በማቅረብ ሚዛናዊና ሁለገብ የሆነ አመለካከት እንዲኖረን ያግዛል።

አቶ ሰሎሞን የመጽሐፍ ቅዱስን የማይሻር ብርሃን በሰፊው በአገልግሎቱ ላይና በሕይወት ትዝብቶች ካገኛቸው ተግባራዊ እውነቶች ጋር አስናስሎ ለእምነትም ለተግባርም የሚሆን ጉዳና ያሳየናል።

ይህን ሁሉ ሲያደርግ ክርስቶስ ስለ ሠራው ዐዲስ ኅብረተ ሰብ ያለው መገደድና ይህ ኅብረተ ሰብ ከወንጌል ቢያፈነግጥ ሊከተል የሚችለው ጉዳት እያሳሰበው እንደ ሆነ ይታወቃል፤ ስለዚህም "እንተ ግን" የተሰኘውን ሥር ነቀል የሕይወት ዘይቤና የመንፈሳዊውን ጦርነት የክተት ዐዋጅ ያስተጋባልናል።

የዐዲሱ ኅብረተ ሰብ መሠረትና መሥራች ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ፤ ወደ ጥሪያችን ግንዛቤና ወደ ኅይሉ መላት ይሳበን።

ንጉሤ ቡልቻ

የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ተልእኮውና ተግባሩ

I. ሰው	2
II. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ምንነትና ተልእኮው	11
III. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ተግባራት	29
1. አምልኮና ጸሎት	31
ሀ) አምልኮ	31
ለ) ጸሎት	46
2. ኅብረት ... አንድነትን መጠበቅና መራመድ	85
1) ኅብረት	85
2) ይቅር መባባል	122
3. ወንጌል ስርጭት ... የንስሐና የእመኑ ጥሪ	132
4. ደቀ መዛሙርትን ማፍራት	135
5. ምግባረ ሠናይ _ የምሕረት አገልግሎት	150
6. የጽድቅና የፍትሕ አገልግሎት	154
IV. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብን የሚገዳደሩ ተቃውሞዎች	161
1. አሮጌው ሰው እና የዓለም ሥርዐት	162
2. ዓለምና መልኮቿ	173
3. ሰይጣን - የጨለማ ኃይላት	191
1) ሰይጣን ማን ነው	191
2) የሰይጣን ማጥቂያ መንገዶች	194
3) የማሳቻ ስልቶች	204
V. ድል በሰይጣን ላይ	226
1. ጌታ ኢየሱስ ዲያብሎስን እንዴት ድል አደረገ?	226
2. የክርስቲያን የአማኝ ድል በሰይጣን ላይ	232
VI. አንተ ግን	254

የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ...

ተልእኮውና ተግባሩ

በተቃውሞ መካከል

I. ሰው

እግዚአብሔር አምላክ መጀመሪያና መጨረሻ የሌለው፣ የፍጥረት ዓለም ጠንሳሽ፣ ጀማሪና አኗሪ፣ ባለቤት፣ ገዢም ነው።

እርሱ በፈጣሪነቱ መግዛት መብቱ ነው። በፍጥረቱ ላይ ባለሥልጣን መሆኑ ከፈጣሪነቱ የተነሣ ይመነጫል።

እርሱ ጊዜ መሰፈር ከመጀመሩ በፊት የነበረ፣ ጀማሪ የሌለው ጀማሪ ሰበብ የለሽ ሰበብ ነው።

ሰማይ፣ ሰማየ ሰማያት፣ ምድር ምድርንም የሞላው ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር ሰውን ከምድር ዐፈር እንዳበጀው የሕይወትንም እስተንፋስ እፍ ብሎበት ሕያው ነፍስ ያለው አድርጎ እንደ ሠራው መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል። እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር ወንድና ሴት አድርጎ እንደ ሠራቸው፣ 'አዳም' ብሎ እንደ ጠራቸው እናውቃለን (ዘፍ 5+2)። አዳምና ሔዋንም እንዲበዙ እንዲባዙም የሚያስችላቸው ተፈጥሮአዊ ብቃትና ትዕዛዝ ተሰጣቸው (ዘፍ 1+28)።

እግዚአብሔር ሰውን ሲሠራው፣ የራስ ሕልውና ግንዛቤ ያለው እንዲሆን እግዚአብሔር በፈቃዱ ለሰው የራሱ ፈቃድ ያለው ፍጡር እንዲሆን የማሰብ፣ የማስተዋል ችሎታ ሰጠው። ይሁን እንጂ ሰው በፍጡርነቱ ለእግዚአብሔር እንዲገዛ የፈጣሪና የተፈጣሪ እይይዝ ሕግ ግድ የሚለው ነው።

ሰው የራስ ሕልውና፣ ግንዛቤ ያለው፣ ፈቃድ ያለው፣ የማስተዋል

ችሎታ የተሰጠውም ቢሆን በራሱ ፍጹም ሕልውና የለውም። በሥጋዊም ሆነ በመንፈስ ሕይወቱ ከእርሱ ውጭ በሆኑ ነገሮች ላይ ተደጋፊ ነው።

በእግዚአብሔር ፍጥረት በምድር (ውሃ፣ ዐፈር፣ አየር፣ ዕፀዋት፣ እንስሳት) በፀሐይ በሕግጋታቸው በሌላ ሰው ላይ ወዘተ ... ላይ እንዲሁም በቀጥታ በመንፈስ ሕይወቱ ረገድ በእግዚአብሔር ላይ የሚደገፍ ነው።

ሰው ከምንነቱና ከማንነቱ፣ ከየትነቱ የተነሣ ለእግዚአብሔር መግዛቱና እግዚአብሔርን የሚሻ መሆኑን ሊካድ የሚቻል ጥዳይ አይደለም። ሰው ለሕያውነቱ ተደጋፊ መጥኝ ባይ ነው።

ሰው ከምንነቱ፣ ከማንነቱ፣ ከየትነቱ የተነሣ ለሕያውነቱ ለሙላቱ

1. ለእግዚአብሔር መግዛትና

2. እግዚአብሔርን መታዘዙ የግድና ትክክል ነው።

«ለእግዚአብሔር መግዛት» ስንል በእግዚአብሔር ሥልጣን ሥር ማደርን እናስባለን፤ እግዚአብሔር አምላክ ሲሆን፣ ሰው ግን እግዚአብሔርን አምላኪ መሆኑን እናጸናለን። በሁሉ እግዚአብሔር በላጭ፣ ሰው በእግዚአብሔር ተበላጭ፣ እግዚአብሔር ቀዳሚ ሰው ተቀዳሚ፣ ተመሪ፣ ለእግዚአብሔር ተጠሪ መሆኑን በሰውና በእግዚአብሔር መካከል መስተካከልና እኩልነት እንደማይኖር እንቀበላለን።

«እግዚአብሔርን መታዘዝ» ስንል እግዚአብሔር በግልጽ የሰጣቸውን መመሪያና ትእዛዝ ሰው ማክበር በተግባር የመግለጥ/የማዋል ግዴታና ተጠያቂነት እንዳለበት እንገነዘባለን።

እግዚአብሔር እንደ ፈጣሪነቱ

ሰው የእግዚአብሔር ንብረት ነው፣ የእግዚአብሔር ነው፣ እውነቱ ይሄ ነው።

ሰውን ሕያው ነፍስ ያለው፣ የራስ ሕልውና ግንዛቤ እንዲሁም ባለ ፈቃድ ወይም ፈቃድ ያለው እንዲሆን አብቃው ወይም አስቻለው። ይህ አቋም ሰው ራሱን የሚያውቅ፣ በራሱ የሆነ የራሱ ፈቃድ ያለው እንዲሆን የሰቆጠረው እንጂ፣ የሰው ማንነትና ምንነት በእግዚአብሔር በፍጥረቱ ክልል ውቅር ውስጥ የተቀናበረ ነው። ከዚያ የወጣ ኢተደጋፊ ልዑል አይደለም።

እግዚአብሔር ሰውን ከምድር ዐፈር እንዳበጀው፣ የሕይወትንም እስትንፋስ እፍ እንዳለበት ሰው ሕያው ነፍስ ያለው እንደ ሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። የምድር ዐፈር የእግዚአብሔር ነው፤ እስትንፋሱም የእግዚአብሔር ነው፤ ስለ ሆነም በሰው ዘንድ ያለው ነገር ሁሉ የእግዚአብሔር ነው።

ይህ የፍጥረት ሥርዐት የሆነውን እውነታ ሰው በራስ ሕልውና ግንዛቤ፣ በፈቃዱ ቢቀበለውና ቢያከብረው፣ ከአምላክ ጋር በሚኖር ግንኙነት በኑሮው ሁሉ ቢያጸናው፣ በፍጥረት ሥርዐት ልክ የሆነው በፍጡሩ በኩልም እንደዚያው ሲሆን፣ ለሰው ሕይወትና ሰላም (ሻሎም) ይሆናል። አለበለዚያ «ንፍረትና ሞት» ነው።

ተፈጥሮ በሥርዐተ ሕጉ በስተመጨረሻ በኃይል ግድ የሚባለው ሰው ከወዲሁ በፈቃዱ ለእግዚአብሔር ልገዛለት ማለትን ቢቀበለው፣ አሜን ቢል መልካም ነው። ሰው ፈቃድ አልባ በሆነበት መንኲራኩራዊ መስተጋብር ሳይሆን፣ የሰው ፈቃድ በተሰጠበት መልኩ ሰው አዎንታዊ ምላሽ ቢሰጥ፣ የሰውና የእግዚአብሔር ግንኙነት ታላቅ ውበት፣ ጥሩ ስምረት ያለው ይሆናል። ይህም ማለት ሰው በፍጡርነቱ ግዳጅ ለእግዚአብሔር ተገዥ ከሚሆን ይልቅ፣ በፈቃዱ ለእግዚአብሔር ተገዥ ቢሆን ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረው ግንኙነት ውብ ይሆናል። ሰው በፈቃዱ ለእግዚአብሔር ቢገዛ ሕይወቱና ሙላቱ ነው። ሰው በፈቃዱ አሻፈረኝ ለእግዚአብሔር አልገዛም ቢል ዐልፎት መሄድ ከማይችለው ግድግዳ ጋር እንደሚላተምና ራሱን እንደሚያሠቃይ ሰው/እን

ስላ ነው። በሕይወት ምንጭና ሙላት ላይ መነሣትና ጥፋት ነው። የገዛ ሕይወትን ማቃረን፣ መጠናወት ነው። ከእግዚአብሔር ጋር በፈቃዳችን አለመስማማት ሕይወታችን ማወላከፍ፣ የሕይወትን ሂደት መቃረን መጸረር ነው። (“ስሐራሴቦ ሆይ፣ በስኔ ባይ ስለ ተነሣህ፣ ረዳትህንም ስለ ተቃወምህ ተጠፋህ (ሆሴ 13+9)።

እንግዲያስ ለእግዚአብሔር አለመገዛትና እግዚአብሔርን አለመታዘዝ ነጠአት ነው። ቅራኔ ሕይወት፣ ጸረ - ሕይወት ነው። የገዛ ሕይወትንና ሰላምን መጸረር ነው።

እግዚአብሔር ለሰው በጎ መሆኑን ሰውን በፈጠረበት ጊዜ ገልጧል። እግዚአብሔር አዳምን ከመፍጠሩ በፊት ለሰው ሕይወት የሚያስፈልገውን ነገር አዘጋጀ። ፀሐይና ምድርን ፈጠረ፤ ምድርም በራሷ ዛቢያ ላይ የምትሸከረከር በፀሐይም ዙሪያ ምሕዋሯን ጠብቃ የምትዞር ለሁለቱም ዐይነት እንቅስቃሴዋ አቅጣጫንና ፍጥነትን ተመሳሳት። በምድርም ያሉትን ነገሮች ዐፈሩን፣ ውሃውን፣ አየሩን፣ ዕፀዋቱን፣ እንስሳቱን በቅድሚያ ወደ መኖር አመጣ። ይኼ ሊሆን የቻለው አዳም እግዚአብሔርን «እኔን ከመሥራት በፊት እነዚያ ለእኔ የሚያስፈልጉ ነገሮች መኖራቸውን በቅድሚያ አረጋግጥ ብሎት አልነበረም። እግዚአብሔር ለሰው ዐሳቢነቱን፣ ተጠንቃቂነቱን፣ የሰውን ምችት ፈላጊነቱን ከፍጥረት ቅደም ተከተሉ በግልጽ እንረዳለን።

እግዚአብሔር በፍጥረት አባትነቱ በጎ ነው። ልንደገፈው፣ ልንታመንበት የሚበቃ ነው። ለሕይወታችን እኛ ባለቤት ከመሆናችን በፊት፣ እግዚአብሔር የሕይወታችን ባለቤት ሆኖ እናየዋለን። እንዲያውም እኛ የራሳችን ሕይወት ባለቤት ለመሆን በምንነሳበትና በምናሳየው ሁኔታ ሁሉ በቅድሚያ እግዚአብሔር የሕይወታችን ባለቤት መሆኑን መዘንጋታችንና እግዚአብሔርንም ከባለቤትነቱ መጋፋታችን ነው። ምንጊዜም እግዚአብሔር ለእኛ በጎ ዐሳቢ ተጠንቃቂ መሆኑን በማያቋርጥ ሁኔታ ልናስተውልና

ልንታመንበት፤ ልንደገፍበት ዐላባችንን ልንጥልበት የሚገባ ነው። በእግዚአብሔር ላይ መደገፍ የግረፍ ነው። ለእግዚአብሔር ተገዛንም ማለት በእግዚአብሔር በጎ አሳቢነቱ ላይ ዐረፍን የሕይወት ምንጫችንና ሙሳታችን እርሱ ሆነ ማለት ነው።

ሰው በሥጋዊ ሕይወቱ ማለትም በዐጸደ ሥጋው በጊዜ ውስጥ የታጠረ ነው። ሕይወቱም የአሁን ነው፤ ዕውቀቱም በዚህ ረገድ ከአሁንና እዚህ ካለ ነገር ጋር የተያያዘ ነው። የዕውቀቱም መጠንና ጥራት በስፍራ እና በጊዜ ውስጥ የታጠረ፤ የተቀነበበ ነው። ሰው በምድራዊ አካል ሕይወቱ በ«አሁንና በዚህ» ጥቆሞች የተያዘ ነው። ከአሁን እዚህ ካለው ነገር ባሻገር ያለውን ነገር የማየትና የመረዳት ችሎታው የተገደበ ነው። ይሁን እንጂ ሰው የነገው ነገር እንዲሁም እዚህ ካለው ባሻገር፤ እዚያ ማዶ ያለው ነገር ይገደዋል፤ ያሳስበዋል፤ ሥጋት ይጋርድበታል፤ ሕይወቱን ሰላሙን እንጥልጥል ያደርግበታል። ስለ ሆነም ሰው ከአሁንና ከዚህ ባሻገር ስላለው ነገር ምቹነቱ ሕይወት የማይጠናወት መሆኑን ማረጋገጥ ይቻላል። ይህ ግን ሲረጋገጥ የሚቻለው በእምነት በኩል ነው፤ በጎነቱን በፍጥረት ቅደም ተከተል በገለጠ በእግዚአብሔር ላይ በመደገፍ ብቻ ነው።

ሰው የእግዚአብሔርን ሥራ አስተውሎ በእግዚአብሔር ላይ ለዛሬም ሆነ ለነገ ሕይወት ካልተደገፈ በስተቀር ጥጥ፤ ሥጉ፤ ተጨናቂ፤ ርካታ ቢሰ፤ ፈሪ፤ አገርጋሪ፤ ተተናኳይ፤ ተቅበዝባኝ ሟች ነው።

ጥረቱ መሄድ፤ መሄድ፤ መሮጥ፤ መሮጥ፤ የትም ላለመድረስ መዝለል፤ መዝለል ምንም ላለመያዝ፤ ላለማውረድ እንዲያው መንጠራራት ነው። ነገ ለመኖር በመታገል በመዘጋጀት ዛሬ የሕይወትን ወቅት በማሳለፍ የሕይወትን ዘመን መጨረስ ነው። ከእግዚአብሔር እስከነ አካቴው መለየት ነው።

ሀ) ሰው የፈጣሪውን ሕግ ተላለፈ

ኀጢአት በዔድን ገነት ጀመረ፤ ውድቀት መጣ።

መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር በዔድን ገነት መልካምና ምቹ ስፍራን እንዳዘጋጀ የሠራውንም ሰው ወደዚያ እንዳመጣውና ክፉና ደግን ከምታስታውቀው የዛፍ ፍሬ በስተቀር ለማየትና ለመብላት መልካም የሆኑትን የዛፎች ፍሬ እንዲበላ እንዲመገብ ፈቀደለት።

አንድ ጊዜ አላቹ የቀደመው እባብ ወደ ሄዋንና አዳም መጣ፤ ሄዋንን እንዲህ ብሎ ጠየቃት።

“በርግጥ እግዚአብሔር፤ በአትክልቱ ስፍራ ካሉ ዛፎች ከማናቸውም እንዳትበሉ ብሎአልን?” አላት (ዘፍ 3፡1)። አጠያየቀ በእግዚአብሔር ላይ አሉታዊ፤ አፍራሽ አመለካከት በሚያነሣ አቀራረብ ነው። የእግዚአብሔርን ጸጋ፤ በጎነት፤ ቸርነትን በሚያሳይ በሚያጎላ መንገድ ሳይሆን፤ እግዚአብሔር ከልካይ፤ ንፋግ፤ ስስታም፤ እንደ ሆነ በሚያስመስል አቀራረብ ነው የመጣው “እግዚአብሔር ምን ምን እንድትበሉ ፈቀደላችሁ/አዘዛችሁ” የሚል የእግዚአብሔርን ሰጭነት የሚያጎላ ጥያቄ አልነበረም ያቀረበው።

እርሷም እንዲህ ስትል መለሰችለት

“...በአትክልቱ ስፍራ ካሉት ዛፎች ፍሬ መብላት እንችላለን፤ ነገር ግን እግዚአብሔር በአትክልቱ ስፍራ መካከል ከሚገኘው ዛፍ ፍሬ እንዳትበሉ፤ እንዳትነኩትም፤ አለበለዚያ ትሞታላችሁ ብሎአል” (ዘፍ 3፡2-3)።

እግዚአብሔር ሁሉን የፍራፍሬ ዛፍ ፈቅዶ አንድ ዛፍ ቢከለክል፤ ለራሱ ቢያስቀር ምን አለበት? ሁሉን ችሮ አንድ ለራሱ ለይቶ ቢያስቀር ቸርነቱ እንደሌለ ያስቈጥራል ወይ? ገነትንስ

ለአዳም እንዲያዘጋጅ የሚያስገድደው ምንድን ነው፤ አንድ ሰው መቶ ወንበሮች ሠርቶ ዘጠና ዘጠኙን ሰጥቶ አንዱን ቢያ ስቀምጥ ንፋግ ያሰኘዋል? ቸር እንዳልሆነ ያስቈጥረዋል? እንደ ዚያ አያሰኘውም፤ አያስቈጥረውም።

ይሁን እንጂ ሰይጣን እግዚአብሔርን በሰው ዘንድ እንደ ጨካኝ፣ የሰውን ሙሉነት መልካምነት እንደሚቀናቀን፣ እንደ ንፋግ አድርጎ ሲያቀርብ ራሱን ግን ለሰው ሙሉነትና መልካምነት እንደሚቈረቁር እንደ ነጻ አውጭ ታጋይ አድርጎ ነው ያቀረበው።

ሄዋንም የእባቡን ቃል ሰማች፤ የሖዋን ችግር ያለማመን ችግር አልነበረም። ችግሯ ማንን ማመን ነበር። እርሷ ግን የእግዚአብሔርን ቃል ከማመን ይልቅ የሰይጣንን ቃል አመነች። እግዚአብሔርን ከማመን ይልቅ ሰይጣንን አመነች። የሰዎች ችግር በጥቅሉ ያለማመን ችግር ሳይሆን፣ እግዚአብሔርን ያለማመን፣ ቃሉን ያለማመን ችግር ነው።

ሰዎች እግዚአብሔርን ከማመን ይልቅ አሳቹን ያምናሉ ወይም የራሳቸውን ዐሳብ ያምናሉ፤ ሰይጣንም ጥረቱ የእግዚአብሔር ቃል እንዳይታመን ነው እንጂ ሌላው እንዳይታመን አይደለም።

ከዚህ የተነሣ ኅጢአት ሆነ፤ ውድቀት መጣ። ሰው እንደ እግዚአብሔር ለማወቅ ፈለገ፤ ከእግዚአብሔር ጋር መስተካከልን ፈለገ፤ ከፍሬዋ ቢበሉ እንደማይሞቱ የሰይጣንን ቃል አመኑ።

ለእግዚአብሔር አለመገዛት ፍሬዋን ቢበሉ ባሰቡ ጊዜ ለእግዚአብሔር መገዛት ለእግዚአብሔር ማደር ተጣሰ። ፍሬዋን በበሉ ጊዜ ደግሞ በዚያን ወቅት የእግዚአብሔርን ትእዛዝ በተግባር ተላለፉ፤ ስለዚህም ኅጢአት ሠሩ፤ በደለኞችም ሆኑ። ኅጢአት ፈጸሙ፤ ለእግዚአብሔር የአለመገዛትና የአለመታዘዝ ርምጃ ወሰዱ።

ኅጢአት በመሠረቱ ለእግዚአብሔር አለመገዛትና እግዚአብሔርን አለመታዘዝ ሲሆን፤ በደል ደግሞ በኅጢአት ምክንያት የተጠያቂነት ዕዳ ነው። ለመተላለፋችን የምላሽ ዋጋ የመክፈል ተጠያቂነት፤ ባለ ዕዳነት ነው።

ሰው በኅጢአቱ ምክንያት ከእግዚአብሔር ተለየ፤ እግዚአብሔር ከቅድስናው ከጽድቁ የተነሣ ከሰው ተለየ፤ ሁለት አቅጣጫ መለያየት ሆነ በሰውና በእግዚአብሔር መካከል (ኢሳያስ 59፡1-2)።

በዘፍ. ምዕራፍ 3 እንደምንመለከተው ሰው በኅጢአቱ ምክንያት ከእግዚአብሔር ሲለይ ከራሱ ተለየ፤ ራሱን መቀበል አቃተው፤ ከራሱ ሸሸ፤ ቅጠል አገለጸመ፤ በሰውና በሰው መካከል መለያ የት ሆነ፤ ከተፈጥሮ በረከትም ተለየ፤ ከገነት ተባረረ፤ መሬት ተረገመች፤ እሾኸና አሜክላ የምታበቅል ሆነች፤ መብላት በድካም፤ በላብና በወዝ ሆነ፤ መውለድ በጭንቀት እንዲሆን ታወጀ። የመጀመሪያ ኅላፊነቱ ገነትን መጠበቅና ማበጀት (የፈጠራ ሥራ) ነበረ። ጌላ ግን ለዕለት ምግቡ ደካሚ፤ ዋታችና በእሾኸም ተወጊ ሆነ(ዘፍ 3፡16-29)።

ለ) ሰው ከእግዚአብሔር ሲለይ

1. ሰው ከራሱ ተለየ (ሰው በራሱ ነገር አለመርካት የራሱን ክፍል ማፈርና መሸሸ)
2. ሰው ከሰው ተለየ (አዳምና ሄዋን፣ አቤልና ቃየን ወዘተ...)
(ሰው ሰውን መብለጥ፤ ሰው በሰው ላይ መሰልጠን ይሻል፤ በሰው መግባት፤ ሰው ሰውን ይፈራል፤ ይጠራጠራል) (ወንድም በወንድሙ ላይ፤ ሰው በሰው ላይ፤ ነገድ በነገድ ላይ፤ ወገን በወገን ላይ ቋንቋ በቋንቋ ላይ፤ ሕዝብ በሕዝብ ላይ፤ መንግሥት በመንግሥት ላይ ያምጻል፤ ይነሣል ...)
3. ሰው ከተፈጥሮ በረከት ተለየ

ሰው ከእግዚአብሔር ጋር መስተካከል መሻቱና ለዚሁም ብቃት ትእዛዝ ተላልፎ ከተከለለው ዛፍ ክልል ጥሶ ፍሬ ቀጥፎ መብላቱ ዐመፀ፤ ዐመፀኛነቱም ሆነ በዚህ ዐመፀኛነት አቋሙ ለዘላለም ሕያው ሆኖ እንዳይኖር እግዚአብሔር አይሆንም አለ፤ ተቃወመ። ስለዚህም ከገነት አስወጣው፤ መቼም በጥረቱ እንዳይደርስበት ከልካይ፤ የሕይወትን ዛፍ ጠባቂ አኖረ።

ከዚያም እግዚአብሔር አምላክ፤ “ሰው ... ሰውንም ካስወጣው በኋላ፤ ወደ ሕይወት ዛፍ የሚወስደውን መንገድ ለመጠበቅ ኪሩቤልንና በየአቅጣጫው የምትገለባበጥ ነበልባላዊ ሠይፍ ከኔድን በስተምሥራቅ አኖረ” (ዘፍ 3፡22-24)።

ከዚህም ቃል በተጨማሪ የምናስተውለው ሰው አሁንም ቢሆን በሰውር ልቡናው በገቡዕ ማንነቱ እዚያ ማዶ የሕይወት ዛፍ የሕይወት ርካታ እንዳለ ያውቃል። ወደዚያም የሕይወት እርካታ ለመድረስ ሕይወትን ለመጨበጥ የማያቋርጥ ጥረትና ጥዞ እንደሚያደርግ፤ ይሁን እንጂ ወደ ሕይወት ዛፍ ለመድረስ የሚያደርገው ሁሉ ከሕይወት ዛፍ መለስ በኪሩቤልና በየአቅጣጫው በምትገለባበጥ የነበልባል ሰይፍ እንደሚታገድና ይጓጓ እንጂ፤ መቼም በራሱ ጥረት ወደ ሕይወት መላት መድረስ እንደማይችል ነው።

ከዚህም የተነሣ ሰው የእግዚአብሔር ጠላት ሆኖአል(ሮሜ 5፡10)። እግዚአብሔር ግን በበኩሉ የዕርቅን መንገድ የሕይወትን መንገድ ለሰው አዘጋጅቷል፤ የተፈጥሮንም ጸጋ ሙሉ በሙሉ ከሰው ያራቀ አይደለም፤ ዝናብም ያዘንባል፤ ፀሐይን ለጻድቃንም ለጎጥኣንም ያወጣል ወዘተ ...። ወደ ሕይወት ዛፍ ሰው በራሱ ጥረት በራሱ መንገድ የሚያደርገውን ጥረት ከንቱ ያደርጋል፤ በጌታ ጸጋ በኩል እንጂ፤

«ወደ ሕይወት ዛፍ ለመድረስና በበሮቿም በኩል ወደ ከተማ

ዪቱ ለመግባት መብት እንዲኖራቸው ልብሳቸውን የሚያጥቡ ብፁዓን ናቸው» (ራእ 22፡14)።

II. የአዲስ ኪዳን ንብረተ ሰብ ምንነትና ተልእኮው

እግዚአብሔር የኪዳን አምላክ ነው፤ ሰውም የእግዚአብሔር የኪዳን ፍጡር ነው፤ ሰው ኪዳን መግባት የሚያበቃውን ፈቃድ እግዚአብሔር ሲፈጥረው አድሎታል።

እግዚአብሔር ከግለሰብም ሆነ ከማንበረ ሰብ ወይም ከንብረተ ሰብ ጋር ኪዳን የሚገባ አምላክ ነው። ኪዳን ማለት ውል ወይም ስምምነት ማለት ነው። ኪዳን የሚመሠረተው በሁለት ግለሰቦች ወይም ወገኖች መካከል በጋራ ፈቃድ፤ በጋራ መቀባበል ነው። በኪዳን ውስጥ ሁለቱም ወገኖች ግዴታና መብት ይኖራቸዋል፤ ማለትም እያንዳንዱ ወገን የራሱ የሆነ መብት እንዲሁም በራሱ ላይ የተጣለ ግዴታ አለው።

እግዚአብሔር ከሰው ጋር ወይም ከማንበረ ሰብ ጋር ኪዳን ሲገባ እግዚአብሔር እንደ ፈጣሪነቱ የመመለክ፤ የማዘዝ መብት ሲኖረው ከእርሱ ጋር ቃል ተጋቢው ግለሰብ ወይም ማንበረ ሰብ ደግሞ በእግዚአብሔር የመባረክ ወይም ለመጋብቱ መብት አለው።

እግዚአብሔር ከአዳም ጋር ኪዳን ገብቷል፤ ከሌዊ፤ ከሙሴ ... ወዘተ ጋር ኪዳን ገብቷል።

“እንደ አዳም ቃል ኪዳን ተላለፉ

በዚያም ለእኔ ታማኝ አልነበሩም” (ሆሴ 6፡7)።

“ከእርሱ ጋር የገባሁት ኪዳን የሕይወትና የሰላም ኪዳን ነበር፤

እነርሱንም ሰጠሁት፤ ይህም ክብርን አመጣ፤ እርሱም

አከበረኝ፤

ሰሜንም በመፍራት ጸና” (ሚል 2፡5)።

ብሉይ ሊዳን ስለ ቀደመው ኪዳን ታሪክ የሚያወሳ ሊሆን አዲስ ኪዳን ደግሞ ስለ አዲሱ ኪዳን ያወሳል። እግዚአብሔር ለአብርሃም፣ ለይስሐቅና ለያዕቆብ በገባው የተስፋ ቃል መሠረት ለአዲስ ኪዳን ያጨውን ኅብረተ ሰብ ከግብፅ ምድር ከባርነት ቤት በጎይል ክንዱ ነጻ አወጣው።

"በግብፅ ላይ ያደረግሁትን፣ በንስር ክንፍ ተሸክሜ ወደ ራሴ እንዴት እንዳመጣችሁ እናንተ ራሳችሁ አይታችኋል። አሁንም በፍጹም ብትታዘዙኝና ቃል ኪዳኔን ብትጠብቁ እነሆ ከአሕዛብ ሁሉ እናንተ የተወደደ ርስቴ ትሆናላችሁ፤ ምንም እንኳን ምድር ሁሉ የእኔ ብትሆንም፤ እናንተ ለእኔ የመንግሥት ካህናት የተቀደሰ ሕዝብ ትሆናላችሁ" (ዘፀ 19፡4-6)።

"ሙሴ ወደ ሕዝቡ ሄዶ የእግዚአብሔርን ቃላትና ሕጎች ሁሉ በነገራቸው ጊዜ በአንድ ድምፅ ሆነው፣ እግዚአብሔር ያለውን ሁሉ እናደርጋለን አሉ" (ዘፀ 24፡3)።

"ከዚያም የኪዳኑን መጽሐፍ ወሰዶ ለሕዝቡ አነበባቸው፤ እነርሱም፣ እግዚአብሔር ያለውን ሁሉ እናደርጋለን፤ እንታዘዛለን አሉ። ከዚያም ሙሴ ደሙን ወሰደ፤ ሕዝቡም ላይ ረጭቶ፣ ይህ እነዚህን ቃላት በሰጠ ጊዜ፣ እግዚአብሔር ከእናንተ ጋር የገባው የቃል ኪዳኑ ደም ነው አላቸው" (ዘፀ 24፡7-8)።

የቀደመውን የኪዳን ሕዝብ እግዚአብሔር ለኪዳን ከመጋበዝ በፊት ታላቅ ትድግና አደረገለት። ታላቅነቱንና በጎነቱን አሳየው። ከዚያም የኪዳኑን ረቂቅ በሙሴ አማካኝነት ለሕዝቡ አቀረበ፤ ሕዝቡም ተመልክቶ በአንድ ሀሳብ ተስማምቶ የኪዳኑን ቃል ተቀበለ። ከዚያም በሕዝቡና በእግዚአብሔር መካከል ኪዳን ተመሠረተ፤ ይህንኑ ኪዳን የማጽኛ ምልክት ይሆን ዘንድ የመሥዋዕቱ ደም ተረጨ።

በዚህ ኪዳን መሠረት እስራኤል የተመረጠ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሊሆን፣ እግዚአብሔርም የእስራኤል አምላክ ሊሆን፣ ሕዝቡ እግዚአብሔርን ሊታዘዙ፣ እግዚአብሔርም በበጎነት ሕዝቡን ሊከብ፣ ሊያጠግብ ስምምነት ተደረገ።

የኪዳኑ ቃል ይዘት ሁለት አቅጣጫ ያለው ነው፤ ይኸውም ሕዝቡ ሽቅብ ከእግዚአብሔር ጋር ስለሚኖረው አምልኮአዊ ግንኙነት ወይም አምልኮተ እግዚአብሔርና እርስ በርስ ስለሚኖረው የሰመረ ግንኙነት የመተሳሰብና የመደጋገፍ ኑሮ ነበር።

እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር የገባው ኪዳን የሕይወትና የሰላም (ሻሎም) ኪዳን ነበር። ሕይወት ከእግዚአብሔር ጋር ያለ መልካምና ንጹሕ ግንኙነትን ያመለክታል። ሕዝቡ በአንድ ልቡ፣ በሙሉ ኅይሉ፣ በሙሉ ነፍሱ እግዚአብሔርን ብቻ ሊያመልክ፣ እግዚአብሔርም በሕዝቡ መካከል የሻሎምን በረከት ሊሰጥ ነው። ሻሎም ሲል የግል፣ የልብ ሰላምን ብቻ የሚያመለክት አልነበረም። ሻሎም የሚለው የዕብራይስጡ ቃል የእርስ በርስ ሰላምን፣ ጭቆናና ብዝበዛ መወገዱንና የፍትሕ መስፈንን፣ የግብፅ በሽታ መታገድን ወይም ጤና መስፈንን፣ ጦርነት መታገድን፣ ብልጥግና ማለትም የግብርና ምርት መትረፍረፍን የሚያካትት ነው።

ይህን ኪዳን መተላለፍ ማለት የገዛ ሕይወትን የግልንም ሆነ የማኅበረ ሰብን ሕይወት ማደፍረስ፣ መጸረር ማለት ነው። የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ በክርስቶስ የተመሠረተ ነው።

"እኔ የወይን ተክል ነኝ፤ እናንተም ቅርንጫፎች ናችሁ"

የቀደመው የኪዳን ሕዝብ እስራኤል በወይን ተክል ይመሰል ነበር። እስራኤል በእግዚአብሔር የተተከለ የወይን ተክል ተብላ ትታወቅ ነበር። ይኸው እውነት በመዝሙር 80 ላይና በኢሳይያስ ምዕራፍ 5 ላይ ተገልጧል። የአዲስ ኪዳን ሕዝብ ደግሞ በገላትያ 6

ላይ 'የእግዚአብሔር እስራኤል' ተብሎ ተጠርቷል።

እግዚአብሔር ከቀደመው የኪዳን ሕዝብ ጋር ኪዳን ከመግባቱ በፊት እስራኤልን ከግብፅ ምድር ከባርነት ቤት ለማውጣት ታላቅ የትድግና ሥራ እንደ ሠራ ሁሉ አዲሱንም የኪዳን ሕዝብ ለኪዳን ከመጥራቱ በፊት በክርስቶስ ኢየሱስ መስዋዕትነት ታላቅ የመቤዣት ሥራ ሠርቷል።

"ስለ ብዙዎች የኅዚአቶ ይቅርታ የሚፈስ የአዲስ ኪዳን ደሜ ይህ ነው" (ማቴ 26:28)።

የአዲሱ ኪዳን ሕዝብ ወይም ኅብረተ ሰብ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ቤተ ክርስቲያን ተብሎ ይጠራል።

ቤተ ክርስቲያን ተግባሯና ተልእኮዋ በአዲስ ኪዳን ውስጥ በስፋትና በጥልቀት ተቀምጧል። ይህን ፍሬ ፀሐብ በዚህ ጽሑፍ ላይ ለማየት ከመሞከራችን በፊት፣ አስቀድሞ ቤተ ክርስቲያን ስንል ምን ማለታችን ነው?

ቤተ ክርስቲያን የሚለው የአማርኛ ቃል በግሪክ ኤክሊሲያ ከሚለው ቃል የተተረጎመ ሲሆን፣ ፍቺውም "ተጠርተው ወጥተው የተሰበሰቡ" ማለት ነው። ይህ ቃል በጥንት ግሪካውያን ዘንድ ፈጽሞ መንፈሳዊ ትርጉም የሌለው ቃል ሲሆን፣ ቃሉም ትርጉም ላይ የዋለው ማንበራዊና ፖለቲካዊ ስብሰባን ወይም ሕጋዊ ሸንጎን ለመግለጥ ነበር። እንግዲህ የቃሉ አመጣጥ እንዲህ ከሆነ፣ በአዲስ ኪዳን አማኞችን አስመልክቶ ቤተ ክርስቲያን የሚለው ቃል ሁል ጊዜ የሚያሳየው በእግዚአብሔር አብ ከዓለም ተጠርተው በጌታችንና በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት በማመን በመንፈስ ቅዱስ የሕይወት ለውጥ (ዳግም ልደት) ያገኙትን የአማኞች ስብስብ (ኅብረት) ነው። አማኞቹ የወንጌል ስብከት ለመስማት፣ እንዲሁም ቅዱሳት ምስጢራትንና

ሃይማኖታዊ ሥርዐትን ለመፈጸም የሚሰበሰቡትን ቦታ (ሕንፃ) አይደለም።

ቤተ ክርስቲያን ሰዎች በመሰላቸው መስፈርት ወይም መለኪያ ተመራርጠውና ተጠራርተው የሚመሠርቷት ማኅበር፣ ድርጅት ወይም ክብብ አይደለችም።

ቤተ ክርስቲያን ሰዎች በእግዚአብሔር አብ ቅዱስ አጠራር፣ ከዓለም ተጠርተው፣ በመንፈስ ቅዱስ ተሞግተውና ተወቅሰው፣ የክርስቶስን አዳኝነትና ጌትነት እምነው፣ ድኑነትን ተቀብለው፣ በዳግም ልደት የእግዚአብሔር አብ የጸጋ ልጆች ሆነው፣ በመንፈስ ቅዱስ አጥማቂነት ወደ ክርስቶስ አካል የተጨመሩ የአማኞች ኅብረት ናት።

1. አማኞች በክርስቶስ ኢየሱስ የመስቀል ላይ መስዋዕትነት ድኑነት ያገኙ ናቸው።

በደሙ።

- ሀ. ከኅዚአቶና ከበደል ሥርየት አግኝተው (ኤፌ 1:7)፣
- ለ. ከፍርድና ከኮኑነቴ ነጻ የሚያደርገውን ጽድቅ ተቀብለው (ሮሜ 5:18፣ 8:1)፣
- ሐ. ከሕግ ርግማን፣ ከሕግ ሥራና ከከንቱ ኑሮ ተዋጅተው (ገላ3:13)፣
- መ. ከእግዚአብሔር ጋር ዕርቅንና የጸጋ ልጅነትን ሥልጣን አግኝተው (ዮሐ 1:12-13)፣
- ሠ. ለዘላለም ርስት ለክብር መንግሥት በመንፈስ ቅዱስ የታተሙ ናቸው (ኤፌ 1:13-14)።

የመስቀሉን ማዕከልነት በድኑነታችን አንጸር ወሳኝ ነው። ሮሜ 3+21-23 እንዲህ ይላል፤ "አሁን ግን በሕግና በነቢያት የተመሠከረለት የእግዚአብሔር ጽድቅ ያለ ሕግ ተገልጿል፤ እርሱም ለሚያምኑ ሁሉ የሆነ በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን የሚገኘው

የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው፤ ልዩነት የለምና፤ ሁሉ ንጢአትን ሠርተዋልና፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት በኩል እንዲያው በጸጋው ይጸድቃሉ። እርሱንም እግዚአብሔር በእምነት የሚገኝ በደሙም የሆነ ማስተሰሪያ አድርጎ አቆመው፤ ይህም በፊት የተደረገውን ንጢአት በእግዚአብሔር ችሎታ ስለመተው ጽድቁን ያሳይ ዘንድ ነው፤ ራሱም ጽድቅ እንዲሆን በኢየሱስም የሚያምነውን እንዲያጸድቅ አሁን በዚህ ዘመን ጽድቁን ያሳይ ዘንድ ነው" (ሮሜ 3፡21-23)።

"ጸጋው በእምነት አድኖአችኋልና፤ ይህም የእግዚአብሔር ስጦታ ነው እንጂ ከናንተ አይደለም፤ ማንም እንዳይመካ ከሥራ አይደለም" (ኤፌ 2፡8-9)።

የድነታችን ምንጭ የእግዚአብሔር ጸጋ ሲሆን፤ የድነታችን መሠረቱ ደግሞ የፈሰሰው የክርስቶስ ኢየሱስ ደም ወይም በመስቀሉ ላይ የተከናወነው ሥራ ነው። የድነታችን መንገድ የእምነት መንገድ ነው። ይህም ድነት በሕይወታችን የሚተገበረው፤ የሚተረጎመው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው። አራት ሐሳቦችን ነው ያነሳሁት፡-

- 1) የድነታችን ምንጭ የእግዚአብሔር ጸጋ ነው፤
- 2) መሠረቱ የክርስቶስ ኢየሱስ ደም ወይም በመስቀሉ ላይ የተከናወነው ሥራ ነው፤
- 3) መንገዱ የእምነት መንገድ ነው።
- 4) ኅይሉም የመንፈስ ቅዱስ ኅይል ነው።

ይህንን ድነት የምንቀበለው በእምነት ነው። ይሁንና የእኛ እምነት ያመጣው ሳይሆን፤ የመጣው ከጸጋው የተነሣ ነው። ጸጋው በእምነት አድኖችኋል ይላል (ኤፌ 2፡8)። ደግሞ ይኸ በሕይወታችን የሚተረጎመው፤ የሚከሠተው በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት ነው።

ከላይ እንደ ተጠቀሰው፤ «አሁን ግን በሕግና በነቢያት የተመሰከረለት የእግዚአብሔር ጽድቅ ያለ ሕግ ተገልጿል» ቲቶም ይህንኑ ያጠናክራልናል፤ «ሰዎችን ሁሉ የሚያድን የእግዚአብሔር ጸጋ ተገልጿልና» (ቲቶ 2፡11)። "ነገር ግን የመድኃኒታችን የእግዚአብሔር ቸርነትና ሰውን መውደዱ በተገለጠ ጊዜ እንደ ምሕረቱ መጠን ለዐዲስ ልደት በሚሆነው መታጠብና በመንፈስ ቅዱስ በመታደስ አዳኝነት እንጂ፤ እኛ ሰላደረግነው በጽድቅ ስለነበረው ሥራ አይደለም። ያን መንፈስም በጸጋው ጽድቁን በዘላለም ሕይወት ተስፋ ወራሾች እንድንሆን በመድኃኒታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በእኛ ላይ አትርፎ አፈሰሰው። ቃሉ የታመነ ነው" (ቲቶ 3፡4-7)።

እነዚህ ክፍሎች የተጠቀሱትን አራት ዐሳቦች ይይዛሉ። የድነታችን ምንጭ የእግዚአብሔር ጸጋ፤ የድነታችን መሠረት የክርስቶስ ኢየሱስ ደም፤ መንገዱም የእምነት መንገድ መሆኑን ነው። «ለሚያምኑ ሁሉ የሚሆን» ይላልና። ተግባራዊ የሚሆነውም የሚተረጎመው በመንፈስ ቅዱስ ኅይል ነው።

መቼም ስለ ጸጋ እናውቃለን። ግን ብዙ ጊዜ ጸጋ አይገባንም። ጸጋ ነጻ ስጦታ እንደ ሆነ ይህን በትርጉም አንጻር እናውቃለን። ግን በሕይወት አኳያ ለመረዳት ግን በጣም ይቸግረናል። ባህላችን የጸጋ ባህል ስላልሆነ የምናድግበት አካባቢ ሁሉ በዓለም ዙሪያ እንዲሁ ነጻ ስጦታ የሚባለው ነገር አይታይም።

አሁን እዚህ አንድ ሰው ድንገት መጥቶ ወድጃችኋለሁ ብሎ አንዳንድ ሚሊየን ዶላር ቢያድለን፤ እግዚአብሔር ይስጥልን ብለን ነው የምንቆመው ወይስ ጥያቄ እናነሳለን በውስጣችን? ለምን ድን ነው የሚሰጠኝ? እንዴት ሊሰጠኝ ይችላል? ይሄ ነገር ከየት የተገኘ ነው? ጤናማ ነው? ወይስ ከኔ ምን ፈልጎ ነው? ከዚህ በኋላ እኔን ምን አድርግልኝ/ሁንልኝ ሊለኝ ነው? እንደ

ዚህ ዐይነት አያሌ ጥያቄዎች ይመጡብናል።

ጸጋ ብዙ ጊዜ ለእኛ እንግዳ ነው፤ ግራም ያጋባናል። ሌላው ቀርቶ እንኳን በክርስቶስ ሕይወት ስንመላለስ ወደ እግዚአብሔር የምንቀርበው በጸጋ እንደሆነም ዐናስብም። ትምህርታችን ልማዳችንን ማሸነፍ ያዳግተዋል፤ ሲቆይም ትምህርታችን ይረሳና ልማዳችን ጸንቶ ይቆያል። በሥራ እንደ ሆነ ነው የምንቈጥረው። አሁን ሕይወታችን ስንቃኘው ትንሽ ያልጣፈጠን እንደ ሆነ፤ ምናልባት እዚያ ጋ አንጉል ተናግረን፤ ሰውን ዘልፈን ተሳድበን ከሆነ፤ እዚህ ጋ ተናደን ከሆነ ትንሽ ቀላምደን ወይም ሌላ ጥፋት አጥፍተን ከሆነ፤ በጸሎት ጊዜ ወደ ጸሎት መምጣት ይቸግረናል። እግዚአብሔር ጥድለት ስላለብን የሚቀበለን አይመስለንም፤ ስለ ሆነም የጥፋታችን ማካካሻ የሚሆን ጥቂት በጎ ሥራ ከሠራን በኋላ በጸሎት ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ እንሞክራለን። እንዲህ ሲሆን ነው ቀለል ብሎን ወደ እግዚአብሔር የምንመጣው? ጥቂት መልካም ካደረግን፤ ጸሎት ሲባል ገፋ ገፋ ያደርገናል። ለምን? እግዚአብሔር በጎ ሥራችን እንደሚቀበለን ስለምንቈጠር ነው።

ወደ እግዚአብሔር እንዲሁ መግባትና ተናዘ ይቅርታ መጠየቅ መፍቀዱን መቀበል በጣም ያስቸግረናል። አንድ የሆነ ነገር እጅ መንሻ ለማምጣት እንፈልጋለን።

ትንሽ ሕይወታችን ከተበላሸብን፤ የማካካሻ ሥራ ሠርተን ከዚያ በኋላ ወደ ጸሎት ብንመጣ ይቀለናል፤ የዚያን ጊዜ ተቀባይነት እንደምናገኝ እንቈጥራለን። እንዲሁ ጥድለታችንን ዐውቀን፤ ጸጋውን ተስፋ አድርገን በክርስቶስ መሥዋዕትነት የሚገኘውን ይቅርታውን ተማምነን መምጣት እንደምንችል አይገባንም። በመጠኑም ቢሆን ለኅጢአታችን ማካካሻ ትንሽ ዋጋ መክፈል እንዳለብን እናስባለን። ተቀባይነት እንድናገኝ የራሳችንን ጽድቅ

ቋጥረን መምጣት እንሻለን፤ የቋጠርነው እንደሌለ ስናስብ ደግሞ ከጸሎትም እንሻሻለን።

በሉቃስ ወንጌል፤ ቤተ መቅደስ የሄዱትን ሁለት ሰዎች እናስታውሳቸዋለን። "ጳድቃን እንደ ሆኑ በራሳቸው ለሚታመኑ ሌሎችን ሁሉ በጣም ለሚንቀ ይህን ምሳሌ ነገራቸው እንዲህ ሲል፤ "ሁለት ሰዎች ሊጸልዩ ወደ መቅደስ ወጡ አንዱ ፈረሳዊ ሁለተኛው ቀራጭ ሲሆን፤ ፈረሳዊው ቆሞ በልቡ ይህን ሲጸልይ እግዚአብሔር ሆይ እንደሌላ ሰው ሁሉ ቀማኞችና አመጸኞች አመን ዝርችም ወይም እንደዚሁ ቀራጭ ስላልሆንሁ አመሰግናለሁ፤ በየሳምንቱ ሁለት ጊዜ እመማለሁ፤ ከማንኛውም ሁሉ ዐሥራት አወጣለሁ። ቀራጩ ግን በፋቅ ቆሞ ዐይኖቹን ወደ ሰማይ ሊያነሣ እንኳን አልወደደም ነገር ግን አምላክ ሆይ እኔን ነጢ አተኛውን" ማረኝ እያለ ደረቱን ይደቃ ነበር። እሳቸኋለሁ ከዚያ ይልቅ ይህ ጳድቅ ሆኖ ወደ ቤቱ ተመለሰ" (ሉቃ18+9-14)።

ለቀራጩ የእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ነበረ ተስፋው፤ ፈረሳዊው ግን ወደ እግዚአብሔር መቅረቢያ ትምክሕት ያከማቸው ጽድቅ ነበረ። የያዘው የምስጋና ጊዜ ነው። መቼም የምስጋና ጊዜ ጥፋ ጊዜ ነው። «ቀማኛ ስላልሆንሁ፤ ዐመፀኛ ስላልሆንሁ፤ አመንዝራ ስላልሆንሁ፤ ደግሞ እን ደዚህ ቀራጭ ስላልሆንሁ፤ አመሰግንሃለሁ» ነው የሚለው። አንዳንዴ የምስጋናችን ጊዜ የመመጸድቂያችን ጊዜ ይሆናል። ነገር ግን ከዚህኛው በጽድቅ ሥራው ከተመረከዘው ሰው ይልቅ ቀራጩ በእግዚአብሔር ፊት በጸጋው ዋጋ አገኘ። ይሄ ዲስኩር ነው፤ ገድሎን ነው የሚናገረው። እርሱ ለእግዚአብሔር ያደረገውን ለእግዚአብሔር የሆነለትን፤ በእግዚአብሔር ፊት ምን ዐይነት ተቀባይነት እንዳለው ነው የሚናገረው፤ ያኛው ግን የማልበቃ ነኝ ብሎ ነው የሚጮኸው። ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ቀራጩ ጳድቅ ሆኖ ተመለሰ። ይሄ ቀና ብሎ ማየት የማይቻለው ምንም ትምክህት የሌለው፤ ጽድቅ

አድርጎ የሚቁጥረው ነገር የሌለው ቀራጭ ጸደቀ።

ወደ እግዚአብሔር ስንመጣ መቼም ምንም እናድርግ ምንም፤ ምን ጊዜም ጸጋው ዐዲስ ነው። ስንመጣ ምን ጊዜም ጸጋውን ብቻ ተማምነን ነው መምጣት ያለብን። የዋጋ ባለ መብቶች ሆነን መምጣት የለብንም። ጸጋ ላደረግነው ነገር ክፍያ አይጠ ደለም። ጸጋ ደመወዝ ወይም ብልጫ ስላሳየን ሽልማትም አይ ደለም። ሽልማትም ከሆነ የሆነ አስተዋዕኦ አድርገናል ማለት ነው፤ ሌሎችን በልጠናል። ጸጋ በኋላ ልናከናውነው ላለነው ነገር የቅድሚያ ክፍያም አይደለም። አንዳንድ መሥሪያ ቤት ዐዲስ ጀማሪዎች ስንሆን እንደ መቋቋሚያ ብለው ደመ ወዛችንን ቀደም አድርገው ይከፍሉናል። ጸጋ እንደዚህም ያለ ክፍያ አይደለም።

ልክ ወደ ጌታ ስንመጣ በመጀመሪያ ቀን የሆነልን የጌታ ጸጋ ዐሥርም ዓመት ሃያም፤ ሠላሳም፤ አርባም ዓመት እግዚአብሔርን አገል ግለን ባለንበት ወቅትም ጸጋው ዐዲስ ነው።

ገና መጀመሪያ ወደ ጌታ ስንመጣ በእውነት፤ በንስሐና በእም ነት ስንመጣ ጌታም ቢቀበለን በእውነት ጸጋው ይታየናል። እን ዴት እኔን ይቀበለኛል እንላለን። ውሎ ሲያድር፤ ስንቁይ ስን መስክር ሰዎችን ወደ ክርስቶስ ስናመጣ፤ ስንጸም፤ ስንጸልይ፤ ለዚህ ለዛም ጸሎት ስናደርግ ከዚያ በኋላ እግዚአብሔርን እን ዳገለገልነው እንደሠራንለት እንቁጥራለን። የጸጋው ባለ ዕዳነታ ችንን እንደ ተወጣን እንቁጥራለን፤ ከእንግዲህ እግዚአብሔር ባለ ዕዳ እንደ ሆነ፤ እግዚአብሔርም ለእኛ ማድረግ ያለበት፤ ካደረግነው ነገር የተነሣ እንደ ሆነ እናስባለን። «ይሄን አድርጌ ያለሁ ይህን ሠርቻለሁ» ብለን እናስባለን። እንደዚህ ዐይነቱ አስተሳሰብ የጸጋ አስተሳሰብ ሳይሆን፤ የዋጋ ተማኝ፤ የአሠሪና የሠራተኛ፤ የሥራና የደመወዝ ተቀባይ አስተሳሰብ ነው።

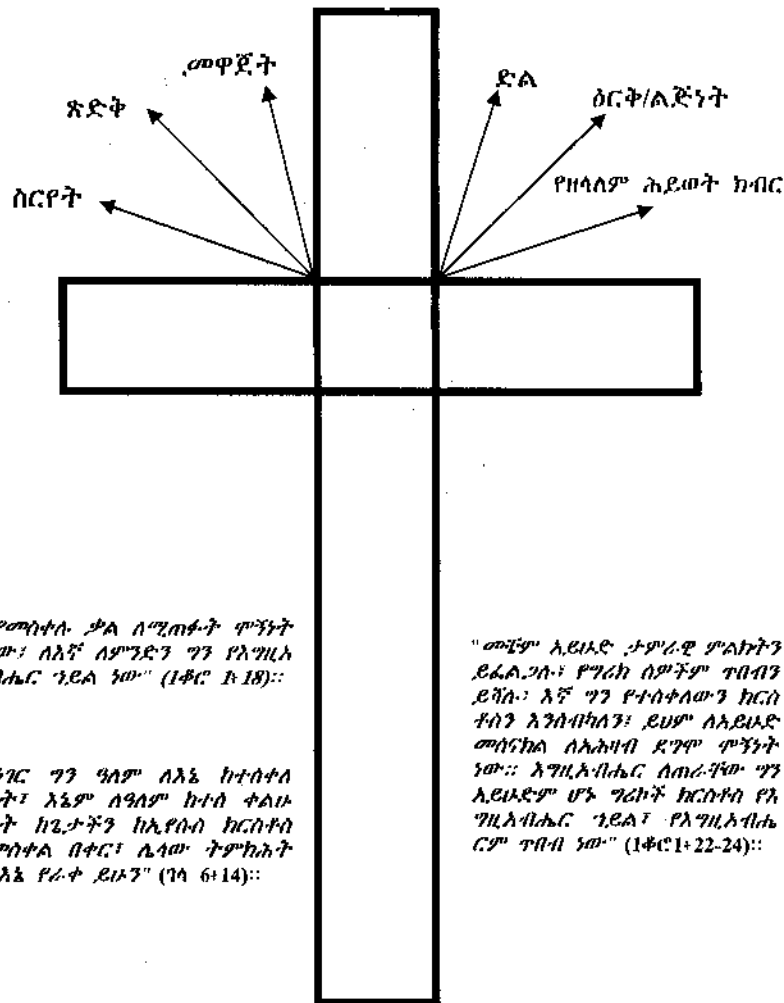
ይኸ ድነታችን ግን ምን ጊዜም ምንጩ የእግዚአብሔር ጸጋ

ነው። ድነት ለእኛ ምን ጊዜም እንደ ሥራችን ያልተገባን ነገር ግን እግዚአብሔር ለእኛ እንዲያው የቸረው፤ በእኛ ዘንድ ያለ ምንም ነገር የማይከፍለው ታላቅ ስጦታ ነው። የድነታችን መሠረቱ የክርስቶስ ኢየሱስ የመስቀል ላይ ደም ነው። በመስ ቀሉ ላይ የተከናወነ ድነታችንን የሚያሳዩ ቀኝ ልፍ ቃሎችን፤ መግለጫዎችን እንመለከታለን።

የክርስቶስ ኢየሱስ መስቀል (ደም) - የድነት መሠረት

የክንውኑ መግለጫ ቃል	የድርጊቱ ማረፊያ (የፊውሱ ግረፊያ)	የቃሉ ዐውድ
1. ሥርየት (ማቴ 26:27) (ሮሜ 3:21-25) (ኤፌ 1:7)	ከገጢአት - ከበደል	ቤተ መቅደስ
2. ጽድቅ (ሮሜ 5:9)	ከፍርድ ከኮነኔ	ፍርድ ቤት
3. መዋጀት (ገላ 2:16) (3+13:23-29) (4+3:7) (1ኢጥ 1:18-19) (ራእ 5:9-10)	ከባርነት - ከከንቱ ኑሮ፣ - ከሕግ እርግማን - ከሕግ ሞግዚትነት፣ - ከሕግ ሥራ	ገበያ
4. ድል (ቁላ 1:13) (ቁላ 2:14-15) (ዕብ 2:14-15) (ራእ 12:11) (ገላ 1:4) 6:14)	በጠላት ላይ - በጨለማ፣ በሰይጣን አገዛዝ /ግዛት - በገጢአት ኃይል (በአሮጌው ሰው) - በሞት ኃይል - በዓለም ኃይል	ጦር ሚዳ
5. መታረቅ/ ለጅነት (ገላ 3:26-27) (ሮሜ 5:11:10-11) (2ቆሮ 5:18-21) (ኤፌ 2:13-18) (ቁላ 1:20-22)	ከመለያየት ከጠላትነት - ከእግዚአብሔር፣ - ከራስ፣ - ከሰው፣ - ከተፈጥሮ በረከት ጋር	ቤተ ሰብ፣ ማኅበረ ሰብ
6. መክበር (ፍጹሙ ድነት) (ገላ 4:4-7) (ሮሜ 8:18-23) (ፊል 3:20-21) (ቁላ 3:3-4) (1ዮሐ 3:2) (ፊል 3:20-21)	አሮጌው ሥርዐት የሚሞት አካል	ሀላፊ /አደደር

የክርስቶስ ኢየሱስ መስቀል - የድነት መሠረት

"የመስቀሉ ቃል ለሚጠፉት ሞትነት ነው፤ ለእኛ ለምንድን ግን የእግዚአብሔር ንግል ነው" (1ቆሮ 1፡18)።

"ነገር ግን ዓለም ለእኔ ከተሰፋለ በት፤ እኔም ለዓለም ከተሰ ቀልቡ በት፤ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በቀር፤ ሌላው ትምክሕት ዘላኔ የራሳ ይሁን" (ገላ 6፡14)።

"መኝም ለይሁድ ታምራዊ ምልክትን ይፈልጋሉ፤ የግሪክ ሰዎችም ጥበብን ይጻሉ፤ እኛ ግን የተሰፋለውን ክርስቶስን እንሰብካለን፤ ይህም ለእይሁድ መሰናከል ለእስዛብ ደግሞ ሞትነት ነው። እግዚአብሔር ለጠራችው ግን ለይሁድም ሆኑ ግሪኮች ክርስቶስ የእግዚአብሔር ንግል፤ የእግዚአብሔርም ጥበብ ነው" (1ቆሮ 1፡22-24)።

በመስቀሉ ላይ የተከናወነልን ነገር የሚገልጡ የመግለጫ ቃላት አሉ።

አንደኛው ሥርዖት ነው።

ሥርዖት ስንል ማስተሠረይ ከሚለው ቃል ጋር የተያያዘ የመጀመሪያ ትርጉምም መካደን፤ መሸፈን የሚል ፍቺ ያለው ነው። ይኸውም ኅጢአትን፤ በደልን ከእግዚአብሔር እይታ፤ ከእግዚአብሔር የቅድስና ዐይን ቀጣ መከለል ማራቅ፤ ማስወገድ የሚለውን ዐሳብ ይሰጠናል። ምክንያቱም እግዚአብሔር በባሕርይው ኅጢአትን አይቶ ጽድቁ ዝም ስለማይል ነው፤ ቅድስናው ኅጢአትን የሚጸረር ባሕርይ አለው። ማስተሠረያ ስንል ከዚህ ቀጣ አስከታይ እይታ መሸፈን ማለት ነው።

ይኸ ሥርዖት የሚያርፈው ኅጢአት ወይም በደል ላይ ነው። በብሉይ ኪዳን ጊዜ ይኸ በቤተ መቅደስ አካባቢ ሲከናወን እንመለከታለን። ለማስተሠረያ የሚሆን ነገር ምን እንደሚቀርብ በብሉይ ኪዳን ውስጥ እናያለን። ነገር ግን ዋናው የዐሳቡ ትርጉም ከእግዚአብሔር እይታ መሸፈን ማስወገድ ነው። የሚሸፈነውም ኅጢአትና በደል ነው።

ኅጢአት ስንል ለእግዚአብሔር አለመታዘዝ ለእግዚአብሔር አለመገዛት ነው። ምናልባት ለእግዚአብሔር አለመገዛት የሚለውን ብናስቀድመው ጥሩ ነው። በዘፍጥረት ምዕራፍ 3 ላይ የምናየው አለመገዛት ወይስ አለመታዘዝ ነው የሚቀድመው? አለመታዘዝ የተሰጠን ትእዛዝ በተግባር አለመፈጸም፤ አድርግ የተባለውን አለማድረግ ወይም አታድርግ የተባለውን ማድረግ ነው። ሄዋን አትብዪ የተባለችውን የዛፍ ፍሬ ወሰደችና በላች። ይሄ በተግባር የተፈጸመን ጥዳይ አለመታዘዝ እንለዋለን። አለመገዛት በከዚህ ቀደም ብሎ መጥቶአል ወይስ በኋላ ነው የመጣው? ቀድሞ ነው የመጣው፤ እንደ እግዚአብሔር ለመሆን ስትወስን፤

ከእግዚአብሔር ጋር ለመስተካከል ስትወስን፤ ለእግዚአብሔር ማደርን አሻፈረኝ ስትል፤ አለመግዛት ተከናውኗል።

በለዚህ ኅጢአትን ባጭሩ አለመግዛትና አለመታዘዝ ብለን ብናስቀምጠው ምንነቱን ይገልጻልናል። በተለያዩ መንገዶች ሊብራራ ይችላል። አለመግዛት ራሱ ዐመፅ እንደ ሆነ እናውቃለን። ዐመፅም ኅጢአት ነው፤ ዮሐንስ በመልእክቱ ተናግሯል።

ሥርዐት ኅጢአትና በደልን ይሸፍናል። በደል ስንል ከኅጢአት ጋር ተያይዞ የሚመጣ ነው። በደል ኅጢአት ከማድረጋችን የተነሣ በኅጢአታችን ምክንያት ተጠያቂነታችንን የሚያውጅ ወይም ተጠያቂ የሚያደርገን ነው። የመጠየቅ ዕዳ እንዳለብን የሚገልጽ ነገር ነው።

ዘሌዋውያን 6+4 ላይ «እርሱም ኅጢአትን ሠርቶ በደለኛ ቢሆን» ይላል። የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች በደልን እንደዚያ አድርገው ይተረጉሙታል። በኅጢአት ምክንያት ተጠያቂ መሆናችንን ያሳያል።

«እርሱም ኅጢአትን ሠርቶ በደለኛ ቢሆን በቅድሚያ የወሰደውን ወይም በግፍ የተቀበለውን ወይም የተሰጠውን ዐደራ ወይም ጠፍቶ ያገኘውን ወይም በሐሰት የሚለውን ...» እያለ ይቀጥላል።

ልብ እንድንል የምፈልገው «እርሱም ኅጢአትን ሠርቶ በደለኛ ቢሆን» ስለዚህ አንድ ሰው ኅጢአትን ከሠራ በደለኛ ይሆናል። አንድ ሰው በደል ካለበት ኅጢአት አለበት ማለት ነው። በደል ስለ ኅጢአታችን ተጠያቂ መሆናችንን የሚያስረግጥ ነው።

ሥርዐት በኅጢአትና በበደል ላይ የሚያርፍ ነው። በኅጢአትና በበደል ላይ ፈውስን የሚያመጣ ነው።

ሁለተኛው ጽድቅ ነው፤

ጽድቅ የሚለው ቃል ዐውደ ቃሉ ፍርድ ቤት ወይም የችሎት

ስፍራ ነው።

ጽድቅ ስንል የችሎት ወይም የፍርድ ቤት ቃል ነው። አንድ ሰው በአንድ ጉዳይ ተወንጀሎ፤ ተከሶ በፍርድ ወንበር ፊት ቀርቦ የጥዳዩ ዙሪያ ገብ ታይቶና ተመርምሮ ለዚያ ለተወነጀለበት ጉዳይ ተጠያቂ አይደለም፤ አይመለከተውም፤ ነጻ ነው ብሎ ሲታወጅለት ያ ሰው ጸደቀ (justified) እንላለን።

ጽድቅ የሚለውን በዚያ መልኩ ነው የምንጠቀምበት። እዚህ ጋ ጽድቅ ስንል ሕይወቱ ተቀድሶ ታየ፤ በጥዘው ጽድቅን አሳየ ማለታችን አይደለም። ነገር ግን ይኸ ሁል ጊዜ የሚታየው ከፍርድ ወንበር ጋር ተያይዞ ነው። በችሎት ፊት ቀርቦ ሳለ ይኸ ሰውዬ በዚህ ጉዳይ ላይ ተወንጃይ ተጠያቂ አይደለም ተብሎ ታወጀለትና ከቅጣቱ ነጻ ሆነ ማለትን ነው የሚያመለክተው።

ጽድቅን በሁለት መንገድ እንጠቀምበታለን። የጽድቅ ሕይወት መኖር ለብቻ ነው፤ ጽድቅ ሆነን ስንታወጅ ግን ከፍርድና ከኩነቱ ነጻ መሆናችንን የሚያሳይ ነው።

ሥርዐት የቤተ መቅደስ ቋንቋ ቢሆን፤ ጽድቅ ግን የፍርድ ቤት ቋንቋ ነው። ጽድቅ የሚያርፈው በፍርድና በኩነቱ ላይ ነው። ጽድቅ ለዚህ ፈውስ ነው፤ ሥርዐት ደግሞ ለኅጢአትና ለበደል ፈውስ ነው።

ሦስተኛው ቃል መዋጀት ነው።

መዋጀት ለባርነት ከመሸጥ ጋር ይያያዛል። ምርኮኛነትም ጥቂት ሊነካካው ይችላል። ይኸ ቃል የገበያ ቃል ነው። ብዙ ጊዜ አንድ ሰው በገንዘብ ባለዕዳ ቢሆን ያንን ዕዳ ሽጦም ተለቅቶም መክፈል ካልቻለ፤ ያ ሰው ራሱን ይሸጣል። ወይም ራሱ ይሸጥና ዕዳው ይከፈላል፤ እርሱ ነጻ መሆን የሚችለው ያንን ዕዳ ሲከፍል ብቻ ይሆናል።

በቂላስይስ ውስጥ የዕዳ ጽሕፈታችንን ደመሰሰ ይላል (ቁላ2፡14)። በብሉይ ኪዳን ውስጥ ስንመለከት አንዳንዴ አንዳንዶች ሲቸገሩ ራሳቸውን ይሸጣሉ። ወይም ተበድረው መከፈል ካቃታቸው ይሸጣሉ። ዘመድ ቢሆን ወገን ቢኖር እነኚህ አሁን የተሸጡትን ሊዋጅ ይችላል። የሚዋጀው ግን ያንን ዋጋ ሊያስቀምጥ ነው። ዕዳቸውን ከፍሎ ያስመልሳቸዋል፤ ነጻ ያወጣቸዋል፤ የራሱም ገንዘብ ሊያደርጋቸው ይችላል። ወይም ነጻነታቸውን ያሳውጃቸዋል።

ሌላው ድል የሚለው ቃል ነው።

ማረፊያውም ከውጊያ ጋር ይያያዛል። ይኸ ደግሞ የጦር ሜዳ ቃል ነው። ያሸነፈንን እርሱን በክርስቶስ አሸንፈናል ማለት ነው። በሰይጣንና በሞት ላይ ድልን አግኝተናል (ዕብ2፡14-15) (ቁላ2፡14-15)። በጎጢአት ጎይልም ላይ ድልን አግኝተናል።

አምስተኛው ዕርቅ ነው።

ዕርቅ የሚለው ቃል ጥል ወይም መለያየት ላይ የሚያርፍ ነው። ይህ በቤተ ሰብ፣ በማኅበረ ሰብ ዙሪያ የሚነገር ቋንቋ ነው። በእግዚአብሔርና በፍጡሩ ሰው መካከል የነበረው ጠላትነት ተደምስሶ ዕርቅ ሆነ። በሰውና በሰው መካከልም ያለው ጠላትነት በክርስቶስ ተወግዶ ሰላም፣ ስምምነት እንደ ወረደ የሚያስረዳ ነው።

እዚህ ላይ በሰውና በእግዚአብሔር መካከል ዕርቅ ብቻ ሳይሆን፣ የተዘረጋው ከዕርቅም ዐልፎ የሄደ የልጅነትና የአባትነት ዝምድና መመሥረቱን የሚያስገነዝብ ነው። ልጅነት ከተገኘ ደግሞ የእግዚአብሔር መንግሥት ወራሽነት አለ። ልጅነት በታተመበት በመንፈስ ቅዱስ የዘላለም ክብር ወራሽነት ወይም ፍጽመተ ድነት ይረጋገጣል። የሚሞተው የማይሞተውን ለብሶ ወደ እግዚአብሔር ዘላለማዊ መንግሥት በክብር መግባት ይሆናል።

የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ባሕርይ

1. የአዲሱ ኪዳን ኅብረተ ሰብ አኗኗር ዘይቤ የሞትና የትንሣኤ ዘይቤ ነው፡-

- በድካም ብርታት፤
- በሞት ትንሣኤ፤
- ስለ ክርስቶስ በመቃብ (በመሰደብ) የክብር መንፈስ መሞላት፤
- በመስጠት ማግኘት፤
- ራስን በማዋረድ ከፍ ከፍ ማለት
- ኋለኛ በመሆን ፊተኛ መሆን፤
- በማገልገል ጌትነት፣ ወዘተ... የሚታይበት ነው።

2. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ መጽተኛ ነው (1ጴጥ2፡11)

- ሀ. ከክፉ ሥራ ባርነት መውጣትና ለመልካም ሥራ የሚያበቃ ዐርነትን ማግኘት ነው (ኤፌ2፡1፤5፡8-11፤ 4፡28)።
- ለ. በእግዚአብሔር ምድራዊ ስጦታ ላይ ከመመሥረት ወይም ከመጣበቅ ይልቅ፣ በሰጪው ላይ የሚደገፍና የሚታመን ነው (ዘሌ 25፡23፤ ማቴ 6፡25፤ 1ጴጥ 1፡17፤ 2፡11፤ ሮሜ 12፡2፤ 1ጢሞ 6፡17-19)።

3. እንደ ቃሉ የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ የእውነት ዐምድና መሠረት መግለጫ ነው።

የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ የነቢይነት አገልግሎት አለው (ማቴ 5፡13-14 "ስኖንት የምድቱ ጪው ... የዓለም ብርሃን ናችሁ")

- ሀ. ዓለም በግፍ እንዳትዋጥ ፍትሕ እንዳይጓደል ብዝበዛ እንዳይሰፍን በእውነትና በፍቅር የመጠበቅ ኅላፊነት አለበት (1ጢሞ3፡15፤ ኤፌ 5፡8-11፤ ማቴ 14፡4)።
- ለ. ስለ እውነት ስለ ፍትሕ መከራ የሚቀበል ነው

ሰዎች ቸላጌታቸው፣ ጥቅማቸው፣ ምድራዊ ክብራቸው፣ ሲነካባቸው አይወዱም፤ ያሳድዳሉ፤ ያጠቃሉ።

4. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ተልእኮኛነት

እሳት ያለ ሙቀት እንደማይሆን፤ ቤተ ክርስቲያንም ያለ ተልእኮ ልትሆን አትችልም፤ ቤተ ክርስቲያን በዚህ ዓለም የማስታረቅ ተልእኮ ያላት መልእክተኛ ናት።

ሀ. ተልእኮው ሰውን ከእግዚአብሔር ማስታረቅ ነው፤ (2ቆሮ 5፡18-20፤ ማቴ 28፡18-20)።

ለ. የተልእኮውም ወቅት እስከ ዓለም ፍጻሜ ነው (ማቴ 28፡20)።

ሐ. ለተልእኮው የመንፈስ ቅዱስ ኀይል የግድ አስፈላጊ ነው (ማቴ 16፡20፤ ሐሥ1፡6-8)።

መ. ስለተልእኮውም ማግበርተኛ እንጂ ገለልተኛ አይደለችም (ማቴ10፡16-20፤ ዮሐ17፡14-15፤ ሐሥ1፡8)።

ስለ ሆነም ከመታወቂያዋ የተነሣ ቤተ ክርስቲያን ከዓለመኛነት እንጂ፣ ከዓለም ገለልተኛ አይደለችም። ቤተ ክርስቲያን ማንን ቷን ጠብቃ በዓለም የምትገኝ ዓለምን ደራሽ ናት (Identification with identity)።

የቤተ ክርስቲያን ጥንቃቄዋ፡-

(1) ተልእኮ ያለ ማተበኛነት እንዳይሆን (Identification without identity) (መስቀልን ያስጥላልና) ወይም

(2) ማተበኛነት ያለ ተልእኮ እንዳይሆን (Identity without identification) (ተልእኮን ያስጥላልና) ነው።

ማተበኛነት ያለ ዓለምን ደራሽነት ተልእኮ ጣይነትን፣ ብሕት ውናን ያመጣል። በማተበኛነት ዓለምን ደራሽነት ግን እውነተኛ 'ሐዋርያነት' ነው፤

የማስታረቅ አገልግሎት አለብን፤ ወደ ዓለም ሁሉ የመሄድ፣ የምሥራቹን ወንጌል የመስበክና ደቀ መዛሙርት የማድረግ (ማቴ 28፡18-20)።

5. የአዲስ ኪዳን ሕዝብ የሕያው እግዚአብሔርን ተስፋ ያበሥራል፤ በተስፋ ይኖራል የክርስቶስን መንግሥት ይናፍቃል ይጠብቃል ተስፋ ያበሥራል (ፊል 3፡3፤ 3፡20-21፤ ሮሜ 8፡19-23)።

በመገለጡ (በዳግም ምጣቱ) የመዳናችንን ፍጻሜና የልጅነት መገለጥ ለመቀበል እንጠባበቃለን።

6. ግራጫውን ግልጠት ነጭ ወይም ጥቁር አድርጎ ከመመደብ መቈጠብ ጥበቧ ነው (1ቆሮ 13፡12)።

መታወቂያዋ፡- የክርስቶስ ኢየሱስ መስቀልና ጌትነቱ ነው። የተስቀለው ኢየሱስ ጌታም ክርስቶስም ነው ማለቷ።

III. የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ ተግባራት

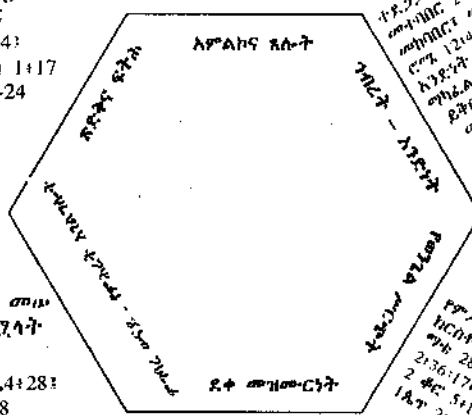
የቤተ ክርስቲያን (የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ) ዐይነተኛ ተግባር፡ እግዚአብሔርን ማምለክና መጸለይ፣ የወንጌልን ቃል ማወጅ/ማሠራጨት፣ ደቀ መዛሙርትን ማፍራት፣ ኅብረትን መጠበቅና መተሳሰብን ማራመድ፣ ለተቸገሩትም ሁሉ የምግባረ ሠናይ የምኅረት አገልግሎት መስጠት፣ እንዲሁም የጽድቅና የፍትሕ ዐይነተኛ ምሳሌ /ሞዴል/ በመሆን በሕዝቦች መካከል ጽድቅንና ፍትሕን የማስረጽ ሚና መጫወት ነው።

የቤተ ክርስቲያን ተግባር

ለእግዚአብሔር ፈቃድን ማስገዛት /እርሱን ማገልገል /ለእግዚአብሔር መስገድ
 እግዚአብሔርን ማወደስ /ማመስገን
 (እሎት፣ ዝማሬ፣ ሰብክት፣ ቅዱሳት ሥርዐት) ሐሥ 2432፣ 36-37፣
 ዕብ 13፣15-16፣ 1ኛቆሮ 10፣14-18፣
 ሐሥ 4፣23-24፣ ሮሜ 6፣3-4

የፍትሕ ዐይነቶች ምሳሌነት
 ፍትሕን ተናጋሪ
 ሰላም አሰፋፋ
 ማቴ 5፣13-14፣ 14፣4፣
 1ኛ ጢሞ3፣15፣ ኢሳ 1፣17
 እሞ 5፣10-12፣ 21-24

የሌሎችን ማሳበራዊ/ መሠረታዊ ፍላጎት ለማሟላት ማገልገል
 ሉቃ 10፣29-37፣ ኤፌ4፣28፣
 ያሶ 2፣14-16፣ ኢሳ 58

ኢየሱስን መከተል
 ቃሉን መመገብ፣ የእሁድ ትምህርት፣ የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት /ወይም የጥምና ጊዜ

1. አምልኮና ጸሎት

ሀ. አምልኮ

እግዚአብሔር አምላክ ሕዝቡ እስራኤልን ከግብፅ ምድር ለማውጣት በተነሣበት ጊዜ በሙሴ በኩል ለፈርዖን የተላከው መልእክት "... ያገለግሉኝ [ያመልክኝ] ዘንድ ሕዝቤን ልቀቅ" የሚል ነበር። ዘፀ 9-1 በመጨረሻም ይህ ሕዝብ እግዚአብሔርን ለማምለክ ታጭቶ በሙሴ መሪነት የግብፅን ምድር ለቆ እንደ ወጣ በዘፀአት ምዕራፍ 14 ላይ ተመልክቷል።

በርግጥ እስራኤላውያን ከግብፅ ባርነት በጸናችና በተዘረጋች የእግዚአብሔር ክንድ ነጻ ከመውጣታቸው በፊት እግዚአብሔርን እንደሚያመልኩ ቢነገራቸውም ተግባራቸው ግን ይህ ብቻ ነው ብሎ መደምደም ያስቸግራል። ምክንያቱም በዘፀ 19፡5 ላይ እንደ ተጻፈው እግዚአብሔርን ቢታዘዙና ቃል ኪዳንን ቢጠብቁ ለእርሱ የተለየ ቅዱስ ብቻ ሳይሆኑ እንደ ካህናትም ያገለግሉ ዘንድ የተመረጡ መሆናቸው ተጠቅሷል። እንግዲህ በፊት ተቀባይነት ማግኘት እንዲችሉ አስቀድሞ የኅጢአት ጥጻይ መፍትሔ ማግኘት ነበረበት፤ በመጀመሪያ ለሥርዐተ ሥርዐት የተለዩ መሥዋዕቶች መቅረብ ነበረባቸው። እነርሱም የኅጢአት መሥዋዕት፣ የበደል መሥዋዕት፣ የሚቃጠል መሥዋዕት፣ የእህል ቀኑር ባንና እንዲሁም የሕብረት መሥዋዕት ናቸው። (ዘሌዋ 4፡1፣ 5፡3፣ 6፡23-24፣ ዘሌዋ 5፡14፣ 6፡7፣ 7፡1-10፣ ዘሌዋ 1፡3-17፣ ዘሌዋ 2, 6-14፡23, ዘሌዋ 3-7፡11-36) እነዚህ መሥዋዕቶች ለሥርዐተ ሥርዐት ይቅረቡ እንጂ የአምልኮው ክፍል ነበሩ። ሆኖም በአንድነት በሚቀርቡበት ጊዜ ግን ቅዱም ተከተል ነበራቸው። እነርሱንም ከዚህ በታች በሦስት ክፍል እናያቸዋለን።

ለ) የኅጢአትና የበደል መሥዋዕት

ይህ መሥዋዕት በሰውና በእግዚአብሔር መካከል የቆመውን ኅጢአት

አት የሚያስወግድ (የሚያስተሠርይ) ሲሆን የሚቀርብበትም ምክንያት አንድ ሰው ኅጢአት ሠርቶ የበደለ ቢሆን ከእግዚአብሔር የቅድስና ባሕርይ የተነሣ በኅጢአተኝነቱና በበደለኛነቱ እንዳይጠፋ ለማድረግ ነው (ዘሌ 6፥14፥17፥1-7)።

እንግዲህ ይህን ኅጢአተኝነትና በደለኛነት ለማስተሠርይ የቀደመው የኪዳን ሕዝብ በመጀመሪያ የሚያቀርበው መስዋዕት የኅጢአትና የበደል መስዋዕት ነበር። ምክንያቱም ያለ እነዚህ ሁለት መስዋዕቶች ማንም ሰው እግዚአብሔርን ማምለክና ማገልገል አይችልምና ነው። የሚቀርበውም መስዋዕት ነውር የሌለበት በመሆኑም ኅጢአተኛውን ከኅጢአቱ በደለኛውን ከበደሉ ያነጻጻራል። በዚህም መስዋዕት ውስጥ የሚቀርበው ሥጋና የሚፈሰው ደም መካከለኛ ከመሆኑ የተነሣ ትልቅ ቦታ ነበረው። ቅዱስ ቅዱሳንም በመሆኑ ሥጋውን የነካው ወይም የበላው ሁሉ ይቀደስ ነበር።

ሐ) የሚቃጠል መስዋዕት

የኅጢአትና የበደል መስዋዕት ከቀረበ በኋላ በሁለተኛ ደረጃ ይቀርብ የነበረው መስዋዕት የሚቃጠል መስዋዕት ነበር። ይህም መስዋዕት ራስን ለእግዚአብሔር የማቅረብ የመስጠት ምልክት ወይም መግለጫ ሲሆን በሚቀርብበትም ጊዜ የኅጢአትንና የበደልን መስዋዕት አይቀድምም ነበር። ይህ የሆነበት ምክንያትም መስጠት ከመንጸት በኋላ ስለ ሆነ ነው። ሳይነጹ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነትን ለማግኘት መነሣት ለፍርድ መዳረግ ይሆናል። ዛሬም የቤተ ክርስቲያን አምልኮ ለዚህ የተጋለጠ እንዳይሆን ይኸ መዘንጋት የለበትም። ማንም ሰው እግዚአብሔርን ለማገልገል ከመነሣቱ በፊት ከበደልና ከኅጢአቱ በክርስቶስ ደም መንጸቱ የተረጋገጠ መሆን አለበት።

መ) የደኅንነት መስዋዕት፣ የኅብረት መስዋዕትና የእህል ቀርባን

በሦስተኛ ደረጃ የደኅንነትና የኅብረት መስዋዕት እንዲሁም የእህል ቀርባን በአንድ ላይ ይቀርባል። ይህ ደግሞ ከላይ ወደ ታች ከእግዚአብሔር ጋር እንዲሁም በጌን ደግሞ ከካህናቱና ከአገልጋዮቹ እንዲሁም ከሕዝቡ ጋር ኅብረት እንዳለ የሚያሳይ ነው።

እንግዲህ ከፍሉን ለማጠቃለል ያህል ቀደም ብሎ በተጠቀሰው ዕሳብ ላይ የቀደመው የኪዳን ሕዝብ፣ ከግብፅ ምድር ከባርነት ቤት፣ በጸናችና በተዘረጋች የእግዚአብሔር ክንድ የወጣው እግዚአብሔርን ለማምለክና ለማገልገል እንደ ሆነ እና እንዲሁም ይህ አምልኮ በሚቀርቡ አምስት የመስዋዕት አይነት እንደሚከናወን ተመልክተናል።

ዛሬም የአዲስ ኪዳን ሕዝብ ጥሪ ከዚህ የተለየ አይደለም። የቀደመው ሕዝብ እግዚአብሔርን ለማምለክ ከግብፅ እንደ ተጠራ ሁሉ፣ ቤተ ክርስቲያንም እግዚአብሔርን ለማምለክና ለማገልገል በብሉይ ኪዳን የሚቀርቡትን የመስዋዕት ዐይነቶች ይዞ መቅረብ አያስፈልግም፤ ነገር ግን ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አንዴ ለዘላለም ራሱን በማቅረቡና ነውር የሌለበት ደሙን በመስቀሉ ላይ በማፍሰስ ቀድሶናል። (ዕብ 10፥14፣ 1ጴጥ 1፥18-19) በዚህም ምክንያት እግዚአብሔርን ለማምለክና ለማገልገል የሚያስችል መንገድ ስለ ተዘጋጀ ወደ ጸጋው ዙፋን በደሙ በኩል ቀርቦን በፊቱ ልንሰግድ ሁሉ ነገር ተመቻችቷል።

ስናመልክ የምናደረገው ምንድን ነው?

ይህንን ጥያቄ ለመመለስ በዘፍጥረት ሦስት ላይ የተገለጠውን ደግመን እናስታውስ። የመጀመሪያዎቹ ሰዎች አዳምና ሔዋን ለእግዚአብሔር ከመገዛት ይልቅ በእባቡ ቃል በመወረስና በመዋጥ፣ ከእግዚአብሔር ጋር መተካከልን እንደ ፈለጉና ያለ እግ

ዚአብሔር እንደ እግዚአብሔር መሆኑ እንደ መረጡ እንረዳለን። ሰይጣን በዔድን ገነት እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ ብሎ በአባቡ አማካይነት ለሔዋን የሰጠው ትምህርት ዛሬም በሰው ልጆች ጆሮ ላይ እንደ ገደል ማሟቶ ድምፅ እያስተጋባ ነው። እኛ ግን እግዚአብሔርን ስናመልክና ለእርሱ ስንንበረከክ ያንን አሌ ማለታችን ነው። ወይም በሌላ አገላለጽ እግዚአብሔር ብቻ አምላክ እኛ ደግሞ ፍጡር፣ እርሱ ብቻ ተመላኪ (ምሉክ) እኛ ደግሞ አምላኪዎች (ምልክ) መሆናችንን መግለጣችንና ማሳየታችን ነው። ይህ ብቻ አይደለም እግዚአብሔርን ለማምለክ በተነሳንበት ጊዜ ሁሉ በፊቱ ስንሰግድና፣ ለሥልጣኑ ተገዥነታችንን በአምልኮ ውስጥ ስንገልጥ ለውጭው ዓለም አምላክ አለ መሆናችንን፣ ማሳየታችን ነው። ሰይጣንም አምላክ አለመሆኑን አስረግጠን መግለጣችን ነው (መዝ95፡1-7)።

የሰው ልጆች ምን ጊዜም በመለኮት ሂደት ውስጥ ያሉ ሳይሆኑ ሁል ጊዜ ተፈጣሪ ሆነው የሚዘልቁ ናቸው። ለምሳሌ አንዳንድ ጸሐፊዎች በምንም ደረጃ የበታችነት ስሜት ሳይሰማን ከእግዚአብሔር ጋር እኩል ለእኩል እንሆናለን ነንም ብለው ይሰብካሉ። ይኸ ግን ሙሉ ምን ውሸት ነው። በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ ሙሉ ልክ ብንደርስ እንኳ በወይኑ ግንድ ላይ ያለን ጥገኞች፣ ቅርንጫፎች እንጂ ራሳችንን ችለን የምንኖር አይደለንም። ሌላው ቢቀር ዛሬ ብርሃን ፍለጋ በፀሐይና በመብራት ላይ ተደጋፊዎች እንደ ሆንን ሁሉ ከትንሣኤም በኋላ በዐዲሲቷ ኢየሩሳሌም ስንኖር በክርስቶስ ላይ ተደጋፊዎች ነን። ራእይ 22፡5 ላይ ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች "በዙፋኑ ላይ በተቀመጠው ፊት ወድቀው ከዘለዓለም እስከ ዘለዓለም በሕይወት ለሚኖረው እየሰገዱ፡- ጌታችንና አምላካችን ሆይ አንተ ሁሉን ፈጥረሃልና ስለ ፈቃድህም ሆነዋልና፤ ተፈጥረውማልና ክብር ውዳሴ ኃይልም ልትቀበል ይገባል እያሉ በዙፋኑ ፊት አክሊላቸውን ማኖራቸው እግዚአ

ብሔርን ማምለክ በሰው ልጆች ሕይወት ውስጥ ማቋረጫ የሌለው ቀጣይ ተግባር መሆኑን ያስገነዝበናል (ራእ 4፡9-11)።

እዚህ ላይ አንድ በብርቱ መታሰብ ያለበት ነገር አለ ይኸውም፡- እግዚአብሔርን ለማምለክ በምንነሣበት ጊዜ ሁሉ ከእርሱ የሆነ ነገር ወደ እኛ እንዲፈሰ፣ እንደ ገናም ከእኛ የሆነ ነገር በፍቃዳችን ወደ እርሱ እንዲደርስ በዚያም ደግሞ እኛ ተጠቃሚዎች እንድንሆን እንጂ እርሱን ለመጥቀም እንድናመልከው መፈለጉና የእኛን አምልኮ ጥማተኛ መሆኑ አይደለም። እርሱ በፍጥረቱ ላይ ተደጋፊ ያልሆነ ፍጹም ሕያውና እውነተኛ አምላክ ነው። ነገር ግን ፍጡርን ከፈጠረ ዘንድ መመለክና መወደስ ከጻናዊ መብቱ ስለ ሆነ እናመልክዋለን። ከፍ ከፍም እናደርገዋለን።

የአምልኮአችን ይዘት

የእግዚአብሔርን አምላክነት፣ ፍጹም ሕያውነት፣ ሀላዊ ምጡቅነት፣ ፅድቅ ድንቅ ፈጣሪነት፣ አግዜ ኩሉ ነት፣ ጠባቂነት፣ መሐሪነት፣ እያየንና እያሰብን፣ ልንሰግድለት፣ ልንቀኝለት፣ በአንደበትም በመሣርያም ልናዜምለት፣ ልናወድሰውና ልናመሰግነው ይገባናል።

ዛሬ በጊዜ ውስጥ ሳለን እግዚአብሔር አምላክን አምላኪዎች ነን፤ በዮሐንስ ራእይ እንደምናየው ነገም፣ በሚመጣውም ዘላለማዊ መንግሥት አምላኪዎች ነን። መቼም መቼ አምላክ አይደለንም፤ አምላኪዎች ብቻ እንጂ።

በአምልኮአችን የነቃና ሕያው የሆነ ፈቃዳችንን ለፈቃዱ አቅርቦን ልንገዛለት፣ ለእርሱ ልናድር፣ ልናጥን ይገባናል። ሥርዐት ያለው ሕያው አምልኮ ማካሄድ ይኖርብናል (በግልጽ በማግበርም)።

አምልኮአችን ሕይወት የሞላበት፣ በነቃ ፈቃድና በነቃ ሰውነት የሚደረግ ሊሆን ያስፈልጋል። በነጥለለ ዐሳብ፣ በነፈዝ ስሜት እያፋሽክን የምናካሂደው ሙት ትርኢት መሆን የለበትም። ዝጋት

እንዳይጋገርበት የመንፈስ ንቁነት እጅግ ያስፈልጋል። በሕያው መንፈስ እንጂ በጀለ (በተጃጃለ) መንፈስ የሚካሄድ አይደለም።

የአምልኮ ሥርዐት፣ ያለ ሕይወት ምዑት ነው፤ የአምልኮ ሕይወትም ያለ አምልኮ ሥርዐት ብክነት ነው፤ ስሜታዊ መረንነት ንፍ ሁከትን ያስከትላል። የአምልኮ ሥርዐት ያለው የአምልኮ ሕይወት የሚያውድ መልካም መዓዛ፣ ውብና የከበረ አምልኮ ነው።

ምን ጊዜም ቢሆን በእግዚአብሔር ፍጥረት ውስጥ፣ ሥርዐት የለሽ ሕይወት ወይም ቅርጽ አልባ ሕይወት መቼ ተበጅቷል?

ሕይወት በዕፅዋት
ሕይወት በእንስሳት
ሕይወት በሰው

ውቅር አልባ የሆነ ፍሰት አይደለም።

እግዚአብሔር ሰውን ከምድር ዐፈር ወስደው ሲል፣

ሥርዐተ ውቅር አመልካች ነው።

የሕይወት እስተንፋስ እፍ አለባት ሲል፣

የኅይለ ሕይወትን መሥረጽ የሚያሳይ ነው፤

ሰውም ሕያው ነፍስ ያለው ሆነ ሲል፣

ሕይወት በሥርዐት ተገለጠ ማለት ነው። (ዘፍ2÷7)።

አምልኮአችን የግድ ሕይወትም ሥርዐትም ያስፈልጉታል።

"... ይህ ዘኁ 7ን ስማነድ ይዞን" (1ቆሮ14÷26)።

"የነቢያት መናፍስት ለነቢያት ይታዘዛሉ፤ እግዚአብሔር የሰላም አምላክ እንጂ የሁከት አምላክ አይደለም፤ በቅዱሳን አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ እንዲሁ ነው" (1ቆሮ 14÷32)። "ነገር ግን ሁሉም በአግባብና በሥርዐት ይሁን" (1ቆሮ 14÷40)። ከዚህ ውጭ መሆን ለሌባው የሚመች ግርግር ነው።

ከአምልኮ ሕይወታችን ታካችነትን እንዲሁም አስመሳይነትንና ሽንጋይነትን ልናስወግድ ይገባል፤ በእግዚአብሔር ፊት አስጸያፊ ዎች ናቸውና። እግዚአብሔር በመንፈስና በእውነት የሚያመልኩትን ይወዳልና። እውነትነት የሌለው አምልኮ ግብዝ ለታይታ የሚካሄድ ነው።

የውጫዊ የአደባባይ አምልኮ ሰውነታችን፣ ዝማሬያችንና ጸሎታችን ለውስጥ የልብ ማንነታችን ባይተዋር እንዳይሆን ያስፈልጋል፤ ፈሪሳዊነት ነውና። ዝማሬያችን ሲደምቅ፣ አንደበታችን በጩኸት ሲያስተጋባ፣ ነፍሳችን በውስጣችን ከጽድቅ ረሀብ የተነሣ እንዳታቃስት፣ አምልኮአችን ከሕይወት ንጽሕናችን ያልተነጠለ ሊሆን ይገባል፤ ይህ እግዚአብሔር የሚቀበልው አምልኮ ነውና፤ (ኢሳ 1÷10-17፤ አሞ 5÷21-24)።

ሀ) እግዚአብሔርን ለማምለክ ከሃሊነቱን/ልዑልነቱን ማየት ቀዳሚ ነው።

ርእሱን ለማብራራት ይጠቅመን ዘንድ ለአብነት ያህል ከማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 2÷1-11 ላይ ስለ ጠቢባን ሰብአ ሰገል የተጻፈውን እንይ። ክፍሉ እንዲህ ይላል፡- "በንጉሡ በሃሮድስ ዘመን፣ ኢየሱስ በቤተ ልሔም ይሁዳ ከተወለደ በኋላ ጠቢባን ከምሥራቅ ወደ ኢየሩሳሌም መጥተው ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ ሕፃኑን ከእናቱ ከማርያም ጋር አዩ፤ ተንበርክከውም ሰገዱለት ሣጥኖቻቸውንም ከፍተው ወርቅ፣ ዕጣን ክርቤም አቀረቡለት"። ጊዜው ቃል ሥጋ ሆኖ ጸጋንና እውነትን በመሞላት በሰው ልጆች መካከል ማደር የጀመረበት ነበር። ይህ ጊዜ እግዚአብሔር በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል በልዩ መንገድ ወደ ሰዎች የመጣበት ወቅት በመሆኑ፣ ሰዎችም ደግሞ ወደ እርሱ መቅረብ ነበረባቸው። ስለዚህ ሰብአ ሰገል ሥጋ የሆነውን ቃል አይተው ሊሰግዱለት ከምስራቅ ወደ ኢየሩሳሌም መጡ።

እነዚህ ሰብአ ሰገል (ጠቢባን) ከምስራቅ ወደ ኢየሩሳሌም ሲመጡ የገዛቸውና የእንቅስቃሴያቸው ዓላማ፣ የእግዚአብሔርን ልጅ አይተው መስገድ ነበር። ስለዚህ ወደ ስፍራው በደረሱ ጊዜ "ሕጻኑን ከእናቱ ከማርያም ጋር አዩት፤ ወድቀውም ሰገዱለት..." ዛሬስ እኛ ወደ እግዚአብሔር የምንመጣው ለምንድነው? እርሱን አይተን በፊቱ ቀርበንና ወድቀን ልንሰግድለት ወይስ መሻታችንን እንዲያሟላልን? ብዙ ጊዜ ግን ቀዳሚ ፍላጎታችን የመሻታችን መሟላት ነው። እንዲደረግልን የምናመልክ ከሆነ በእንዲህ ዐይነት የልብ ዕነት ወይም ዝመት የምናደርገው አምልኮ ከጣአት አምልኮ ጋር የተመሳሰለ ይሆናል። በዓለም ላይ ብዙ ሰዎች ጣኦትን የሚያመልኩት ኑሮአቸው እንዲሳካና እንዲከናወን እንደ ሆነ እናውቃለን። እኛም ኑሮአችን እንዲሳካና እንዲከናወን በመጓጓት የምናመልክ ከሆነ አምልኮአችንን እግዚአብሔርን የማባበያ መንገድ ማድረጋችን ስለ ሆነ ልክ አይደለም። አንድ ጊዜ ሰዎች ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን እንጀራ ስለ በሉ ፈለጉት፤ እርሱ ግን ለሚጠፋ እንጀራ አትስሩ አላቸው። ዮሐ 6፡26-27 ዛሬም እግዚአብሔር አንድ ነገር ያደርግልኛል ብሎ ማምለክ፣ እንጀራን ለመብላት ክርስቶስን ከፈለጉት ሰዎች ራዕይ የተለየ አይደለም።

በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 2፡1-12 ባለው ታሪክ የተጠቀሱት ሰብአ ሰገል ግን አመጣጣቸው "የተወለደውን የአይሁድ ንጉስ አይተው ለመስገድ ብቻ ነበር።" ይህም መሻት እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ በመገኘቱ እግዚአብሔር በኮከብ መራቸው። እኛም እንደ ፈቃዱ ብንሻ በመንፈስ ቅዱስና በቃሉ ብርሃን ይመራናል። በብርሃኑም ብርሃንን እንድናይ ይረዳናል። በመጨረሻም የዚህ ውጤት ክርስቶስ ኢየሱስን ማየት ይሆናል።

እዚህ ላይ አብሮ መጤን ያለበት ሁለት መሠረታዊ ነጥብ አለ። ይኸውም ስናመልክ አምልኮአችንን ሕያው የሚያደርገው ነገር ቢኖር በአንደኛ ደረጃ እግዚአብሔርን ማወቃችን፣ ማመናችን

ሲሆን በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ እርሱን ማየታችን ነው። እርሱን ማወቃችን እንድናምነው ሲያደርገን ከሃሊነቱና ልዑልነቱን ማየታችን ደግሞ በፊቱ እያመለከን፣ እየሰገድንለት እንድንመጣ ያደርገናል። ሰብአ ሰገልም ያደረጉት ይህንን ነው። "ወደ ቤትም ገብተው ሕጻኑን ከእናቱ ከማርያም ጋር ባዩት ጊዜ ወድቀው ሰገዱለት ሳጥኖቻቸውንም ከፍተው ወርቅ ዕጣንና ክርቤንም ሰጡት"። ሕፃኑን ከእናቱ ከማርያም ጋር ሆኖ ቢያዩትም የሰገዱት ግን ለእርሱ ብቻ ነው፤ ለሕፃኑ ብቻ ነው። ስጦታም ያቀረቡት ለእርሱ ብቻ ነው። ምንጊዜም ስግደት፣ አምልኮ ለአምላክ ብቻ መሆኑን ልብ እንበል። ለሰውም ሆነ ለመላእክት ስግደት አልተፈቀደም፤ የተከለከለ ነው (ዘፀ 20፡3-6፤ ዘዳ 6፡13፤ ማቴ 4፡10፤ ራእ 22፡8-9፤ 19፡10)።

አሁን እኛ የምናየው ኢየሱስ በጨርቅ ተጠቅልሎ በከብቶች በረት በግርግም ያለን ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር አብ በግርግው ቀኝ በክብር ያለውን ነው። እርሱን በእምነት ለማየት መንፈሳዊ ዓይን ያስፈልጋል። ይህ ደግሞ በራሳችን ጥረት የሚከናወን ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር መንፈስ አጋዥነት የልባችን ዐይኖች ሲከፈቱና ብርሃን ሲበራልን የሚሆን ነገር ነው። ለምሳሌ አንድ ሰው አንድ ነገር ማየት የሚችለው ብርሃን ሲያገኝ ብቻ እንደ ሆነ ይታወቃል። ነገር ግን ዐይን ያለው ሰው ሁሉ በጨለማ ውስጥ ዐይኑን አፍጦ ቢሄድ የዐይኑ መኖርና መፍጠጥ ነገሮችን እንዲያይ አያደርገውም። የግድ አንድን ነገር እንዲያይ ካስፈለገ ዐይኑ ብርሃን ማግኘት አለበት ልክ እንዲሁ እኛም እግዚአብሔርን ዐውቀንና አይተን ለማምለክ የልቦናችን ዐይኖች ሊከፈቱና ብርሃን ሊበራልን ያስፈልጋል። በእግዚአብሔር ችርነት እነዚህ ዐይኖቻችን ተከፍተው እርሱን በትክክል ማየት ስንችል እንሰግድለታለን። በዚህ ጊዜ ከእርሱ ልንቀበል ይቅርና ያለንን ነገር እንኳ ከራሳችን ጭምር እንሰጣለን። ደግሞም የምንሰጠው ትርፍ ነገር ሳይሆን አለን የምንለውን ውድ ነገር ሕይወታችንንም

ነው። በዚህን ጊዜ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ይታያል ሕይወታችንም አማኑኤልን ያስተጋባል።

ለ) እግዚአብሔር ለማምለክ ፈቃዳችንን ማስገዛት ያስፈልገናል

እውነተኛው አምልኮ እግዚአብሔርን ዐውቆ ለእርሱ በመስገድ የሚያበቃ ሳይሆን፤ ራስንም ለርሱ መስጠት ያለበት ነው። በሮሜ 12፡1-2 ባለው ክፍል ላይ እንዲህ የሚል ቃል ተጽፎ እናገኛለን። "እንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን ቅዱስና እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕይወት መስዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርኅራኄ እለምናችኋለሁ፤ ይህም እንደ ባለ አእምሮ የምታቀርቡት አምልኮአችሁ ነው።

ቀደም ብለን እንደ ተመለከትነው የብሉይ ኪዳን ሕዝብ እግዚአብሔርን ለማምለክም ሆነ ለማገልገል የተለያዩ ዐይነት መሥዋዕቶችን ያቀርብ ነበር። መሥዋዕቱም ሲቀርብ እንሰሳም ከሆነ ታርዶ ሲሆን እህል ከሆነ ደግሞ ተፈጭቶ፤ በሌላ ቋንቋና መንገድ "የለሁም በማለት" ለልዑል እግዚአብሔር ደስ የሚያሰኝ መሥዋዕት ሆኖ ይቀርብ ነበር። አሁን ግን በአዲስ ኪዳን ይህ ስለቀረ በእርሱ ምትክ ሰውነታችንን አርደን ወይም ገድለን ሳይሆን፤ በሕይወት ለሕይወት መሥዋዕትነት ራሳችንን ቀድሰን ለእግዚአብሔር እናቀርባለን። ወይም በሌላ አገላለጽ ንቁ ፈቃዳችንን በፈቃደኝነት ለእርሱ ፈቃድ እናስገዛለን።

እዚህ ላይ ከአምልኮ አኳያ ፈቃድን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ስለማስገዛት ሊተኩርበት የሚገባ ነጥብ አለ። ይኸውም፡- ማንኛችንም ወደ እግዚአብሔር መጥተን እርሱን የምናመልከው ፈቃዳችንን በፈቃደኝነት ለእርሱ ፈቃድ ለማስገዛት እንጂ የእኛን ፈቃድ በእርሱ ኅይል ለማስፈጸም መሆን የለበትም። አንዳንድ ጊዜ ግን እግዚአብሔርን የምናመልከው የእኛን ፈቃድ ለማሟላትና ለማስፈጸም ተደርጎ ይወሰዳል። ይህ ትክክል አይደለም።

ማናችንም የእኛ ፈቃድ እንዲደረግልን በአምልኮ እግዚአብሔርን ማባባል የለብንም። ከዚህ ይልቅ እርሱን ማምለክ ያለብን ፈቃዳችንን ለማስገዛት (ለመስጠት) መሆን አለበት። ምክንያቱም ፈቃድ ለእግዚአብሔር የማይገባበት አምልኮ የተወደደ አይደለምና ነው። ስለዚህ ማንም ሰው ሕይወት እግዚአብሔርን በሚያመልክበት ጊዜ፡- ፈቃዴን ለእርሱ ፈቃድ እያስገዛሁ ነወይ? ብሎ በመጠየቅ እሱነቱን (ፈቃዱን) ለእግዚአብሔር መስጠቱን ማረጋገጥ አለበት። በእንዲህ ዐይነት መልኩ ሁላችንም በየቀኑ የክርስትና ሕይወት ጥዞአችንን ለራሳችን ሳንሰበት ለእግዚአብሔር እየተሰጠን ብንመጣ፤ በዚህ ውስጥ አምልኮአችን የተቃና ከእግዚአብሔር ጋር የሚኖረንም ኅብረት ጣፋጭና አርኪ ይሆናል።

የእግዚአብሔርንና የእኛን ፈቃድ አስመልክቶ ብዙ የሚባሉ ነገሮች አሉ። ይሁን እንጂ የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወታችን ላይ በሉዓላዊነት ወሳኝ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተራራው ተሰብስበው ለነበሩት ሰዎች ስብከቱን ከመጨረሱ በፊት "በሰማይ ያለውን ያባቴን ፈቃድ ሳይፈጽም ጌታ ሆይ ጌታ ሆይ የሚለኝ ሁሉ ወደ መንግሥተ ሰማይ አይገባም" አለ። እንደገናም ጳውሎስ ለቄላስይስ አማኞች " . . . የፈቃዱን ዕውቀት በመንፈሳዊ ጥበብና መረዳት ሁሉ ይሞላችሁ ዘንድ ስለእናንተ መጸላይና መለመን አላቋረጥንም" ይላል። ያዕቆብም በመልዕክቱ "እናንተ ዛሬ ወይም ነገ ወደዚህች ወይም ወደዚያች ከተማ እንሄዳለን በእርሷም አንድ ዓመት እንቆያለን፤ እንግዳለን፤ እናተርፋለንም የምትሉ እንግዲህ ሰሙ። ነገ የሚሆነውን እንኳ አታውቁም፤ ሕይወታችሁ ምንድን ናት? ለጥቂት ጊዜ ታይቶ ኋላ እንደሚጠፋ እንፋሎት ናችሁ።" ይላል (ማቴ 7፡21 ፤ ቄላ1፡9፤ ያዕ4፡13)። ስለዚህ አምልኮ ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ የምናስገዛበትና ሎሌነታችን የሚገለጥበት

በታ እንጂ እርሱን እያመለከን የምንፈልገውን የሥጋችንን ነገር የምናገኝበት አይደለም።

በአምልኮ ውስጥ ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር እያስገዛን ስለ ታላቅነቱ እንዲሁም እርሱ ለእኛ በቸርነቱና በምህረቱ እንዲያው በጸጋው ስላደረገው ነገር ውዳሴና ምስጋናን ማቅረብ ነው። በዚህ ውስጥ ምስጋናችን እርሱ በቸርነቱና በታዳጊነቱ ለእኛ ካደረገው ነገር ጋር ሲያያዝ ውዳሴያችን ደግሞ ታላቅነቱ፣ እጹብነቱን፣ ንጽህናውንና ቅድስናውን እያሰብን ለማንነቱ አድናቆት ከማቅረብ ጋር ይያያዛል።

እግዚአብሔር ግን በባሕርይው ቸር ነው። ከቸርነቱም የተነሣ ለሰው ሁሉ የሰጠው ጸጋ አለ። እኛ ክርስቲያኖችም በክርስቶስ ስላመንን ለሰዎች ሁሉ ከሚሰጠው ጸጋ ውጭ የማዳኑን ልዩ ጸጋ ተቀብለናል። ይኸ ጸጋ በመጀመሪያ ወደ ጌታ ስንመጣ በዘቶ ልን እንደ ነበረ ዛሬም አገለገልን ካልንም በኋላ እንኳ ያው ነው። ነገር ግን ጸጋው በሕይወታችን መብዛቱና መትረፍረፉ የእግዚአብሔርን ቸርነት ለማሳየት እንጂ ለምናደርገው ነገር እንደ ቅድሚያ ክፍያ ሆኖ አይደለም። ደግሞም ሁሌ ዐዲስ ከመሆኑ የተነሣ ምንም ብናደርግ የጸጋው ባለ ዕዳነታችን አይጉድልም። ነገር ግን ሰይጣን የጎደለ የሚመስለንን ነገር እያሳየ ይኸ ይኸ ጉድለትና ቢል ከእግዚአብሔር ጋር በመወዳደር ለምን ተበልጥሁኝ በሚል መንፈስ ካልሆነ በስተቀር እርሱን ንፋግ ልንልበት ምንም ምክንያት አይኖረንም። እርሱ ቸር እኛም ምን ጊዜም የጸጋው ባለ ዕዳዎች ነን። ስለዚህ እግዚአብሔር በጸጋው ባለጸጋ ከመሆኑ የተነሣ በቸርነቱ ለማንም ሰው የሚያስፈልገውን ነገር መጠኑን ተምኖ ሰጥቷል።

ሰው ግን ይኸ ጉድለትና ቢል በማለት በእግዚአብሔር ላይ ቢያጥረመርም፣ ክስ ቢከፍት ክሱ ይከሸፋል። ለምሳሌ አንድ ዐይን ወይም አንድ እግር የሌለው ሰው፣ እግዚአብሔርን አንድ ዐይ

ኔን ወይም እግራን ወሰደብኝ ቢል እግዚአብሔር ግን ማስረጃ ያመጣና ያኛው ዐይንና ያኛውም እግር የእኔ ነው የሚል ይሆናል። ስለዚህ እርሱን ስለ ቸርነቱ ከማመስገን ውጭ ማንም እግዚአብሔርን ሊከስ የሚችልበት ሕጋዊ መሠረት የለውም። ከዚህ ይልቅ በዙሪያችን ያለውን ለማየት ዐይናችን ቢከፈት እግዚአብሔርን ስለ ቸርነቱ የምናመስግንበት ብዙ ነገር አለ። እኛ ግን እርሱን ለማመስገን በውድድር መንፈስ እንሄዳለን። ሥራውን ሠራ የምንለው እንኳ ታመን ስንፈወስና አጥተን ስናገኝ ነው። ከዚህ ውጭ ግን ነገሮች ልክ እስከሆኑና እስካልታመምን ድረስ አናመስግንም። ነገር ግን ዐይኖቻችን ተከፍተው ብርሃን ቢበራ ልን እግዚአብሔር ስለ ቸርነቱና በጎነቱ የምናመስግንበት ብዙ ነገር አለ።

ሐ) የሚመለከት እግዚአብሔር ብቻ ነው።

ከጥንት ጀምሮ ሰዎች ዕንጨትን እየጠረቡና ድንጋይን እየቀረጹ በወርቅና ብር በመለበጥ ልዩ ልዩ ጣኦታትን እንደሚያመልኩ እናውቃለን። ሆኖም በዘመናችን እንዲህ እየቀረጸን የምንሰግድ ላቸው ጣኦታት በቀጥታ ባይኖሩንም እንኳ እኛው ራሳችን እየፈጠርን የምንሰግድላቸው ጣኦታት እንዳሉ በመጽሐፍ ቅዱስ፡-

"ከእስራኤል ሽማግሌዎች አንዳንዶቹ ወደ እኔ መጥተው በፊቱ ተቀመጡ። የእግዚአብሔርም ቃል እንዲህ ቢል ወደ እኔ መጣ፣ የሰው ልጅ ሆይ እነዚህ ሰዎች ጣዖቶቻቸውን በልባቸው አኑረዋል፤ ክፋታቸውን እንደ ማሰናከያ ድንጋይ በፊታቸው አስቀምጠዋል፤ ታዲያ ከእኔ አንዳች ነገር እንዲጠይቁ ልፍቀድ ላቸውን? ስለዚህ እንዲህ ብለህ ንገራቸው፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ማንኛውም እስራኤላዊ ጣዖትን በልቡ አኑሮ ከፋቱንም የማሰናከያ ድንጋይ አድርጎ በፊቱ በማስቀመጥ ወደ ነቢይ ቢመጣ፣ እኔ እግዚአብሔር እንደ ጣዖቱ ብዛት እመልስ ሊታለሁ። በጣዖቶቻቸው ምክንያት ከእኔ የተለዩትን የእስራኤ

ልን በት ሁሉ ልብ ወደ ራሴ ለመመለስ ይህን አደርጋለሁ።" በሕዝ 14፥1-5 ያለው ክፍል ያስተምረናል።

እንደ ጥንት ሰዎች እንጨት እየጠረብን ጣዖታትን አናምልክ እንጂ ዛሬም ቢሆን ከጣዖታት አምላኪነት አልወጣንም ከዚህ በተጨማሪም ራሳችንን እንደ አምላክ በመቀጠር እኛነታችንን እንደ ጣዖት ለማምለክም ሆነ ለመመለስ ልባችንን የምንሰጥበት ጊዜ አለ። ለዚህ ነገር መጽሐፍ ቅዱስን መነሻ ብናደርግ ሄሮድስ ጥሩ ምሳሌ ነው። በሐሥ 12፥20-23 እንደ ተጻፈው በአንድ ወቅት ሄሮድስ የጢሮስና የሲዶና አገር ሰዎች ተጣልቷቸው ነበር። እነዚህ ሰዎች እህል የሚያመጡት ሄሮድስ ከሚገዛበት አገር ስለነበር በመጣላቸው ምክንያት የሚያስመጡትን እህል እንዲያግድባቸው ፈሩ። ስለዚህም የተሰብሰበው ወደ ቄሳርያ መጥተው የንጉሥን ባለሟል ብላስጦስን፣ ከንጉሥ ጋር እንዲያስታርቃቸው እሽ አሰኝተው ዕርቅ ለመኑ በመጨረሻም ከንጉሡ ፊት ቀርበው ይቅርታ እንዲጠይቁ ተፈቀደላቸውና ቀጠሮ ተያዘላቸው። በቀጠሮም ዕለት ሕዝቡ ተሰብስበው ሳሉ ሄሮድስ ልብስ መንግሥቱን ለብሶ በዙፋኑ ላይ እንደ ተቀመጠ ንግግር በሚያደርግበት ጊዜ ሀዘቡ "የእግዚአብሔር /የአምላክ/ ድምፅ ነው የሰውም አይደለም ብለው ጮኹ ለእግዚአብሔር ክብር ስላልሰጠ ያን ጊዜ የጌታ መልአክ መታው በትልም ተበልቶ ሞተ።"

ከላይ የተጠቀሰው የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ላይ እንደምናየው ሕዝቡ ሄሮድስን አምላክ ነው ብለው ሲጮኹ እርሱ ግን ተዉብሎ አልከለከላቸውም ነበር። በመጨረሻ ላይ የዚህ ነገር ውጤት በመልአክ መመታትና በትል ተበልቶ መሞት ሆነ። ዛሬም እግዚአብሔር አምላክ ሆኖ ሳለ ራሳችንን እንደ አምላክ ቈጥረን ልንመለክ ብንፈልግ እግዚአብሔር በፍርዱ ይገለጣል። እንዲህ ዐይነት የልብ ጽኑነትም ሰዎችን ለመለኮታዊ ፍርዱ ያመቻቻል። ዘፍጥረት ምዕራፍ 3 ላይ አጻምና ሔዋንን እንደ እግዚአብሔር ትሆናላችሁ ብሎ ሰውን ከእግዚአብሔር ጋር ለማስተካ

ከል ተቈርቋሪ መስሎ በመቅረብ ያሳተው እባብ በዘመኑ መጨረሻም በዚህ መልኩ ሰፍቶና ደርቶ ስለሚመጣ ራሳችንን እንደ አምላክ ቈጥረን ለጥፋት እንዳንመለክ ትልቅ ጥንቃቄና ሽሽት ልናደርግ ይገባል።

ሐዋርያት ሥራ ምዕራፍ 14፥8-18 ባለው ክፍል ላይ ስናነብ፡- አንድ ጊዜ በልስጥራ ጳውሎስና በርናባስ ወንጌልን እየሰበኩ ጳውሎስ ከእናቱ ማሕፀን ጀምሮ አንካሳ የሆነውን ሰው እምነቱን አይቶ በእግሩ እንዲቆም አዞት በተፈወሰ ጊዜ፣ በዚያ የነበሩ ሰዎች ድምፃቸውን ከፍ አድርገው አማልክት ሰዎችን መስለው ወደ እኛ ወርደዋል ብለው እንደ ሄሮድስ ችግር ውስጥ ሊከቷቸው ነበር። ነገር ግን ልባቸው በእውነት መንፈስ ተጠብቆ ስለነበር ለነገሩ አሉታዊ ምላሽ በመስጠት የእግዚአብሔርን ክብር ለራሳቸው እንዳይወስዱ የሚቻላቸውን አደረጉ። በመጨረሻም ልብላቸውን ቀደው እየጮኹ ሮጡ። ሌላው ቢቀር የድያ ቤተ መቅደስ ካህን ኮርማዎችና የአበባ አክሊሎችን አምጥቶ ሊሰዋላቸው በተዘጋጀ ጊዜ እንኳን ስሜታቸው በውስጣቸው ብድግ ብድግ ብሎ እኛ አማልክቶች ነን ቢሆንም አምልኮ አይገባንም አላሉም። ከዚህ ይልቅ "እኛ ደግሞ እንደ እናንተ የምንሰማ ሰዎች ነን" ከዚህ ከንቱ ነገር ሰው ለሰው እየሰዋ ሰውን ከማምለክ አካሄድ) ሰማይንና ምድርን ባህሩንም በእርሱም ያለውን ሁሉ ወደ ፈጠረ ወደ ሕያው እግዚአብሔር ዘወር ትሉ ዘንድ ወንጌልን እንሰብካለን አሉ። በመጨረሻም ይህን ብለው እንዳይሰውላቸው በጭንቅ አስተዋቸው።

ራስን እንደ አምላክ የመቀጠሩና የእግዚአብሔርን ክብር የራስ የማድረጉ ጉዳይ በሐዋርያት ሥራ 12፥20-23 ተገልጾ እንዳየን እንዲሁ በሕዝቅኤል 28፥1-10 ባለው ክፍልም ላይ ተጠቅሶ እናገኛለን። ከክፍሉ እንደምንረዳው ጢሮስ የምትባል አንድ የምትታወቅ ደሴት ነበረች። በዚህች አገር ውስጥ የነገሠው ንጉሥ ልቡ ከፍ ከፍ ብሎበት "እኔ አምላክ ነኝ በአምላክ ወንበር በባ

ሕር መከላከል ተቀምጧለሁ አለ። በመጨረሻ ላይ ግን በእግዚአብሔር ተፈረደበት" ከታሪክ እንደምንረዳውም ያቺ ከተማ እንዳልነበረ ሆኗለች።

የዚህን ክፍል ምዕራፍ እየጨመርን ስናነብ "እኔ አምላክ ነኝ" ከሚለው የትዕቢት አሳብ በስተ ጀርባ ያለው የቀደመው እባብ (ዲያብሎስ) እንደ ሆነ እናያለን። ነገር ግን በዚህ ክፍል በምዕራፍ 34÷30-31 (ነባሩ ትርጉም) ላይ እግዚአብሔር ለሕዝቡ እንዲህ ይላል "እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ ከእነርሱ ጋር እንዳለሁ፣ እነርሱም የእስራኤል ቤት ሕዝቤ እንደ ሆኑ ያውቃሉ ይላል ጌታ እግዚአብሔር። እናንተም በነጅ የማሰማርያዬ በነች፣ ሰዎች ናችሁ እኔም አምላካችሁ ነኝ፣ ይላቸዋል።" አምላካችን እግዚአብሔር ነው እንጂ ሰዎችና አማልክቶች አይደሉም። ከዚያ አኳያ ልናመልክ የሚገባን እግዚአብሔርን ብቻ ነው። በሰማይ ሰው እንደማይመለክ ሁሉ በምድርም መሆን ያለበት ይኸው ሥርዐት ነው። እንግዲህ እውነታው ይኸ ከሆነ ቀደም ብለን እንዳየነው እግዚአብሔርን እንደ ጣየት እንዳንቈጥረው እንዲሁም ለምድራዊ ሕይወታችን ክንውን ብቻ የምንፈልገው እንዳይሆን እንጠንቀቅ፣ ከዚህ ይልቅ እርሱን አክብረን ትእዛዙን ለመጠበቅ በሚያስችል ልቦና ለመኖር ተጠርተናል። በዚህ መጠራት እንደሚገባ እንመላለስ!

ለ. ጸሎት

ቤቴ የጸሎት ቤት ይባላል

"ይህንም የምጽፍለህ ብዙን ዓመት ሰዎች በእግዚአብሔር ቤት እንዴት መኖር እንዳለባቸው እንድታውቅ ነው፤ ቤቴም የሕይወት እግዚአብሔር ቤት ክርስቲያን ይኸውም የእውነት ዐምድና መሠረት ነው።" (1ጢሞ 3፡15)

"ከዚህ በኋላ ኢየሱስ ወደ ቤተ መቅደስ ገብቶ ሻጮችን ከዚያ አስወጣ ደግሞም 'ቤቴ የጸሎት ቤት ይሆናል' ተብሎ ተጽፎአል እናንተ ግን የወንበዴዎች ዋሻ አደረጋችሁት" አላቸው (ሉቃ 19፡45-46)

"ቤቴ የጸሎት ቤት ይባላል ተብሎ ተጽፎአል እናንተ ግን የዘራፊዎች ዋሻ አደረጋችሁት" አላቸው (ማቴ 21፡13)

የእግዚአብሔር ቤት የጸሎት ቤት ነው። በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ዐይነተኛ እንቅስቃሴ ጸሎት ነው። እግዚአብሔርን ማወደስ ለእግዚአብሔር መስገድ ነው። ምንጊዜም የእግዚአብሔር ቤት የጸሎት ቤትነት ባሕርይውን ሊለቅ አይገባም። ከጸሎት ቤትነት ይልቅ ለሌላ ጉዳይ እንዳይውል ለሌላ ጉዳይ መዋያ እንዳናደርገው በሌላ ነገር እንዳንተካው ከፍተኛ ጥንቃቄ ማድረግ ያስፈልጋል። እግዚአብሔር ቤቴ በጸሎት እንዲሞላ ይሻል፤ በቤቴ ሰዎች ከእግዚአብሔር ጋር እንዲገናኙ ይወዳል።

ስለዚህ ሰው በደመ ነፍስ ዕውቀቱ ተደጋፊነቱን ይገልጻል። በአኗኗሩም በተለያዩ መልኩ አሜን ማለቱን ያሳያል። ከዚህ ሁኔታ በወግድልኝ ባይነት ተደጋፊነቱን ከላዩ ላይ አውልቆ ለመጣል ቢታገልም አይሆንለትም። ፍጥረቱ፣ የፍጥረቱ እይይዝ አይፈቅድለትም። ተቃውሞና ተቃርኖ መቆሚያውንና መቋሚያውን እንደማፈራረስ ወይም መሰባሰብ ነው። መቆሚያውና መቋሚያውን አስወግዳለሁ ሲል ራሱ ተወግዶ ይገኛል። ዓሳ ከባሕር ውጭ እንደማይኖር ሁሉ በባህር አልሆንም ብሎ በራሱ ሆኖ መገኘት እንደማይችል ሁሉ ሰውም ያለ እግዚአብሔር ምንም መሆን አይችልም።

(1) ጸሎት ምንድን ነው?

ጸሎት ማለት በሰውና በፈጣሪ መካከል ያለውን የህልውና እይ

ይዝ (connectedness) የሚገልጽ ዐይነተኛ ተራክቦ ነው። የሰው ልጅ ለሚያስፈልገው ነገር ሁሉ በፈጣሪው ላይ ሲደገፍ ማየት በጣም የተለመደ ነው። እንዲያውም ሰው ከእግዚአብሔር ውጭ ህልውናም ሆነ ዘላቂ ተስፋ የሌለው ፍጡር ነው። እንግዲህ ሰው በፈጣሪው ላይ ሲመካና ከፈጣሪውም አንዳች ነገርን ለማግኘት በጸሎት ሲማጠን ይታያል። ይህንንም ሁኔታ ከተለያዩ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች መመልከት ይቻላል።

ጸሎት ዓለም ዐቀፍ ነው። ሆኖም ጸሎት ለሚሰማና ለሚመለስ የሚጣራ መሆን አለበት። ኤር 33፡3 አለበለዚያ ጸሎት በግዋው (vacuum) ውስጥ ድምፅ ለማሰማት እንደመሞከር ነው። ወይም ራስ ለራስ መናገር ይሆናል። ጸሎት ወደ አንድዬ፣ የፍጥረት ሁሉ ባለቤት ወደ ሆነው፣ ወደ ልዑል እግዚአብሔር እንጂ "እሰማለሁ እመልሳለሁ ለሚል ሁሉ ሊጸልይ አይገባም" (ኢሳ 16፡12፣ 45፡17፣ 1ነገ 18፡26)

ጸሎት ወደ አበጀን ወደ ሠራን የሚደረግ የማያቋርጥ ግሥገሣ ነው። ይኸውም ከእርሱ ጋር ለመራከብ ከእርሱ ጋር ኅብረት ለማድረግ ሁልጊዜ ወደ እርሱ የምንገሠግሥበት መንገድ ነው። ሰው ሁሉ ለምን የሠራውን፣ ያበጀውን ፍለጋ አይነሳም? ሰው የሥጋ ወላጆቹን ካላወቀ ለማወቅ፣ ካላገኘም ለፍለጋ እንደሚነሣ ለምን የሠራውን እግዚአብሔርን አይፈልግም?

ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት የምናደርግበት እንጂ አንድ የምንፈልገውን ነገር ጠይቀን፣ ተቀብለን የምንመልስበት መስተጋብር አይደለም። ጸሎት ለእግዚአብሔር መናገር ነው። ጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር መነጋገር ነው። ጸሎት ወደ እግዚአብሔር መቅረብ፣ ፊትን፣ ልብን፣ ዐይንን፣ ወደ እግዚአብሔር ማቅናት ማንሳት ነው። ጸሎት ወደ ፈጣሪዎችን ወደ ሠራን ወደ ተቤዠን ወደ ሕይወታችን ባለቤት ወደ እግዚአብሔር

ሔር አምላክ መቅረብ ከእርሱም ጋር ኅብረት ለማድረግ በመንፈስ ለመረካከብ መገሥገሥ ነው። ከኅብረት ወደ ጠለቀ ኅብረት መጓዝ ነው።

ጸሎት በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል ወደ እግዚአብሔር አብ የጸጋ ዙፋን መቅረብ፣ ጸጋንና ምሕረትን ለመቀበል መምጣት ነው።

ጸሎት በአንደበት በቃላት የሚገለጥም ቢሆን በመሠረቱ የልባችን በእግዚአብሔር ዙፋን ሥር መገኘት በእግዚአብሔር ፊት የልባችን መዘርጋት የነፍሳችን መፍሰስ ነው።

ጸሎት ከድርጊትነት ይልቅ "መሆንን" አመልካች ነው። አንደበታችን ከሚያወጣው የቃላት ቅንብር ከማዳመጥ ይልቅ እግዚአብሔር የልባችንን ቃል ነው የሚያደምጠው። ብዙ ጊዜ አንደበት በሚለውና ልብ በሆነው መካከል ብዙ ርቀት አለ። አንደበታችን የሚናገረው ነገር ብዙ ጊዜ ለልብ ባይተዋር ይሆናል። አንደበትና ልብ አብረው ሲተሙ እምብዛም አይታይም።

"እግዚአብሔር እንዲህ ይላል "ይህ ሕዝብ በአፉ ወደ እኔ ይቀርባል በከንፈፉ ያከብረኛል ልቡ ግን ከእኔ የራቀ ነው፤ የሚያመልክኝም ሰው ባስተማረው ሰው ሠራሽ ሥርዐት ብቻ ነው" (ኢሳ 29፡13)

ስለሆነም ጸሎት የልብ ቋንቋ ነው። ጸሎት የውስጥ ቋንቋ ነው። የጸሎት መነሻ የልብ፣ የነፍስ፣ የውስጥ ሰውነት ነው። ይህ ካልሆነ ግን ድግምት ነው። ትክክለኛ ጸሎት አድራሻው እግዚአብሔር ነው።

ጸሎት ጸሎት የሚሆነው፣ ከአንደበታችን በወጣ ቃል ወይም ድምፅ ብቻ የሚወሰን ሳይሆን የልባችን አቋም፣ መለኮትን አክ

ባሪና አፍቃሪ እንዲሁም "በጸጋው ዙፋን ሥር ዋይ" ሲሆን ነው።

በአንደበትም በሕሊናም መጸለይ መቻል አለብን። መደበኛ የጸሎት ጊዜ ከጠፋ ግን፤ የጸሎት ሕይወት ይሞቃል።

ጸሎታችን በእኛም ዘንድ የተደመጠ ሲሆን ያስፈልጋል፤ አለበ ለዚያ ጸሎታችን ልብ የሌለበት ድግምት ብቻ ይሆናል፤ ጌታችንም ስትጸልዩ እንደ አሕዛብ በከንቱ አትድገሙ ብሎናል።

ሰው ከአንደበት የሚነገረውን ያደምጣል፤ እግዚአብሔር ግን የልብን ያደምጣል።

ሰው የሰውነታችንን እንቅስቃሴ ያያል፤ እግዚአብሔር ግን የልብ ሁኔታችንን ይመለከታል (ኢሱ 7፡7፤ 1ኛው 16፡7)።

የጸሎት አድራሻ እግዚአብሔር አምላክ ነው። የአደባባይ ጸሎታችን እግዚአብሔርን ረስቶ ወደ ጉባኤተኛው ወደ ዐላፊ አግዳሚው እንዳይሆን ልብ ልንል ያስፈልጋል። አለበለዚያ ጸሎታችን፦

- ለታይታ
- ለመመጸደቂያ
- ሌላውን ማሟያ/ መወንጀያ
- አሽሙር መናገሪያ . . . ይሆናል።

በጸሎት ጊዜአችን ልባችን ቀድሞ የአካላችን እንቅስቃሴ ቢከተል ጸሎታችን ቅን ነው። ልብ በሌለበት የአካል መወራጨት ጠቃሚነቱ አካልን የሚያፍታታ ጅምናስቲክ መሆኑ ላይ ብቻ ነው።

በአደባባይ ስናመልክ፤ ስንጸልይ እውነተኞች በማንሆንበት ጊዜ ሁሉ ግብዞች ነን፤ ተዋንያን ነን፤ መንፈሳውያን አይደለንም።

1. እግዚአብሔር እንድንጸልይ ይፈልጋል

እግዚአብሔር ሰዎች ሁሉ ወደ እርሱ እንዲቀርቡ ይወዳል፤ እግዚአብሔር ሰውን ፈላጊ ወደ ራሱ ጠሪ ነው።

"እናንተ ሸክም የከበዳችሁና የደከማችሁ ሁሉ ወደ እኔ ኑ እኔም ዕረፍት እሰጣችኋለሁ" (ማቴ 11፡28)።

"መንፈስና ሙሽራዪቱ ና ይላሉ፤ የሚሰማም ና ይበል የተጠማም ሁሉ ይምጣ፤ የሚፈልግም ሁሉ የሕይወትን ውሃ በነጻ ይውሰድ" (ራእ 22፡17)።

የእግዚአብሔር መንፈስ እና የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን ሰዎች ሁሉ ወደ እግዚአብሔር እንዲመጡ ይጣራሉ።

2. እግዚአብሔር የኪዳን ሕዝብ የእርሱ የሆኑትን ሁሉ እንዲጸልዩ ያዛል

"ሰምኑ ይሰጣችኋል

ፈልጉ ታገኛላችሁ

አንኳኩ በሩም ይከፈትላችኋል" (ማቴ 7፡7)።

"ሳታቋርጡ ጸልዩ" (1ተሰ 5፡17)

"በሁሉ ዐይነት ጸሎትና ልመና በማንኛውም ሁኔታ በመንፈስ ጸልዩ ይህንም በማሰብ ንቁ ስለ ቅዱሳንም ሁሉ በትጋት ልመና አቅርቡ" (ኤፌ 6፡18)።

ጸሎት የእግዚአብሔር ኀይል የፈቃዱ ዕውቀት ወደ ልጆቹ የሚወርድበት፤ የሚፈለበት መስመር ነው።

3. መንፈስ ቅዱስ የጸሎት አጋር ለጸሎታችን ፍልቀት ነው

"እንዲሁም ደግሞ መንፈስ በድካማችን ያግዘናል እንዴት መጸለይ እንደሚገባን አናውቅም መንፈስ ግን በቃላት ሊገለጥ በማይችል መቃተት ለእኛ ይማልድልናል፤ ልባችንንም የሚመረምረው እርሱ የመንፈስን ዐሳብ ያውቃል፤ ምክንያቱም መንፈስ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ለቅዱሳን ይማልዳልና።" (1ኛው 8፡26-27)

ዳገት የሚመስለው ጸሎት፤ ጉምዛ የሚመስለው ጸሎት በመንፈስ ቅዱስ ዕገዛ የሚዳ ግልቢያ፤ ጣፋጭ የሕይወት ዘይት፤ የሚያውድ መልካም ሽቱ ይሆናል።

"አባ አባ ብሎ የሚጮኸ የልጁን መንፈስ ወደ ልባችን ላክ" (ገላ 4፡6)

"... አባ አባት ብለን የምንጣራበትን የልጅነት መንፈስ ተቀብላችኋልና" ሮሜ 8፡15)

4. እግዚአብሔር ጸሎታችንን ለሥራው መንገዱ ያደርገዋል

እግዚአብሔር በግል ሕይወታችን፤ በሌሎች ሕይወት ወይም በታሪክ ውስጥ አንድን ነገር ለማከናወን ወይም ለውጥ ለማምጣት ጸሎታችንን መንገዱ ያደርገዋል። ለምን ቢባል መልስ መስጠት አይቻልም፤ ብቻ እግዚአብሔር የባሮቹን፤ የልጆቹን ጸሎት ያሰበውን፤ ያቀደውን ወደ ተግባር ለመለወጥ መንገዱ ያደርገዋል።

እግዚአብሔር የሕዝቡን፤ የባሪያዎቹን ጸሎት ያቀደውንና የሚሻውን ለመረጃም መንገዱ ሲያደርገው እናያለን።

በአክዓብ ዘመነ መንግሥት በኤልዛቤል መሪነት አስራኤል ወደ በአል፤ የዝናብና የልምሳሜ ምንጭ እንደ ሆነ ወደ ተቈጠረው ጣዖት አምልኮ በነጉደ ጊዜ ነቢዩን ኤልያስን አስነሣው። ወደ አክዓብም ልኮት ኤልያስም "በእኔ ቃል ካልሆነ በቀር በሚቀጥሉት ዓመታት ዝናብ ወይም ጠል አይኖርም" ብሎት ሰማያት ተዘጉ። እግዚአብሔርም ኤልያስን እንዲሸሸግ አዘዘው፤ ከዚያም በሦስተኛው ዓመት "ሄደህ ለአክዓብ ተገለጥ እኔም በምድራቱ ላይ ዝናብ አዘንባለሁ" አለው።

በኤልያስና በበአል ነቢያት መካከል እውነተኛ አምላክ በእሳት የሚመልሰው እርሱ መሆኑ አንደሚታወቅ ባደረጉት ድርድር ኤልያስ ከጸለየ በኋላ እሳት ከሰማይ ወርዶ መሥዋዕቱን በመብላቱ ሕዝቡ እግዚአብሔር እርሱ እውነተኛ አምላክ ነው ብለው በማረጋገጥ ሰገዱ። አሁን ዝናብ ቢዘንብ አዝናቢው በአል ላይ ሆን፤ እግዚአብሔር እንደሚሆን የሚያምን ልብ ተዘጋጀ። ይሁንና እግዚአብሔር ዝናብ አዘንባለሁ ብሎ ተስፋ የሰጠ ቢሆንም ዝናቡ እንዲዘንብ ኤልያስ ሰባት ጊዜ እየደጋገመ መጸለይ ነበረበት። እዚህ ላይ እግዚአብሔር ዝናብ ለማዝነብ የኤልያስን ጸሎት መንገዱ ሲያደርገው እናያለን (1ኛ 17-18)።

ይሁዳ በባቢሎን መንግሥት ሥር በምርኮ ለሰባ ዓመታት እንደሚቈይ፤ ከዚያ በኋላ እግዚአብሔር ከምርኮ ምድር እንደሚመልሳቸው በነቢዩ ኤርምያስ አስቀድሞ ትንቢት ተናገረ። ዘመኑም በተፈጸመ ጊዜ ከምርኮ የመመለሳቸው ርምጃ የተወሰደው የነቢዩ ዳንኤልን ጸሎት ተከትሎ ነበር። ምንም እንኳን ከሰባ ዓመት በኋላ ከምርኮ እንደሚመልሳቸው እግዚአብሔር ፕሮግራም የያዘ ቢሆንም፤ የመመለሻቸው በር እንዲከፈት የዳንኤል ሃያ አንድ ቀን በመጸም የምልጃ ጸሎት ማድረግ ነበረበት። የምርኮኞቹ መመለስ የዳንኤል ጸሎት መልስነት ተግባራዊ ሆነ። እግዚአብሔር ታሪክን ለመለወጥ የዳንኤልን ጸሎት ፈለገው።

እግዚአብሔር ኢዮብን ለማጽናናት በመጡ በእነኤልፋዝ በተቆጣ ጊዜ እንደ አሳፋሪ ተግባራቸው እንዳያደርግባቸው ኢዮብ ስለ እነርሱ እንዲጸልይላቸው እግዚአብሔርም የኢዮብን ጸሎት እንደሚቀበል ተናገራቸው። በኢዮብ ወዳጆች ላይ ቀጣው እንዳይወርድ እግዚአብሔር የኢዮብን ጸሎት መንገዱ ሲያደርግ እናያለን (ኢዮ 42፡8-10)።

እግዚአብሔር የሕዝቡን፤ የልጆቹን ጸሎት በእነርሱ ወይም በሌ

ሎች ወይም በታሪክ ውስጥ ለውጥ ለማምጣት መንገዱ ያደርገዋል። እግዚአብሔር አንድን ነገር ለማድረግ የእኛን በጥቆሞ ላይ መጸለይ ይፈልጋል። በዚህ ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ትልቅ ሚና አለው።

ሀ) ጸሎት የተደጋፈነት ቋንቋ ነው

ጸሎት የተደጋፈነት ቋንቋ ነው። የሚጸልይ ሁሉ ተደጋፊ ነው፤ አልሞላሁም የሚል ሰው ቋንቋ ነው፤ ከዚህ ጋር ልሞላ፤ ሙሉ ልሁን ባይ ሰው፤ የናፍቆቱ ቋንቋ ነው።

እኛ ፍጡራን በራሳችን ዐቅመ ቢሶች ነን። ከዚህ የተነሣ በራሳችን ምንም ማድረግ አንችልም። ስለዚህ በሕይወት ለመኖርም ሆነ ከክፉ ለመጠበቅ እንዲሁም በኑሮ ለመከናወንና ዋስትና ለማግኘት በእግዚአብሔር ላይ ሙጥኝ እንላለን። ሁላችንም በዚህ ምድር ስንኖር በፍጥረቱ ላይ ሙጥኝታ አለብን። ለምሳሌ በቀን ብርሃን እንድናገኝ ፀሐይን ሰጥቶናል። ነገር ግን ፀሐይ ለሰው ልጆች ብርሃን አሻፈረኝ ብላ ብርሃን ብትከላከል ማናችንም አንኖርም። ምክንያቱም ለመኖር መብላት አለብን። ያ የምንበላው ነገር ደግሞ የሚገኘው በምድር ላይ ካሉ ዕፅዋትና እንስሳት ነው። ዕፅዋት ደግሞ የሚበቅሉት የፀሐይ ሙቀት ሲኖር ነው። እንዲሁ ለመተንፈስ ደግሞ አየር ያስፈልገናል። ነገር ግን አየሩ ከዚህ ከምንኖርበት ምድር ወደ ሌላ ፕላኔት ቢሄድ ሁላችን በአንድ ጊዜ እርግፍ እንላለን።

ከዚህ ተነሥተን ስለ ፍጥረት ስናስብ ይህ የምናየው ሁሉ የእግዚአብሔር ነው። ነገር ግን እኛ ብዙ ጊዜ ይህንን እንረሳና ትምክህተኞች እንሆናለን። ያለ እግዚአብሔርና ያለ በረከቱ በራሳችን እንደምንኖር እናስባለን። ከዚህ ይልቅ ተደጋፊ መሆናችንን መቀበል፤ በየጊዜው ልብም ማለት ትክክለኛ ነገር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በያዕቆብ መልእክት ላይ እንዲህ ይላል "የተ

ወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ አትሳቱ፤ በኅ ስጦታ ሁሉ ፍጹምም በረከት ሁሉ ከላይ ናቸው። መለወጥም በእርሱ ዘንድ ከሌለ በመዞርም የተደረገ ጥላ በእርሱ ዘንድ ከሌለ ከብርሃናት አባት ይወርዳሉ" (ያዕ 1፡16-17)።

ወደ ከዋክብት ዓለም፤ ወደ ሰማይ አካላት ብንሄድ አንዱ በአንዱ ላይ ያጠላል። ነገር ግን በእግዚአብሔር ላይ የሚያጠላ የሰማይ አካል የለም። እርሱ ከሰማያት ሁሉ በላይ ነው። ሰማየ ሰማያት ምድርንም ሁሉ የሞላው ፍጥረት ሁሉ የእርሱ ነው። በእርሱም ተደግፎ ይኖራል። እኛ በራሳችን ምንም መሆን አንችልም፤ ስለዚህ ጸሎታችን ሙጥኝ ባይነታችንንና ተደጋፊነታችንን የሚገልጥና የሚያመለክት ነው።

የዳዊት የተደጋፈነት ጸሎት (መዝ 57፡1፤ 61፡4፤ 62፡1-5፤ 42፡1-11)

ማንነታችን የሚቀናበረው የምንቀናጀው ከእግዚአብሔር ጋር ስንሆን ነው። ከእግዚአብሔር ስንርቅ እሾህና አሜካላ በሕይወታችን ያቈጠቀሳል፤ ለጤናማነታችን ለልምላሜአችን ከእግዚአብሔር ጋር መሆን ያሻናል። እርሱ የልምላሜአችን ሰበብ ነው። እኛ በሕይወታችን ተደጋፊዎች ነንና ሁልጊዜ ከእግዚአብሔር ጋር ልንሆን ግድ ነው።

በእኛ ዘንድ ያለ እግዚአብሔር የሰጠን ብዙ ነገር አለ፤ ለምሳሌ ዐይኔ ሊጠፋ ነው ብለን ዐስበን ተስፋ ቈርጠን ደምድመን ሳለ፤ እግዚአብሔር ለዐይናችን ሙሉ ጤና ቢሰጠን ጃላ በዐይናችን እግዚአብሔርን እንበድል ይሆን? አእምሮአችንን ልናጣብለን እግዚአብሔር ሲመልስልን በዚያ አእምሮአችን እግዚአብሔርን ብንበድልበት በጣም አሳዛኝ ይሆናል።

በክርስትና ማደግ፤ መብስል ማለት በእግዚአብሔር ላይ ሙሉ

በሙሉ መደገፍ ማለት ነው። በእግዚአብሔር አለመደገፍ በራስ መመካት አለማድጋችንን የሚያሳይ ነው። በእያንዳንዱ ነገር ላይ በእግዚአብሔር ከተደገፍንና ነገራችን ከተሳካልን በኋላ፣ እንደ ብዙዎቹ የእስራኤልና የይሁዳ ነገሥታት፣ በእግዚአብሔር ላይ ሀመፅ የምናነሳበት እንዳይሆን ልንጠነቀቅ ይገባል። ተደጋፊነታችንን ካወቅንና ሁሌ ካሰብነው ግን እንዳንታበይ ይረዳናል። በራስ ከመፎከርም ያድነናል።

ጸሎት የተደጋፊነት ቋንቋ ነው ስንል፣

የመደገፋችን ሰበብ፡-

- ሕይወት እንዲዘራብን
- በሕይወት ለመኖር (በራሳችን ሕይወታችንን ልንይዝ ስለማንችል (ኤር 10፥23))
- ከክፉ ለመጠበቅ

የምንጠበቀውም ከራስ/ከሥጋችን
ከሰይጣን/ከክፉው
ከሰዎች ክፋት

ከራስ/ከሥጋችን፣ ስንል አንዳንዴ የምንጸልየው አልተመለሰም ብለን ከማጉረምረም፣ ጸሎት እኛን እየቀረጸን ስለሚሄድ፣ ራእያችን ይህ ነው ብለን ለታዋቂነት ዝናን ለማትረፍ ከምንጸልየው ከምንመኘው ምኞት ጸሎት ያድነናል።

ከሰዎች፣ በዳዊት መዝሙርና ከኤርምያስ ውስጥ ባብዛኛው የምናገኘው ከሰዎች አድነኝ የሚልን ጸሎት ነው። እኛም በዚህ ምድር ስንኖር አብዛኛው ችግራችን ጭንቀታችን ሰው ነው፤ ብዙም የምንጸልየው ከሰዎች ለመዳን ነው (መዝ 38፥19-20፣ 39፥7-8፣ 41፥1-13)።

የጳውሎስ መከራዎች ከሞላ ጉደል በሰዎች የተሰነዘሩ ናቸው። አንዳንዴ ደግሞ ጭንቀታችን ችግራችን ብቻ ሳይሆን ከዚህ በላይ ከሚደርስብን ችግር ባሻገር ሰው ምን ይለኛል የሚለው ነው።

ለ) ጸሎት የአንጻኝ ባይነት ቋንቋ ነው

የይቅር በለኝና ሌሎችን ይቅር የምንልበት ቋንቋ ነው (መዝ 35፥1-28፣ 56፥1-13፣ 51፥1-19)። እውነተኛ የሆነ ጸሎት አንፃኝ ባይ ነው። በእግዚአብሔር ፊት ንጢአታችንን ክፉ ምኞታችንን ሁሉ በፊት ዝርግፍ አድርገን ስናቀርብ እግዚአብሔር ያነጻናል። የእኛ ማንነት ምንጊዜም የጉደፈ ነው፤ ይህ ካልነፃ አእምሮአችንን/ሀሊናችንን ያውካል፤ ሰላም ይነሣናል፤ የሕይወት እርካታን የሚቀንስ ይሆንብናል። ስለዚህ ሁል ጊዜ በጌታ መንጻት አለብን።

እግዚአብሔር ከእኛ ጋር መሥራት የሚጀምረው ራሳችንን በፈቃዳችን ለእርሱ ስናቀርብ ነው። እኛ ብዙ ምስጢር ወይም ድብቅ ነገር አለን፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ግልጥና ቅልጥጥ ያለ ነው፤ እግዚአብሔር ግን ዐውቆም ሰብእናችንን አክብሮ ነው የሚይዘን።

ለ) ጸሎት የታደገኝ ቋንቋ ነው

2ዜና 20፥1-3 ኢዮሣፍጥ ጠላት እንደ መጣበት ሰማ፤ እጅግም ፈራ ፍርሃቱም ወደ እግዚአብሔር አቀረበው። ፍርሃት አለታዊ ስሜት ነው፤ ይሁንና ፍርሃት ሲመጣብን ወደ እግዚአብሔር ከገፈተረን ወይም ካቀረብን መልካም ነው።

ሕይወታችን በበደለኝነት ሲሞላ ዐቅመ ቢሰ፣ ሁሉም የሚያስደነግጠን/የሚያሸብረን እንሆናለን። ምንም እንኳ ውጪያችን ሞገስ ያሰጠን ቢመስልም ውስጣችን ግን ባደነት፣ አይገባኝም ባይነት

ይሰማዋል።

ጸሎታችንን የሚቀናቀኑ/ጸሎት ሥርዐትና ወግ ብቻ የሚያደርጉ/ ጸሎትን እንደ ነቀዝ የሚበሉ ባዶ የሚያደርጉ ነገሮች፡-

1. የጸሎት አድራሻ እግዚአብሔር መሆኑ ይቀርና ሰው ሲሆን፤
2. ለጸሎታችን ልባችን ባይተዋር ሲሆን ወይም ጸሎታችን የአንደበት ብቻ፤ የቃላት ድግግሞሽ ሲሆን።

ሰይጣን እንዳንጸልይ በጣም ይፈልጋል/ይተጋልም። እምቢ አሻፈረኝ ብለን ከጸለይን የጸሎታችን አድራሻው ሰው እንዲሆን አለበለዚያም ልብ ያላወቀው የአንደበት ዓለም ጸሎት እንድንጸልይ ይተጋል።

ማቴ 6፥5 ስትጸልዩ እንደ ግብዞች (እንደ ተዋንያን) አትሁኑ። በሰው ፊት ለመታየት ስትሉ አትድገሙ ይላል። ለፈረሳውያን የጸሎት ታይታ ስፍራ፤ የመንገድ ማዕዘን ወይም ምክራብ ነበር። ለእኛ ዛሬ የመንገድ ማእዘን በጉባኤ ውስጥ መጸለይ ይሆን? በግል ግን የጸሎት ፍላጎት የሌለን ሆነን ሳለን በአደባባይ ጸሎተኛ መስሎ መታየት የጸሎት መድረክ መናፈቅ መሻማት ከንቱ ነው። ጸሎት አድራሻው እግዚአብሔር ካልሆነ አሽመር፤ ሽንገላ፤ ፌዝ ወይም እንደፈረሳውያን መመጸደቂያ ይሆናል።

በእግዚአብሔር ፊት ራሳችንን መሆን አለብን። ራስን አለመሆን ማስመሰል ራስን እንደ መሸጥ ማለት ነው። ጸሎት አስተውሎትን ይጠይቃል፤ ዝም ብለን ሥርዐታዊና ሃይማኖታዊ እንዳይሆንብን ዕለት ዕለት ጸሎታችንን ከድግምትነት መዋጀት አለብን፤ በከንቱ በመድገም ድካምን እንዳናተርፍ።

መ) ጸሎት የምስጋና፤ የውዳሴ ቋንቋ ነው

ምስጋና ስለ ተደረገልን ነገር፤ ስለ ቸርነቱና ምኅረቱ የምናቀር

በው ነው። ውዳሴ ግን የእግዚአብሔርን ታላቅነትና ኅያልነት ከማየት የተነሣ በማድነቅ ላይ የሚሸከረከር ነው። እርሱ የሠራውን ሥራ ታምራቱን፤ ድንቁን ማየት፤ ማሰብና ማስተዋል ሰንጀምር ጸሎታችን እግዚአብሔርን የሚያወድስ ይሆናል።

ሠ) ጸሎት በሰይጣን መንግሥት ላይ የማመጽ፤ የጠበኝ ነት/የፍልሚያ ቋንቋ ነው

ጌታ ባስተማረው ጸሎት ውስጥ መንግሥትህ ትምጣ፤ ከክፉው አድነን እንጂ ብለን ስንጸልይ በጨለማው መንግሥት ላይ ማመጸችን፤ ከእርሱ ጋራ በምናደርገው ፍልሚያ አኳያ ምሽግ ማብጀታችን ነው (ይኸው ሐሳብ ጌታ ባስተማረው ጸሎት ማብራሪያ ሥር የበለጠ ተገልጦአል)።

ረ) ጸሎት የፍቅር፤ የምልጃ ቋንቋ ነው

- ጸሎት ከራስ ባሻገር የምልጃ ቋንቋ ነው

- ◇ ሕይወት ስጥ/ሕይወት አለምልም
- ◇ ከክፉ ጠብቅ
- ◇ ታደግ/ፈውስ
- ◇ አንጸ/መልስ ብሎ ስለ ሌሎች መማጠን ነው።

እኛ ሰዎች ያለ እግዚአብሔር በራሳችን ህልውና የሌለን መሆናችንን ከዚህም የተነሳ በሕይወት ለመኖርም ሆነ ከክፉ ለመጠበቅ እንዲሁም በኑሮ ለመከናወንና ዋስትና ለማግኘት ስንል በእግዚአብሔር ላይ ሙጥኝ እንደምንል ቀደም ብለን ጠቅሰናል። ይሁን እንጂ ከዚህ ተነስተን እያንዳንዳችን ጸሎታችንን ብንገመግም ብዙ ጊዜ ወደ እግዚአብሔር የምንጸልየው የምንፈልገው ነገር እንዲሞላልንና እንዲከናወንልን ስንል እንጂ እርሱን ናፍቀነው አይደለም። ምክንያቱም ብዙዎቻችን ያ የምንፈልገውን ነገር መልስ ካገኘንበት በኋላ ጸሎታችንም እንደ

ቀድሞው አይሆንም ፈጥኖም ይቀዘቅዛል። በሌላ ጊዜ ደግሞ አንድ ነገር ሲጎድልብንና ልንወጣው የማንችለው ችግር ውስጥ ስንዘፈቅ እንደገና የእግዚአብሔርን ፊት እንፈልጋለን። ጸሎታችንም በዚያን ሰዋን ይሞቃል። እዚህ ላይ ይህ ዐሳብ የተነሣው ስለሚያስፈልጉን ነገሮችና ስለሚደርስብን ችግር መማጣን እንደሌለብን ለማሳየት አይደለም። ጸሎት አጽንኦት እንዲሰጠው መለስ ቀለስ ካለ የጸሎት ሕይወት ወጥተን ፍቅር፣ ናፍቆት ግድ የሚለው የጸሎት ሕይወት ማምጣት እንዳለብን ለማስገንዘብ ነው። ከእግዚአብሔር አንድ ነገር ፈልገን ሳይሆን፣ ወደነው መጸለይ ስንጀምር የጸሎታችን ይዘቱ ክብሩም እየተቀየረ መምጣት ይጀምራል።

ከዚህ ቀደም በግል የሕይወታችን ጥዳይ ላይ ብቻ ያተኩር የነበረው የጸሎት ይዘት ወደ ምልጃ ጸሎት እየተቀየረ ይመጣል። የምልጃ ጸሎት እየጸለይን መምጣት ስንጀምር ጸሎታችን "የፍቅር ቋንቋ" መሆን ይጀምራል። ይህ የሚሆነው ደግሞ "በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በልባችን የፈሰሰው የእግዚአብሔር ፍቅር" በውስጣችን ሲገለጥ ነው። በዚህ ጊዜ፦

- አብርሃም ለሎጥ (ዘፍ 18፡22-23)፤
- ሙሴ ለእስራኤል (ዘፀ 32፡11-34፤ ዘኁ 11፡2፤ 21፡3፤ ዘዳ 9፡23)፤
- ሳሙኤል ለሕዝቡና ለሳኦል (1ሳሙ 7፡5፤ 12፡19-23)፤
- ዳዊት ለሕዝቡ፣ የእግዚአብሔር ሰው ለኢዮርብአም (1ነገ 13፡6)፤
- ኤልሳቦ ለሞተው ሕጻን (2ነገ 4፡33)፤
- ኢሳይያስ ለይሁዳ ሕዝብና ለሕዝቅያስ (2ነገ 19፡4፤ 2ዜና 32፡20)፤
- ኢዮብ ለጓደኞቹ (ኢዮ 4፡2-10)፤

- ጌታ ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱና ለኢየሩሳሌም (ዮሐ 17፤ ሉቃ 31፤ 19፡22)፤

- ጳውሎስ ለእስራኤል (ሮሜ 9፡1-33) እንደ ጸለዩ እኛም ስለ ሌሎች እንማልዳለን።

ጸሎት ለውጥ የሚያመጣ መንፈስ ቅዱስ ሲሳተፍበት ነው። ጸሎት በክርስቶስ በኩል በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ወደ አብ የሚደረግ የማያቋርጥ ግሥግሣ ነው። ዕዝ 9፤ ዳን 9፤ ነህ 9 ላይ ያሉት በሙሉ የጸሎት ምዕራፎች ናቸው።

ዕዝራ ተሐድሶ እንዲመጣ፣ እስራኤል ከአሕዛብ ጋር ስለተጋቡ በጸሎት ወደ እግዚአብሔር ገሰገሰ ቀኑን ሙሉ ራሱንም ጨምሮ ለምሕረት አለቀሰ። ዕዝራ ዝም ብሎ ወደ እግዚአብሔር ብቻ ስለጮኸ ሌሎችን ወደ ንስሐ ጠራ። አፋችን ብቻ ሳይሆን፣ ልባችን በእግዚአብሔር ፊት ሲጮኸ መልስ እናገኛለን፤ ሌሎች ወደ እግዚአብሔር ይሳባሉ፤ ማግኔት ብረትን አንደሚሰብሁሉ።

ጌታችን ደቀ መዛሙርቱን ስለ ጸሎት አስተምሮአል

ጌታችን ባስተማረን ጸሎት ውስጥ ስምህ፣ መንግሥትህ፣ ፈቃድህ (የእግዚአብሔር) ዋነኛ ነገር ሲሆን ይህ ጸሎት የመንግሥት ጸሎት እንደሆነ ያመለክታል። እውነተኛ ጸሎተኞች ከሆንን ተራ ሰው ከመሆን እንወጣለን። የተለየ ሰው እንሆናለን።

ጸሎት እንዲለወጥ የሚፈለገውን ነገር ይለውጣል ወይም የሚጸልየውን ሰው ይለውጣል። ሰው የሚጸልየው ተአምራትን ለማየት ከሆነ ተአምሩ ሳይመጣ ገና የጠያቂው ሕይወት ይለወጥና በጸሎቱ እግዚአብሔር እንዲሠራ የሚጠይቀው ቀርቶ አንተ ራስህ እግዚአብሔር ሆይ ተአምር ነህ ወደማለት ያደርሳል። የውስጥ መለወጥ ታላቅ ነገር ነው፤ የብዙ ውጫዊ ለውጥ

ጦች ምትክ ነው።

(2) ጌታ ያስተማረው ጸሎት

"አንድ ቀን ኢየሱስ በአንድ ሥፍራ ይጸልይ ነበር። ጸሎቱንም እንደ ጨረሰ ከደቀ መዛሙርቱ አንዱ "ጌታ ሆይ ዮሐንስ ደቀ መዛሙርቱን ጸሎት እንዳስተማራቸው አንተም መጸለይን አስተምረን አለው" (ሉቃ 11:1)

በዓለማችን ላይ ለጸሎት የተሰጠ ሕይወት ያላቸው ቅዱሳን በሌሎች ከእግዚአብሔር ቃልና ከልምድ ያገኙትን ብዙ መልካም ነገር አስተምረውም ሆነ በመጸሐፍታቸው ጽፈው ተባርከን ንባቸዋል። ይሁን እንጂ ስለ ጸሎት ስናስብ እውነተኛ የጸሎት አስተማሪ ጌታችን ኢየሱስ ሆኖ እናገኘዋለን። በዚህ በሉቃስ 11:1 የተጠቀሰው ደቀ መዛሙር በጌታ ኢየሱስ የጸሎት ሕይወት ተነክሯል። ስለ ጸሎት ሊያስተምር የሚችል የጸሎት ሰው መሆኑን ስለ እርሱ ተገንዝቦአል፤ ስለዚህም ዮሐንስ ደቀ መዛሙርቱን እንዳስተማረ እንጸልይ ዘንድ አስተምረን ሲል ከታላቁ የጸሎት መምህር እግር ሥር ለመቀመጥ ያለውን ጥጥት ገለጠ። በመጀመሪያ ይህ የሁላችንም ፍላጎት መሆን አለበት።

ጌታም አላቸው "ስትጸልዩ እንዲህ በሉ" ሉቃ 11:2 "እንግዲህ እናንተስ እንዲህ ጸልዩ" (ማቴ 6:9) በማለት ዛሬ "አባታችን ሆይ!" የምንለውን ጸሎት አስተማረ (ማቴ 6:9-13) ይህ ጸሎት በግልም ሆነ በጎብረት ባለን ስብሰባዎች መደምደሚያ ላይ መጸለዩ ስህተት ባይሆንም፤ ሁልጊዜ የፕሮግራም መዝጊያ ጸሎት አድርጎ መመልከቱ ግን ትክክል አይደለም። ይልቁኑ ስለ ጸሎት መሠረታዊ እውነቶችን የምናይበት መሆኑን ልንረዳና ምን ጊዜም ልንጸልየው ይገባናል። ቀጥለን ይህን ጸሎት

እንመለከታለን፤ ጸሎቱም አድራሻን ልመናን፤ ውዳሴንና ምሥጋናን ያየዘ ነው።

ጌታ ያስተማረን ጸሎት ይዘቱ

በሰማያት የምትኖር አባታችን ስምህ መንግሥትህ ፈቃድህ	→	ስለ እግዚአብሔር
---	---	------------

የዕለት እንጀራችንን ስጠን በደላችንን ይቅር በለን ወደ ፈተና አታግባን ከክፉው አድነን	→	ስለ ራሳችን
---	---	---------

መንግሥት ኅይል ክብር	→	ወደ እግዚአብሔር
---------------------	---	------------

የጸሎት አድራሻ

"በሰማያት የምትኖር አባታችን ሆይ"

ሀ) "በሰማያት የምትኖር"

ይህ አባባል እግዚአብሔርን ከእኛ ከፍተኛ ምጡቅ (transcendent) እንደ ሆነ ያሳያል። ይሁን እንጂ እርሱ ምጡቅ ሆኖ ከእኛ ጋር ያልተገናኘ ወይም በእኛና በእርሱ መካከል ያለው ግንኙነት ማንም ተጉዞ ሊጨርሰው የማይችል ነው እንዳንል ደግሞ "አባታችን ሆይ" ይላል። ይህ እጅግ ቅርብ ያደረገውና ዝምድና እንዳለን ያስረግጣል።

ለ) "አባታችን ሆይ"

በመሠረቱ ይህንን ጸሎት መጻለይ የሚችሉ ልጆች የሆኑ ብቻ ናቸው። ልጅ ለመሆን ደግሞ የሚጠየቀው በኢየሱስ አምኖ በመንፈስ ቅዱስ ዳግም ልደት ማግኘት ብቻ ነው። ዮሐ 3፥16 በመስቀሉ ላይ በተሰናወነው ነገር የገጠአትንና የበደልን ሥር የት ያገኙ ወይም ከክርስቶስ ኢየሱስ የመስቀል ሞት የተነሣ ጽድቅ የታወጀላቸው ከእግዚአብሔር ጋር እርቅ የመሠረቱ በመለኮታዊ ድንጋጌ (ሕግ) መሠረት "አባታችን ሆይ" ብሎ ለመጻለይ መብት አላቸው። አባታችን ሆይ ብሎ ለመጻለይ ልጅነት ያስፈልጋል። አንድ ሰው ልጅ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ስም እንዲቀድስ መንግሥቱ በበላይነት ሁሉን እንድትዝና ፈቃዱ በምድር እንዲፈጸም እንዴት ሊጻልይ ይችላል? የልጅ ነትስ መንፈስ ሳይኖረው እንዴት "አባ" የሚለው አጠራር ከልቡ ይወጣል? ማንም ልጅ ሳይሆን ይህንን ጸሎት ከልብ መጻለይ አይችልም። ለመጻለይ ቢሞክር እንኳ የሕይወት ዝምድና የሌለበት ውስጣዊ ይዘት የለሽ ግንኙነት ይሆናል።

እንግዲህ ቀደም ብሉን እንደተመለከትነው ጸሎታችን ሊሰማና ሊመለስ ወደሚችለው አባታችን እግዚአብሔር በእምነት መቅረብ አለበት። ከዚህ ውጭ እሰማለሁ እመልሳለሁ ወደሚል ወይም ወደሚባልለት ሁሉ ጸሎት ሊደረግ አይገባም። በተጨማሪ በአእምሮአችን ወደ ሳልናቸው የምናብ ውጤቶች መጻለይ ለተለያዩ የመናፍስት አሠራር ያጋልጣል።

ሐ) ስምህ ይቀደስ

"ስምህ ይቀደስ" የሚለው ንዑስ ሐረግ ስምህ በሰው ልጆች መካከል ከፍ ይበልጣል፤ ይከበር፤ ይፈራ፤ ተራ ሆኖ አይቈጠር/አይታይ፤ አይደፈር የሚል ዐሳብ ያሳያል። በሁሉ ረገድ ስምህ የላቀ ይሁን ማለት ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ ስም የተግባር፤ የማንነት መግለጫ ነው። ለእኛ እንዲህ አይሁን እንጂ ለእግዚአብሔር ግን ስሙ ከባሕርይው (ከማንነቱ) የተለየ አይደለም። የእግዚአብሔር ስሞች ከእርሱ ነቱ የሚነሱ በመሆናቸው ራሱን ለእኛ የገለጠበት አንድ መንገድ ነው። እግዚአብሔር ራሱን ካልገለጠ አይታወቅም ምክንያቱም እግዚአብሔር ጥልቅ ነውና (ዮሐ 17፥6)።

እግዚአብሔር ራሱን በተግባር ለባሪያዎቹ ሲገልጥ ማንነቱን በስሙ አስታወቀ፤ ስሙን መረዳት እግዚአብሔርን ማወቅ ነው ወይም እግዚአብሔርን ማወቅ የማንነቱ መግለጫ የሆነውን ስሙን ማወቅ ነው።

የስሙ እውነት ይዘቱ በውስጥ ሰውነታችን ሲሰርጽ፤ ሲያድር ስሙን ዐወቅነው እንላለን። አለበለዚያ የአእምሮ ብቻ እንጂ፤ የውስጥ ሰውነት የተራክቦ ዕውቀት አይሆንም። ስሙን ማወቅ በስሙ ይዘት መሞላትና የስሙን እውነት ማመን ነው። እውነትን በዚህ መልክ ማወቅ ነው በሕይወታችን ለውጥ የሚያመጣው ("እውነትን ታውቃላችሁ፤ እውነትም ዐርነት ያወጣችኋል" (ዮሐ 8፥32)።

የእግዚአብሔር ስም በውስጣችን ሲልቅ ከወረድንበት፤ ከዘቀጥንበት ሥጋዊነት፤ ዓለማዊነት፤ እንወጣለን፤ ከጊዜያዊ ማንነት ወደ ላይ፤ ወደ ሰማይ፤ ወደ ክቡራማነት እንሳባለን፤ ከደካማነት ወደ ብርቷማነት ከፍ ከፍ እንላለን፤ እንገባለን። በክርስቶስ ውስጥ አብዝተን እንሰወራለን።

"የእግዚአብሔር ስም የጸና ግምብ ነው፤ ጽድቅ ወደ እርሱ ሮጦ ከፍ ከፍ ይላል" (ምሳ 18፥10)።

"በእኔ ተማምኖአልና አስጥለዋለሁ፤ ስሜንም አውቆአልና እጋር ደዋለሁ" (መዝ 19፥14)።

እግዚአብሔር ለአብርሃም የመሥዋዕቱን በግ ሲያቀርብለት እግዚአብሔርን 'በሰጭነት ስሙ' ተረዳው። እግዚአብሔር ያዘጋጃል አለ (ዘፍ 22፡13-14)። ከእግዚአብሔር ጋር እየተጓዘን ስንሄድ ሰሞቹን በሕይወታችን እየተረዳን፣ በውስጣችን የስሙ ምንነት ፍቺ እያደረ ይሄዳል። እግዚአብሔር ውሃውን ሲፈውስ የቀደመው የኪዳን ሕዝብ እግዚአብሔርን በፈዋሽነት ስሙ ዐወቁት (ዘፀ 15፡22-26)።

ይሁን እንጂ ማናችንም እነዚህን ሰሞች በሙላት አላወቅናቸውም፤ ለዚህ ምክንያቱ እግዚአብሔርን አለማወቃችን ነው። እርሱን እያወቅነው ስንመጣ በዚያው ልክ የሰሞቹ ምንነትና ትርጉሞች እየገቡን (እያወቅናቸው) እንመጣለን። ይህ ደግሞ የሚሆነው እንደየአቅማችን ራሱን በገለጠልን መጠን ነው። ይህ የሆነበት ምክንያት ዕውቀታችን የተመጠነ ስለ ሆነ ነው (1ቆሮ 13፡11-12)። ይሁንና የእግዚአብሔር ሰሞች የእግዚአብሔርን ባሕርይ የሚገልጹ ናቸው። ለምሳሌ ያህል 'ኤሌሂም' ስንል 'ነያልነቱንና ብርቱነቱን ያሳየናል። እንዲሁም 'ያህዌ' የሚለው ደግሞ እርሱ በራሱ የሚኖር ፈጣሪ የለሽ (ሰበብ የሌለው ሰበብ፣ ምክንያት የሌለው ምክንያት) መሆኑን ያሳስበናል። ለሙሴም ያለና የሚኖር እኔ ነኝ ነው ያለው (ዘፀ 3፡14)። እርሱ በራሱ ህልውና አለው። ለዘለአለም ነዋሪ መነሻም መድረሻም የሌለው ነው።

እኛ ለነገሮች ሁሉ መነሻ ሊኖራቸው ይገባል ስለምንል ይህ ዘላለም ለፍጥረታዊ ማንነታችን አስቸጋሪ ነው። ምክንያቱም አስተሳሰባችን በጊዜ የተዋቀረ ወይም በጊዜ ጽንሰ ዐሳብ ውስጥ የታነጸ ነው። ከዚህም የተነሳ ከዚህ በፊት ምን ነበረ የምንል ነን። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ "የማይታየው ባሕርይ እርሱም የዘለአለም ነደሉ ደግሞም አምላክነቱ ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ ከተሠሩት ታውቆ ግልጥ ሆኖ ይታያልና" ይላል (ሮሜ 1፡20-21)።

ስለዚህ ስለ እግዚአብሔር ባሕርይ ለማወቅ ፍጥረቱን ማወቅ ግድ ነው።

ሁላችንም የምንኖርበት ቤት መሠረት ግድግዳና ጣራ አለው። ከቤታችን የወጣን እንደ ሆነ ደግሞ ምናልባት የቤታችን አጥር ግቢ አለ። ከግቢው የወጣን እንደ ሆነ የቀበሌው ክልል አለ። ከቀበሌው ክልል የወጣን እንደ ሆነ ደግሞ የወረዳው ክልል አለ። ከወረዳው የወጣን እንደ ሆነ ሆን አለ። ከሆን የወጣን እንደ ሆነ ክልል አለ። ከዚያ ስንወጣ የአገር ክልል አለ። ከአገር ክልል ስንወጣ የአህጉር ክልል አለ። ከአህጉር ክልል ስንወጣ ደግሞ የመሬት ክልል አለ። ከመሬት ክልል ስንወጣ የአየር ክልል፣ የመሬት ስበት ክልል አለ። እንዲህ እያልን ስንሄድ ብዙ ያልታወቁ የዳርቻ ክልሎች አሉ። እንዲህ እያልን ብንቀጥል ከመጨረሻው በኋላ ምን አለ? ከዚያስ ... እያልን ብንቀጥል ማቆሚያ የለንም። ሆኖም እግዚአብሔር ለፈጠረው ፍጥረት መጨረሻ (መደምደሚያ) ማድረግ አይቻልም። ከመጨረሻው በኋላ ምን አለ? ለሚለው አንድ ነገር መልስ ሲሆን ከዚያስ በኋላ ምን አለ? አንድ ሌላ ነገር አለ እያለ ያለማቋረጥ ልንቀጥል ነው፤ መሄድም ከፈለግን 'መጨረሻ የለው' የሚለው ዐሳብ መደምደሚያ ይሆንልናል (ዛሬ አስትሮሬዚስት፣ አስትሮኒመርስ ዩኒቨርስ ወይም ሕዋ ድንብር የለሽ ነው ይላሉ)።

አንድን ነገር ለመሸከም ሌላ አንድ ነገር ያስፈልገዋል። ታዲያ እውነቱ እንዲህ ከሆነ ይህን ሁሉ ፍጥረት ደግሞ የያዘ፣ የተሸከመ ምንድን ነው? ምድርን በመሠረቷ፣ ፀሐይንም በሥፍራዋ ማን ያዛት? የሚለው ጥያቄ መነሣት አለበት። በመሠረቱ ወደ ሥነ ፍጥረት ስንሄድ መሬት በፀሐይ ስበት ተይዛ በዙሪያዋ እንደ መሸከርከሯ ፀሐይም ምድርም ያሉት በሰማይ ላይ ነው። እግዚአብሔር ግን ተፈጥሮንና የተፈጥሮን ሕግጋት በሥልጣኑ ቃል ደግፎ ይዟል (ዕብ1፡3፣ ቂላ1፡17)። በፍጥረቱ ታላቅነቱን

እንኳ ማየት የእርሱን ታላቅነት እያሰብን እንድንዋጥ ያደርገናል። ይህን ስናይ ጸሎታችን በሰማደት ይሆናል። ስንደነቅ ከመንበርከክ ወደ ኋላ አንልም። እያንዳንዱን የእግዚአብሔር ስም ብንመለከት ምስጢሩ ብዙ ነው። ስሙ ማንነቱንና ባሕርይውን ያሳያል።

በዮሐንስ ወንጌል ምዕራፍ 8፥32 ላይ ያለውን ክፍል ስንመለከት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በሥፍራው ከነበሩ የአመኑ አይሁዶች ጋር ይወያይ የነበረው የስምን ምንነት በማሳየት ጥጻይ ላይ ነበር። እነርሱ የአብርሃም ልጆች ነን ሲሉ እርሱ ግን የአብርሃም ልጆችስ ብትሆኑ የአብርሃምን ሥራ ትሠሩ ነበር አላቸው። በዚህ ክፍል የልጅነት ምልክት የተተረጎመው በግብር (በሥራ) ነው። ምክንያቱም ለአይሁድ ብዙ ጊዜ ስም ግብርን የሚያሳይ መግለጫ ነው።

ከሰው ስሞች በላይ የእግዚአብሔር ስሞች ትክክለኛ ባሕርይ ውን ገላጮች ናቸው። እርሱ ለሰሙ ያለው ነገር እኛ ከምንገምተው በላይ በጥንቃቄ የተሞላ ነው። ከእግዚአብሔር ጋር የምንኖር ሁሉ የሰሙን ምንነት ማወቅ፣ መገንዘብ እጅግ የሚረዳን ነው። ሕዝብ እስራኤልን ከግብጽ ከባርነት ቤት አውጥቶ በሲና ተራራ ላይ በሚያስፈራ ግርማና በክብር ተገልጦ ካስጠነቀቃቸው ነገር አንዱ ስሙን በምን መልክ እንደሚጠቀሙበት ነው። "የእግዚአብሔር አምላክህን ስም በከንቱ አትጥራ እግዚአብሔር ስሙን በከንቱ የሚጠራውን ከበደል አያነጻውም" (ዘፀ 20፥7)። ይህ ከአንደበታችን ጋር የተያያዘ ነው። ሰይጣን እግዚአብሔር ለሰሙ ያለውን አክብሮት ያውቃል፤ በላይ በሰማይ ባሉት ዘንድ ምንም ማድረግ ባይችልም በምድር በሰዎች አንደበት ስሙ እንዲቀል እያደረገ ነው። በፍጻሜው ዘመን በአመጽ ሰው አማካኝነት ከሚደረገው ነገር አንዱ ይህ ነው።

"እግዚአብሔርንም ለመሳደብ ስሙንና ማደራያውን በሰማይ የሚያድሩትን ሊሳደብ አፉን ከፈተ" (ራእ 13፥6)።

ሕዝብ እስራኤል በዘመናቸው ይህን ስም በማርክስ የእግዚአብሔርን ልብ ያሳዘኑበት ጊዜ ነበር (ሕዝ 36፥20)። ዛሬ እግዚአብሔር በምድር አሕዛብ ሁሉ ፊት ስሙን ለማክበር የሚጠብቀው የእኛን የልጆቹን ጸሎት እንደ ሆነ እናውቃለን። ስለዚህ ጌታ ሆይ! ስምህን በከንቱ ከመጥራት የተነሣ በሕዝብህ መካከል ያለውን በደል ይቅር እንድትል እንድታነሣ ስምህንም እንድታከብር እለምንሃለሁ ብለን ልንጸልይ ይገባል። በተጨማሪም የእግዚአብሔርን ስም በመባረክ ከፍ ከፍ በማድረግ ልንቀድሰው ይገባል። ይህ መባረክ የሚለው ዕሳብ ከሞላበት ወደ ጎደለበት ይፍሰስ ማለት ነው። ይሁን እንጂ እኛ እግዚአብሔርን ከእኛ ዘንድ ሞልቶ ወደ እርሱ ይፍሰስ ማለታችን ግን አይደለም።

መ) መንግሥትህ ትምጣ

በዚህ ዓለም የተለያዩ መንግሥታት አሉ። ሆኖም የአንዱ አገር ሕዝብ የሌላው አገር መንግሥት ይምጣ ቢል፣ ወይም የኢትዮጵያ ሕዝብ ተነስቶ የአሜሪካ መንግሥት ስለሚሻለን ይምጣልን ብሎ ቢለምን፣ በሌላ ቋንቋ የኢትዮጵያ መንግሥት ይፍረስ (ይውደቅ) እንደ ማለት ነው። በመንፈሳዊ እይታ በተመሳሳይ መልኩ በዚህ ዐለም ሁለት መንግሥታት አሉ። እነርሱም በአንደኛ ደረጃ የሰይጣን (የዚህ ዓለም ገዥ) ሲሆን በሁለተኛ ደግሞ መንግሥተ እኔ ነው። መንግሥተ እኔ ማለት፣ እኔ ያልኩት ካልሆነ፣ በእኔ መንገድ ካልሄደ፣ የእኔ ጥቅም፣ የእኔ ክብር፣ የእኔ ምቹት፣ የእኔ ተድላ ማለት ነው። ሰይጣን በሚገዛው ዓለም ውስጥ ከእግዚአብሔር ጎን ሆነን መንግሥትህ ትምጣ እያሉ መጸለይ የሰይጣንም ሆነ የእኔነት መንግሥት ይፍረስ

(ይውደቅ) ማለት ነው። ይህ ደግሞ ከሰይጣን ጋር ጠብ መጫርና ለራሳችን ማለትም ለአሮጌው ሰዎችን ስፍራ መንሳት ነው።

ሰይጣን መንግሥቱ የሚጸናለት እያንዳንዱ ሰው ሆኖ የማይሆንለትን የራሱን መንግሥት ሊያውጅ፣ ሊያቆም ሲነሣ ነው። አዳምና ሔዋን በኤደን ገነት የራሳቸውን መንግሥት አወጁ፣ ከእግዚአብሔር ጥላ ከለላ ወጡ፣ በመጨረሻ በሰይጣን መንግሥት ሥር ወደቁ። የሰው መንግሥት በቀላሉ በሰይጣን የሚገረሰስ ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ርቆ በሰይጣን ፊት አቅም አይኖረውም፣ ሰይጣን ከሰው ይልቅ ኃይለኛ፣ አዋቂ፣ ዘዴኛ ነው። ሰው በሰይጣን ላይ ሊሰለጥን የሚችለው በክርስቶስ ውስጥ ሲሰወር ብቻ ነው። ዛሬም የሰይጣን መንግሥት የሚሰፋው ሰው የራሱን መንግሥት ባቁመ (ባወጀ) ቁጥር ነው። በሰው ዘንድ 'እኔ' ባለበት ነገር ሁሉ፣ የሰይጣን ነገር አለ።

ጌታ ኢየሱስ በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 6፥33 ላይ አስቀድሞ ችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል አለ። ይህ የሚጨመረው ነገር፣ የሚመጣው 'መንግሥተ እኔ'ን አፍርሰን የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ስንፈልግ ነው። ሆኖም 'መንግሥተ እኔ' የሚፈርሰው ጌታ ኢየሱስ እንዳለ ራሱን በመካድና ዕለት ዕለት መስቀልን በመሸከም ነው (ሉቃ 9፥23-24)። ሥጋ ከክፉ መሻቱ ጋር ሲሰቀል ነው።

ብዙዎቻችን ብዙ ችግር የሚደርሰብን የራሳችንን መንግሥት ለማቋቋም ስንነሣ ነው። በቤተ ክርስቲያን ባሉ የአገልግሎት ክፍሎች ውስጥ ሁሉ የራሳችንን መንግሥት እያቋቋምን አትንኩብን፣ አትድረሱብን ስንል ብዙ ትርምስ ይሆናል። ነገር ግን ሁላችን መንግሥታችንን ጥለን ለአንድ የእግዚአብሔር መንግሥት ብቻ ስንሆን፣ ስናድር ሰላም ይሆንልናል።

አንዳንድ ጊዜ ደግሞ የጸሎታችን ይዘቱ የአንተም መንግሥት ይሁን የእኔም አይነት ዐይነት ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ጥምር መንግሥት አያቋቋምም። ራሱንም ለጥምር መንግሥት አሳልፎ ለመስጠት አይሰማም። ታዲያ እነኚህ ከእግዚአብሔር መንግሥት በመለየት የተቋቋሙ ሁለት መንግሥታት እንዴት ይፈርሳሉ? ይኸውም፡- 'መንግሥተ እኔ' የሚፈርሰው ፈቃድን በፈቃደኝነት ለእግዚአብሔር በማስገዛት ሲሆን የሰይጣን መንግሥት ግን የሚፈርሰው በመንፈሳዊ ውጊያ ነው። የሰይጣን መንግሥት እንዲፈርስ የሰይጣን ፈቃደኝነት አይጠየቅም ምክንያቱም በመስቀሉ ላይ ተሸንፏልና ነው። ወደ ሰው ሲመጣ ግን የሰው ፈቃድ ይጠይቃል።

ሁላችንም ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር ተስማምተን የራሳችንን መንግሥት በራሳችን ፈቃድ ማፍረስ አለብን። ያለነው በጸጋ ዘመን ነው። እምቢ ብንል ግን መንግሥት የእግዚአብሔር ናት የሚባልበት ጊዜ ይመጣል። በዚያ ጊዜ እግዚአብሔር በነይሉ ሁሉን ያንበረክካል። መንግሥቱም ሁሉን ትገዛለች። ጊዜው ሲደርስ ዛሬ ፈቃድ የተጠየቀውንም ያንበረክካል ከዚያ በፊት ግን ሰው በፈቃዱ መንግሥተ እኔን እያፈረሰ መንግሥተ ሰማይ እንድትመጣ አጥብቆ መሻት አለበት።

መንግሥትህ ትምጣ ብሎ መጸለይ የሰይጣን መንግሥት ይፍረስ፣ ይንኮታከት፣ ይዞታውን ይልቀቅ ማለት ነው። ጌታ ኢየሱስ በማቴ 12፥28 እና በሉቃ 11፥20 ላይ እንዲህ አለ፡-

"ነገር ግን እኔ አጋንንትን የማስወጣው በእግዚአብሔር መንፈስ ከሆነ፣ የእግዚአብሔር መንግሥት ወደ እናንተ መጥታለች" (ማቴ 12፥28)።

"እኔ ግን አጋንንትን የማወጣው በእግዚአብሔር ጣት ከሆነ፣ የእግዚአብሔር መንግሥት ወደ እናንተ እንደመጣች ሶወቁ"

(ሉቃ 11:20)።

የእግዚአብሔር መንግሥት ወደዚህ ዓለም መጣ ማለት አጋንንት ከሰዎች ሕይወት ተባርረው ይዞታቸውን አጡ ማለት ነው። የእግዚአብሔር መንግሥት በቤተ ክርስቲያን ሲሰፍን ሰዎች ከአጋንንት ተላቀቁ ማለት ነው።

የአጋንንትን ይዞታ የማያፈርስ ከሆነ፤ የእግዚአብሔር መንግሥት መገኘት (ሀልዎት) በሚገባ ገና አልተከሰተም ማለት ነው። የእግዚአብሔር መንግሥት የልጁ መንግሥት ነው። የእግዚአብሔር ልጅ የተገለጠው ደግሞ የዲያብሎስን ሥራ ያፈርስ ዘንድ ነው (1ዮሐ 3:8)። የዲያብሎስን ሥራ ማፍረስ የጌታ ኢየሱስ የመገኘቱ ኢላማ ነው።

ጌታ ያስተማረው እውነተኛ ጸሎት ነው። ይህ ጸሎት ፈጽሞ ሕጻጽ (እንከን) የሌለበትም ጸሎት በመሆኑ እግዚአብሔር ሰምቶ ምላሽ ይሰጥበታል።

ሠ) ፈቃድህ በሰማይ እንደ ሆነች እንዲሁም በምድር ትሁን

የጸሎት ዐላማው የሰው ፈቃድ በሰማይ እንዲከናወን ሳይሆን፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ በምድር እንዲፈጸም ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ በምድር እንዲከናወን እኛ በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ መኖር አለብን። የጸሎት ምስጢር የተመሠረተው በእግዚአብሔር ፈቃድ ላይ ነው። በሰማይ የእግዚአብሔር ፈቃድ የተከበረ ነው። የእግዚአብሔር መንግሥት የእግዚአብሔር ፈቃድ የሚገዛበት ነው። የእግዚአብሔር ፈቃድ ሲመጣ የሰይጣንን ፈቃድ ይገጫል፤ ያፈልሳል። ይህ ብቻ አይደለም፤ የእኛንም ፈቃድ ይገዛል። በመጨረሻም በፈቃዳችን ላይ የእርሱን ፈቃድ እናነግሳለን።

እግዚአብሔር ሰውን ከምድር ዐፈር ሲሠራው የራስ ሕልውና ግንዛቤ ያለው አድርጎ ነው። በለዚህ እርሱ ወደ ሰው ሕይወት ሲመጣ የሰውን ፈቃድ ገፍቶ አንድ ነገር ማድረግ ሲችል ለሰው ሰብዕና ካለው አክብሮት የተነሣ የሰውን ፈቃድ እያከበረ ነው የሚመጣው። ይህንንም የሚያደርግበት ምክንያት ሰው በፈቃደኝነት ፈቃዱን ለእርሱ እንዲያስገዛ ነው።

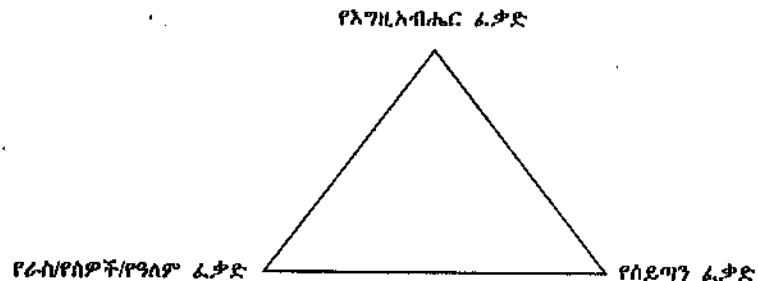
እግዚአብሔር በፈቃዱ ሰውን ፈቃድ ያለው ፍጡር አድርጎ ሠራው። እግዚአብሔር ሰውን ሲሠራው ባለ ልዩ ልዩ ፍላጎት አደረገው ወይም ልዩ ልዩ ፍላጎት ያደረበት አድርጎ አበጀው። የመብላት፣ የመጠጣት፣ የወሲብ፣ የመውደድ-መወደድ፣ የመኖር፣ በሕይወት የመጠበቅ፣ የማወቅ፣ የክብር፣ የተራክቦ ... ወዘተ ፍላጎቶች ባለቤት ሆነ። እግዚአብሔር ፍላጎቶች ሲያሳድርብን ፍላጎቶቻችንም የሚረከቡትን ምንጮች አብሮ አዘጋጅቶአል፤ ለረሀብ ምግብን፣ ለጥማት ውሃን፣ ለወሲብ ተቃራኒ ያታን ... ወዘተ አመቻችቶአል። ይሁንና ለዚሁ አጠቃቀም አግባብና ሥርዐት ደንግጎልናል፤ ይህንኑ በንግድችን አሳድሮ አል። ለምሳሌ የሚበላ ፍሬ ያላቸው ዛፎች ያብቅልልን እንጂ ከዚህኛው ዛፍ ደግሞ አትብላ ብሏል፤ ወሲብም በጋብቻ ኪዳን ውስጥ ብቻ ታቅቧል።

የሥጋ፣ የነፍስ፣ የመንፈስ ፍላጎቶች አሉን፤ ምድራዊና ሰማያዊ ወይም ሥጋዊና መንፈሳዊ ፍላጎቶች ሊያድሩብን ይችላሉ፤ ወደ ክርስቶስ ኢየሱስ ስንመጣ ሰማያዊ ፍላጎቶች፡- የእግዚአብሔር መንግሥትን መሻት፣ ጽድቅን መራብ፣ መፈለግ፣ ማስታረቅ ያድሩብናል።

ፈቃድ ከመስመር የወጣ ፍላጎትን የመግቻ ልንም ነው ወይም የመልካም ፍላጎት መኮልኮያ (መቄስቄሻ) ሊሆን ይችላል። ፈቃድ ከንጹሕ ኅሊና ጋር ተጉዳኝቶ ሲሠራ መልካምና ሕያው

ነት ነው። ፈቃዳችን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ሕያው ሆኖና ነቅቶ ሊያድር፣ የሰይጣንን ፈቃድ ደግሞ ሊቃወምና ሊቋቋም ይችላል።

በዚህ ዓለም የእግዚአብሔር ፈቃድ፣ የሰይጣን ፈቃድና የሰዎች ፈቃድ እንዳለ ከመጽሐፍ ቅዱስ እናስተውላለን።

የሰው ፈቃድ ከውድቀት የተነሣ ንይል ቢሰ ወይም አቅመ ቢሰ የሥጋ ፍላጎትን ለመቋቋም የማይችል ሆኖአል። የሥጋን ፍላጎት ለማሸነፍና የሰይጣንን ፈቃድ ለመቋቋም የሰው ፈቃድ በእግዚአብሔር ቃልና በመንፈስ ቅዱስ ንይል ሊሞላ፣ ሊታደስና ሊታነጽ ይገባዋል።

ሰው ፈቃዱን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ማስገዛት አለበት ስንል ነፈዝ (የማይላወስ/passive) መሆን አለበት ማለታችን አይደለም። ይህ ፈጽሞ አግባብ አይደለም። ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ማስገዛት ማለት የተከላሸ ፈቃዳችንን ሕያውና ንቁ አድርገን የእርሱን ፈቃድ እንዲያገለግል ማድረግ ነው። ማናችንም የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማገልገል የምንችለው በነቃ እንጂ በጠወለገ ፈቃዳችን አይደለም። ይህን ልብ ማለት ከብዙ መታለል ይጠብቀናል።

ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ አገልጋይ እናደርገዋለን እንጂ እግዚአብሔርን ለፈቃዳችን አገልጋይ እናደርገውም። ይህን ማድረጋችን ደግሞ ሞኝነት ሳይሆን ጥበበኝነት ነው። ምክንያቱም በሮሜ 12፡2 ላይ እንደተጻፈው "መስክም፣ ዶስ የሚያስኝና ፍጹም የሆነውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ምን ስንደ ሆነ ፈትናችሁ ታውቁ ዘንድ በሰለሞናላችሁ መታደስ ተሰወጡ ስንጂ ይህን ዓለም ስትምሰቡ። መልካም፣ ደስ የሚያሰኝና ፍጹም የሆነው ነገር ለእኛ ክቡር ነው። የውስጥ ማንነታችን፣ እውን ሰብዕናችን የሚሻውም ይህንኑ ነው። እነዚህ ነገሮችን የምናገኛቸው ከሌላ ስፍራ፣ በሌላ መንገድ እየመሰለን እንታለላለን እንጂ የምናገኛቸው በእግዚአብሔር ፈቃድ ውስጥ ነው። ደግሞም ፍጹም ነው ሲል ጸጸት፣ ጉድለት የሌለበት ነው የሚለውን ያሳያል። የእግዚአብሔርን ፈቃድ እያደረግን ስንመጣ አንጸጸትም።

ጌታ ኢየሱስ ለሞት አልፎ ሊሰጥ ባለበት ጊዜ ሲጸልይ "አባት ሆይ ብትወድ ይቺን ጽዋ ከእኔ ውሰድ" በሌላ አገላለጽ በዚች ሰዓት ውስጥ የታመቀው ክፉ ነገር እኔን ዘሎ ይለፍ፤ ይሁን እንጂ "የአንተ ፈቃድ ይሁን" አለ (ሉቃ 22፡39)። መቼም ስለ ጊዜ ስናስብ በራሱ ምንም አይደለም። ጊዜ ትርጉም የሚኖረው በውስጡ በታቀፈው ነገር ነው። በዚያ በተገኘው ጊዜ ውስጥ ግን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማድረግ ጥበበኝነት ነው። እኛ ስንጸልይ በጸሎታችን ውስጥ አንዱና ትልቁ ነገር የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው። በጸሎታችን ውስጥ የእግዚአብሔር ፈቃድ መኖሩ ጸሎታችንን ውብ (ልዩ) ያደርገዋል። ሆኖም አንዳንድ ጊዜ ጸሎታችን እግዚአብሔር የእኛን ፈቃድ እንዲፈጽም የሚባልበት ይሆናል። ይህ ልክ አይደለም። በጸሎታችን ፈቃዱ እንጂ ፈቃዳችን መፈጸም የለበትም። በእኛ ጸሎት የእግዚአብሔር ፈቃድ በሕይወታችን ቢፈጸም ለሰሙ ክብር ለእኛም ደግሞ መልካም ነው። ለእግዚአብሔር ፈቃድ እጅ ብንሰጥ

ወይም ሁሉም ነገር እንደ ጌታ ፈቃድ ብንል እኛ ምንም አይ ነድልብንም። ከዚህ ይልቅ ሁሉም ነገር ለእኔ ፈቃድ ስንል ሁሉም ይነድልብናል። ለራስም አዋቂ መሆንና አለመታመንም ነው።

የእኛ ፈቃድ አንድ ጊዜ ለእግዚአብሔር ፈቃድ እሺ የሚል፣ ሌላ ጊዜ ደግሞ እሺ ከማለት የሚያፈገፍግ ነው። ስለዚህ ጌታችን ያስተማረውን ጸሎት ከልብ ሆነን በደንብ ልንጸልየው ይገባናል።

ረ) የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን

ይህ ጸሎት በሌላ አገላለጽ እኛ ምድራዊ ነን፣ በየዕለቱ እንጀራ የሚያስፈልገው ሰውነት ውስጥ አለን ስለዚህ የዕለት እንጀራችንን ስጠን የሚለውን ያሳያል፤ እንጀራ ምድራዊ ፍላጎታችንን ይወክላል። ይሁን እንጂ ይህንን ፍላጎት ሊያሟላ (ሊሰጥ) የሚችል እግዚአብሔር ነው። ይህንንም የሚያደርግልን እርሱ በባሕሪው ለሰው ልጆች በጎና አሳቢ ስለሆነ ነው። በዘፍጥረት ምዕራፍ 1 እና 2 ውስጥ እንደምንመለከተው እግዚአብሔር ሰውን ከመፍጠሩ በፊት በስድስቱ ቀን የፈጠራ ጊዜያት ውስጥ አይኑን፣ ጸሐይን፣ ጨረቃን፣ ውሃን፣ መሬትን፣ ዕፅዋትን፣ እንስሳትን ... ወዘተ አዘጋጀለት፤ ከዚያም በኋላ ሰውን ፈጠረና በአዘጋጀለት ስፍራ በኤደን ገነት አስቀመጠው። ይህ እግዚአብሔር በባሕሪው ለሰው ቸር መሆኑን ያሳያል። እርሱ ለሰው ያውቅለታል። በዚህ መነጽር ይህን እውነታ ስንመለከት እኛ እግዚአብሔርን ለምን ከቸርነቱ እንቀበላለን እንጂ ቸር አናደርገውም። ስለዚህ እርሱ ቸር ሰጪ ስለሆነ የዕለት እንጀራችንን ስጠን ብለን እንለምናለን። እስራኤላውያን ከግብጽ ወጥተው በምድረ በጻ ሲጓዙ በየዕለቱ መናን ከሰማይ አወረደላቸው (ዘፀ 16፡4-21) ልክ እንዲሁ ዛሬም ቢሆን ለየዕለቱ የሚያስፈልገን

ገንን ነገር የሚሰጠን (የሚያዘጋጅልን) እግዚአብሔር ነው። ይሁን እንጂ በሰጠን ነገር ላይ እንድንታመንና እንድንደገፍ ግን አይፈልግም። በሰጭው ላይ ሳይሆን በስጦታው ላይ መደገፍ መን ፈላጊ ቸግር ውስጥ ይከታል። ብዙ ጊዜ ግን ስንታይ ትግላችንና ጥረታችን የእኛ መንግሥት እንዲሰፋና እንጀራችን እንዲሰባሰብ ነው። ይህ ነገር የእስራኤልንም ነገሥታት አስቸግሯቸዋል። እግዚአብሔር የእስራኤልን ነገሥታት ከታች አንስቶ በዙፋን ላይ ካስቀመጣቸው በኋላ፣ መንግሥታቸው ሲደላደል ሁሉን ሲያገኙ እግዚአብሔርን ይተዋሉ ከዚህም የተነሣ ፍጹሙ የተበላሸ ይሆናል። እግዚአብሔር ሁሉን ከምርልኝ የሚል ልመናና ጸሎት እንዲኖረን አይፈልግም። ይህ ነፍስን የሚዋጋ ሥጋዊ ምኞት ነው (1ጴጥ 2፡11)።

በተጨማሪም ይህ "የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን" የሚለው ጸሎት ለግል የሚጸለይ ብቻ ሆኖ አይደለም የተቀመጠው፤ ምክንያቱም እንዲህ ቢሆን ኖሮ "የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን" የሚለው ዐረፍተ ነገር በብዙ ቀጥሮ ባልተቀመጠ ነበር። ስለዚህ የዕለት እንጀራችንን ዛሬ ስጠን ብለን ስንጸልይ ለእኔም ስጥ፣ ለእርሱም ስጠው፣ ለእርሷም ስጣት እንደማለት ነው። በአጠቃላይ ለጋራ የሚጸለይ ጸሎት ነው። ሌሎች አጥተው እኛ እንድናገኝ አይደለም። ስናገኝም አቤት! እግዚአብሔር እኔን ብቻ ነው የሚወደኝ እንዳንል በዚህ ውስጥ ለሌሎችም መለመንን ያስተምረናል። ነገር ግን ብዙዎቻችን እግዚአብሔርን የቤታችን ጣዖት፣ የግል ጣዖት ልናደርገው እንፈልጋለን። እርሱ ግን የሁላችን አባት ነው።

ስለ ዕለት እንጀራ ስናስብ ከዚህ ጋር አብረን መገንዘብ ያለብን ነገር አለ። ይኸውም ስለ እንጀራ ጉዳይ ሲነሳ፡- ሰይጣን እኔም ሰጭ ነኝ ማለቱ ነው። ይሁን እንጂ ከጨለማ ልጆች ሕይወት በተግባር እንደታየው የእርሱ ሰጭነት ወድቀው እስከሰገዱለት

ድረስ ነው። እኛም እግዚአብሔር ሰጫችን መሆኑን ረስተን ለእንጀራ ስንል ለሌላው (ለጣዖት) እየሰገድን ካለ ያን ስግደት በተዘዋዋሪ ተቀባዩ የዚህ ዓለም ገዥ ይሆናል።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዮሐንስ እጅ በዮርዳኖስ ከተጠመቀ በኋላ በዲያብሎስ ይፈተን ዘንድ መንፈስ ቅዱስ ወደ ምድረ በዳ ወሰደው። አርባ ቀንና አርባ ሌሊት ከጸመ በኋላ ተራብ በዚያን ጊዜ ፈታኝ ቀርቦ "የእግዚአብሔር ልጅ ከሆንህ እነዚህን ድንጋዮች እንጀራ እንዲሆኑ በል አለው።"

ይህ ፈተና "በመኖር ጥያቄ" ላይ የተመሠረተ ነበር። በመጨረሻም "እጅግ ረጅም ወደ ሆነ ተራራ በመውሰድ የያለምን መንግሥታት ሁሉ ክብር አሳየና ወድቀህ ብትሰግድልኝ ይህን ሁሉ እስጥሃለሁ" አለው። የሰይጣን ዓለም ብቸኛ የክብር ምንጭ ሆኖ እንድትታይለት ይፈልጋል። የዚህ ዓለም ገዥ በመሆኑና ከእግዚአብሔር ተለይተው ያሉትን የዓለምን መንግሥታት ክብር በራሱ አገዛዝ ሥር በማድረጉም፡- አሳይቶት ወድቀህ ብትሰግድልኝ "ይህን ሁሉ እስጥሃለሁ" ለማለት ችሎአል። የሚሰጠው እርሱ አምላክ የሚያደርገው ካገኘ ብቻ ነው። በተረፈ ሰይጣን ቸርነት አያውቅም። የእርሱ የበላይነት በማይረጋገጥበት ቦታ ፈጽሞ ከእርሱ ስጦታ ማግኘት አይቻልም፤ እግዚአብሔር ግን ፀሐዩን ለክፉዎችና ለደኅኝ ያወጣል። በሰይጣን መመሪያ አምልኮና ስግደት ከማግኘት ጋር የተያያዘ ነው። ሰይጣን፤ እግዚአብሔር የሚመለከው ጉቦ እየሰጠ ነው ባይ ነው። ኢየሱስም "ሂድ አንተ ሰይጣን ለጌታህ ለአምላክህ ሰገድ እርሱንም ብቻ አምልክ ተብሎ ተጽፏል" ብሎ እግዚአብሔር ስላልሰጠ የማይመለከ፤ ስለሰጠ ደግሞ የሚመለከ አይደለም በማለት አምልኮት ከእግዚአብሔር የማግኘትን ነገር በማገናዘብ ላይ የተመሠረተ እንዳልሆነ ገለጠ።

ዛሬም ሰይጣን አንዳንድ ነገሮችን ያሳየናል፤ በመጨረሻም በውስጣችን ለነገሩ ጥጥት፤ መሻት ሲነሳሳብን ወድቀህ ብትሰግድልኝ እስጥሃለሁ ይላል። ከዚህም የተነሣ ብዙ ወንድሞችና እህቶች ከእውነት መንገድ እየወጡ እንጀራ ለማግኘት ሲሉ ለክፉው 'ይሰግዳሉ'። ጌታ፤ በውኑ በድንገት ወደ መቅደሱ እንደ አንጥረኛ እሳትና እንደ አጣቢ ሳሙና ቢገባ ቤተ ክርስቲያንን እንዴት ያገኛት ይሆን? እንጀራን የሚሰጥ እግዚአብሔር ነው ብሎ ከመጠበቅ እጅ ነስቶና 'ሰግዶ' ከሰይጣን ከመቀበል እንጠንቀቅ! ሥጋ ብዙ በልቶ ነፍስ ከምትከሳ ከንጽህና ጋር ጸምማደር ይሻላልና ቈራጥነቱን ይስጠን።

ሰ) እኛም ደግሞ የበደሉንን ይቅር እንደምንል በደላችንን ይቅር በለን

በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 6፡9-15 ባለው ክፍል ውስጥ ጸሐፊው ስለ ይቅርታ ሁለት ጊዜ ይናገራል። ጸሐፊው በዚህ ክፍል ውስጥ የሚያወራው (የሚያካትተው) እርስ በርሱ የተያያዘና አንዱም በሌላው ላይ የሚደገፍ ነው። ሰዎች ሲበድሉን ይቅር ማለት ያለብን (6፡12) እኛ ራሳችን እግዚአብሔርን በድለን ላለ ይቅርታን ስለተቀበልን ነው። (6፡14-15) ስለዚህ ይቅርታ እንደ ተቀበሉ ሰዎች መኖር እንዳለብን ይህ ክፍል ያስተምረናል። ይቅርታ የሚያደርጉ ይቅር የተባሉ ናቸው ስለ ይቅርታም የሚያውቁ ይቅር መባልን ያወቁ ናቸው። በሌላ ቦታ ሌላው የአዲስ ኪዳን ጸሐፊ ስለ ይቅርታ ሲናገር እንዲህ ይላል "እርስ በርሳችሁ ቸሮችና ሩጎሩሆች ሁኑ እግዚአብሔር ደግሞ በክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ ይቅር ተባባሉ" ኤፌ 4፡32 እንደ ገናም በቄላስይስ ላይ "ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፍበት ነገር ካለው ይቅር ተባባሉ፤ ክርስቶስ ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ" ይላል። አሁንም ሐዋርያው የሚያስተምረን እርስ

በርሳችን ስንኖር ይቅር እንደተባሉ ሰዎች መኖር እንዳለብን ነው።

ከእነዚህ ክፍሎች ውስጥ የምንማረው ሁለት መሠረታዊ ነገሮች አሉ። አንደኛው በቀጥታ የተጠቀሰ ሲሆን ሁለተኛው ግን ንባቦቹን በሚገባ በማጤን የምናገኘው ነው። እነዚህ ክፍሎች በቀጥታ የሚያስተምሩን ስለ ይቅርታ ነው። ሌላው ከእነዚህ ክፍሎች ውስጥ የምንማረው በሁለት ወንድሞች መካከል መበዳደል ሊኖር ወይም አንዱ ወንድም ሌላውን ወንድም ሊበድለው የሚችል መሆኑን ነው።

ሸ) ከክፉው አድነን እንጂ ወደ ፊተና አታግባን

ይህ ጸሎት ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከክፉ እንድትወጡ ተቃውሞ እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልልህም ሲል በዮሐ 17፡15 የጸለየውን ጸሎት ያስታውሰናል። ይህ ዓለም ክፉው ያለ በትና የሚሠራበት ነው። በዚህ ዓለም የመንግሥተ ሰማይ ሰው ሆነን የመንግሥቱን ጸሎት ለመጸለይና የመንግሥቱን ሥራ ለመሥራት የምንችለው በሰማይ መንግሥት ጥበቃ ሥር ሆነን ነው። አለበለዚያ በእኛ ላይ የሚነሳ ክፉ አለ። እርሱ ደግሞ በእኛ ላይ ቢነሣ ብርቱ ነው። ፊተናውንም በራሳችን አቅም መቋቋምና ማምለጥ አንችልም። ስለዚህ "ከክፉው አድነን እንጂ ወደ ፊተና አታግባን" ብለን እንጸልያለን። እኛ ከተለያዩ አቅጣጫ የሚመጣ ፊተና አለብን። ይህ ጸሎት ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ ትድግና እንድናገኝ የሚረዳ ጸሎት ነው።

ስለ ፊተና ሲነሣ በእግዚአብሔር ፈቃድ ልንፈተን እንችላለን። 1ጴጥ 1፡5 ፊተናዎቻችንም በየጊዜው ልዩ ልዩ ቀለም ሊኖራቸው ይችላል። ይሁን እንጂ ሐዋርያው እንዳለ ለጥቂት ጊዜ ነው። ጌታ መውጫያውን ያዘጋጃል። ከዚህ ውጭ ግን ፈታኙ ሊፈትነን ወደ ፊተናም ሊያስገባን በአጠገባችን አለ። እኛም

ጌታችን ባለው መሠረት ወደ ፊተና እንዳንገባ ተግተን መጸለይ አለብን (ማቴ 26፡41)። ሰይጣን የሚፈትነን እምነታችንን ለማጥፋትና ከእግዚአብሔር ጋር እንድንቈራረጥ ነው።

"ደግሞም ኢየሱስ እንዲህ አለ፤ ስምዎን፣ ስምዎን ሆይ፤ እነሆ፤ ሰይጣን እንደ ሰንዴ ሊያበጥራቸው ለመነ፤ እኔ ግን እምነትህ እንዳይጠፋ ስለ አንተ ጸለይሁ፤ አንተም በተመለሰህ ጊዜ ወንድሞችህን አበርታ" (ሉቃ 22፡31-32)።

ምስጋና - ለመንግሥቱ

ቀ) "መንግሥት የአንተ ናትና ኃይልም ክብርም ለዘለዓለሙ አሜን"

የእግዚአብሔር ስም እንዲቀደስ መንግሥቱም ወደ ምድር እንድትመጣና ፈቃዱ በምድር እንድትከናወን የሚጸልይ ማንኛውም አማኝ እነኚህን ጸሎቶች ተግባራዊ ሲጸልይ ሰይጣን ችግር ሊያስነሣበት ይችላል። ሆኖም መንግሥት የእግዚአብሔር እንጂ የእርሱ ስላልሆነ፤ ኃይል የእግዚአብሔር እንጂ የእርሱ ስላልሆነ አንዳች ሊያደርግበት ሥልጣኑም ሆነ ችሎታው የለውም። በእግዚአብሔር መንግሥታዊ ሥልጣንና ኃይል ተጠብቀን በዚህ በጨለማ ዓለም ይህን ጸሎት እንጸልያለን፤ ለሰሙ መቀደስና ለፈቃዱ መከናወን እንጋደላለን። ክብርም ለዘለዓለም መንግሥትና ኃይል የእርሱ ብቻ ለሆነው ለአባታችንና ለአምላካችን ለእግዚአብሔር ነው "አሜን"።

(3) ለጸሎት መልስ እንቅፋቶች

ሀ) በክፉ መለመን

መጽሐፍ ቅዱስ አማኞች መለመን እንዳለባቸው ሲናገር በማቴዎስ ወንጌል ምዕራፍ 7፡7-8 ባለው ክፍል ውስጥ እንዲህ ይላል። "ለምኑ ይሰጣችኋል ፈልጉ ታገኙማላችሁ መዝጊያውን

አንኳኩ፤ ይከፈትላችሁማል። የሚለምን ሁሉ ይቀበላልና የሚፈልገውም ያገኛል መዝሊያንም ለሚያንኳኳ ይከፈትለታል ሲል እንዲሁም በያዕቆብ ምዕራፍ 4፥3 ላይ ደግሞ "በምሾቶቻችሁም ትከፍሉ ዘንድ በክፉ ትለምናላችሁና አትቀበሉም" በማለት ሁለተኛውን ነጥብ ይናገራል። ክርስቲያኖች የሚያስፈልጋቸውን ነገር እግዚአብሔርን መለመን ይችላሉ። ነገር ግን ከሚያስፈልጋቸው (ከመጠን) በላይ የሥጋቸውን ምኞት ለመፈጸም መለመን የለባቸውም። ማንኛውም አማኝ በእግዚአብሔር ፊት ትልቅ የጸሎት ሰው ሆኖ ለመጸለይ ጥቂት ዐመታት ስለ ጸሎት መማር አለበት።

'በክፉ' መለመን ማለት ምን ማለት ነው? ይህ ማለት በሥጋዊ ምኞት ላይ ተመርኩዘን የሥጋዊ ደስታ የሚሰጠንን መለመን ወይም ከመጠንና ከሚያስፈልገን ነገር በላይ በራስ ወዳድነት መጠየቅ ማለት ነው። ለምሳሌ አንድ የሚያስፈልገን ነገር ቢኖርና ከዚያ ከሚያስፈልገን ነገር በላይ ተስገብግበን በምኞታችን ላይ ተመርኩዘን ሌላው ጉድለብን፣ አጥቶና ገርጥቶም እንኳ ቢሆን፤ ለእኛ ሥጋዊ ደስታ ለማግኘት ስንል ብንለምን ይህ በክፉ መለመን ነው። የሚያስፈልገን ብዙ ከሆነ እግዚአብሔር በሚያስፈልገን ልክ እንዲሰጠን መለመን እንችላለን። ነገር ግን ከሚያስፈልገን በላይ መለመን የለብንም እንዲህ ዐይነት ጸሎት እግዚአብሔር ደስ አያሰኘውም ልመናችን በሚያስፈልገን ነገር ወይም መጠን መለካት አለበት። ያለ ጥንቃቄ መቅረብ የለብንም። አላግባብ መለመን እንደ አራት ዓመት ህጻን ልጅ በሰማይ ያለችውን ጨረቃ አውርደህ ስጠኝ ወይም በሰማይ ያሉ ከዋክብቶችን ሽምጥጠህ አስታቅፊኝ ብሎ እንደመለመን ነው።

ለ) በደልን ከልብ አለማራቅ

ክርስቲያኖች ስህተት የሌለበት ልመና ልንለምን እንችላለን።

ነገር ግን ጸሎታችን ላይሰማ ይችላል፤ የዚህ ምክንያቱ የጸሎታችን መልስ የሚከለክል ኅጢአት በልባችን ኖሮ ሊሆን ይችላል። አንድ ሰው በልቡ የሚያውቀውን ኅጢአት ቢኖርና ልቡ ከዚያ ኅጢአት ጋር ከተጣበቀ አይሰማም። ጻዊት በመዝሙር 66፥18 ላይ "በልቤስ በደልን ዐይኔ ቢሆን ጌታ አይሰማኝም ነበር" ይላል። በደልን በልብ ማየት ማለት ያልተናዘዙትን፣ ሊተዉትም የሚፈልጉትን ኅጢአት በልብ ሰው መያዝ ማለት ነው። አንድ ሰው ትልቅ ድካም ቢኖርበት እስከተናዘዘ ድረስ እግዚአብሔር ይቅር ይለዋል፤ ኅጢአቱን እንዲያሸንፍም ያስችለዋል። ነገር ግን በልቡ የሚያውቀው ኅጢአት ቢኖርና ያንንም ገና እየተወዳጀው ቢሆን በውጫዊ ባሕርይው ከሚታየው ድካም በላይ ነው። በልቡ ውስጥ ያለው ኅጢአትን መውደድ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ በሮሜ 7፥15 ላይ የሚናገረው ከዚህ የተለየ ነው። ይህ ሰው የሚያደርገው ነገር የሚጠላውን እንደ ሆነ ይናገራል። ወድቋል ነገር ግን ይህንን ውድቀት ይጠላዋል። በልቡ ያለውን ኅጢአት (በደል) የሚወድ ሰው፣ ኅጢአቱን ያልተወሰደ ነው። ጌታ የእንደዚህ ዐይነቱን ሰው ጸሎት አይሰማም ምክንያቱም ኅጢአቱ ጸሎቱ እንዳይመለስ ከልክሎበታል። አንጥል ፈቃዱ በጸሎቱ ፊት ተጋርጦበታልና ነው።

ስለዚህ በልባችን ውስጥ ያለን በደል ማስወገድ አስፈላጊ ነገር ነው። ማንኛውም ዐይነት በደል ይኑርብን በመናዘዝ ኅጢአታችን ከክርስቶስ ኢየሱስ ደም በታች መሸፈን አለበት። አንድ ሰው ኅጢአትን ድል የመንሳቱ ምስጢር ቀላል ባይሆንም በደልን ግን ከልቡ መውደድ የለበትም። እግዚአብሔር ድካማችንን ይቅር ይላል ነገር ግን በልባችን በደልን እንድንወድ አይፈቅድም። ልባችን ንጹሕ እስኪሆን ድረስ ማንኛውንም ኅጢአት እንዲጠላና አንድ የሚወደው በደል እስከማይኖር ድረስ

መስተካከል አለበት። ኅጢአትን በልባችን እየወደድን መጸለይ ከንቱ ነው። ምክንያቱም ጌታ አይሰማንምና።

በመጽሐፈ ምዕሌ 28፡13 ላይ እንዲህ የሚል ቃል ተጽፎ እና ገኛለን "ኅጢአቱን የሚሰውር አይለማም የሚናዘዝባትና የሚተዋት ግን ምህረትን ያገኛል" ኅጢአትን መናዘዝና መተው ያስፈልጋል። ከተናዘዝን በኋላ ግን ጌታ ኅጢአታችንን ይቅር ሊለን ከአመጸም ሁሉ ሊያነጻን የታመነና ጸድቅ ነው። 1ዮሐ 1-9 አንድ ሰው ወደ ጌታ በመምጣት "ልቤ የወደደውን ለመተው ያቃተኝ ኅጢአት ይኸውና አሁን ግን ለመተው ፈቃደኛ ነኝና ይቅር ብለህ ነጻ እንድታወጣኝ አለምንሃለሁ" ማለት አለበት። በፊቱ በእውነት ከተናዘዝን ጌታ ኅጢአታችንን ያስወግደዋል፤ ከዚያም ጸሎታችን ይሰማል። ይህን ቸል ልንለው የሚገባ አይደለም።

ሐ) መታከት

ጸሎት እስከ አሁን ከተነጋገርነው ነገር ጋር የሚቃረን የሚመስል ሌላ ገጽታ አለው። ይሁን እንጂ እውነት የሆነ ነገር ነው። በሉቃስ 18፡1-8 ባለው ክፍል ስንመለከት ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርቱ ሳይታከቱ መጸለይ እንዲችሉ በምሳሌ ሲያስተምራቸው እንመለከታለን። ዛሬም ጌታ ከዚህ ክፍል የሚያስተምረን በአንዳንድ የጸሎት ርእሶች ላይ መልስ እስኪያገኝባቸው ድረስ ሳይቋረጥ መጸለይ እንዳለበት ነው። ይህ የእምነት ማነስ ምልክት አይደለም ይልቁንም ሌላኛው የእምነት ገጽታ ነው እንጂ። እንዲህ ዐይነት ጸሎት ፈጽሞ ከማርቆስ 11 ጋር አይቃረንም። ማርቆስ 11 የሚለው የለመንነውን እንዳገኘን እስከምናምን ድረስ መጸለይ አለብን ሲሆን፤ ሉቃስ 18 ደግሞ ሁል ጊዜ ሳንታከት መጸለይ እንዳለብን ይነግረናል። ብዙ ጸሎቶቻችን ከልብ ያልሆኑ ስለሆኑም ወዲያውኑ

ይረሳሉ። እንደዚህ ያሉትን ከልብ ያልሆኑትን ጸሎቶችን እግዚአብሔር ይሰማናል ብለን እንዴት መጠበቅ እንችላለን? እኛ ራሳችን ረስተን እግዚአብሔር እንዲያስታውሳቸው እንፈልጋለን።

ደግሞም ጸሎት ልመና ብቻም አይደለም፤ ከእግዚአብሔር ጋር የሚደረግ የመንፈስ ተራክቦ ነው። በዚህም ውስጥ ኀይልና ብርሃን ወደ እኛ ይወርዳል። ወዳጅነትና ተወዳጅነትም እየታነጸ ይሄዳል።

መ) ይቅር አለማለት

ይቅር አለማለት ጸሎታችን እንዲከለከል የሚያደርግ የመንፈሳዊ ሕይወት ልምላሜ ጠር ነው፤ ስለዚህም ነው ይቅር ተባባሉ የሚለውን ትዕዛዝ በአዲስ ኪዳን ተደጋግሞ የምናገኘው። (ስለ ይቅርታ በሚቀጥለው ክፍል ሰፋ ባለ መልኩ ቀርቧል)።

2. ኅብረት ... አንድነትን መጠበቅና ማራመድ

የአዲስ ኪዳን ኅብረተ ሰብ አንዱ ተግባሩ የመንፈስን አንድነት መጠበቅና ማራመድ ነው።

1) ኅብረት

ሰው የተፈጠረው በእግዚአብሔር አምሳል ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን እግዚአብሔር ሰውን "በመልኩና በአምሳሉ" ፈጥሮአል (ዘፍ 1፡26-27)። በእግዚአብሔር መልክና አምሳል መፈጠር ማለት ምን ማለት ነው ለሚለው ጥያቄ ዝርዝር መልስ መስጠት አሁን ቦታው ባይሆንም፤ ሰው በእግዚአብሔር መልክና አምሳል ተፈጥሮአል ሲባል አንዱ ገጽታ እግዚአብሔር "ኅብረ ህላዌ" (ኅብረ አምላክ) እንደ ሆነ ሁሉ ሰውም "ኅብረ ህላዌ" ነው (ኅብረ ሰብ) ማለት ነው። "ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም" (ዘፍ 2፡18) ያለው እርሱ

ነው። ግለኝነት ኑሮ ለሰው አልተፈቀደም። መልክ መለኮት በመሆናችን ማንበራዊያን ነን። "ብዙ ተባዙ ምድርን ሙሉአት ግዙአትም" (ዘፍ 1÷28) የሚለው ትእዛዝ ከአፈጣጠራችን ጋር የሚስማማ እንጂ የሚቃረን አይደለም። ትእዛዙ ኅብረትንና አንድነትን ይሻል። ሰው ብቻውን ሊባዛ፣ ምድርንም ሊሞላና ሊገዛ አይችልም። ከመሰል ፍጡሩ ጋር ካልተባበረ ኅላፊነቱንም ሊወጣ አይችልም። ይሁን እንጂ ኅጢአት ወደ ዓለም በገባ ጊዜ ይህ ታላቅ ኅብረት ተበላሽ። በዚህም ምክንያት በሰዎች መካከል አገርጋሪነት፣ ጠላትነት ሰፊነት። ሰው የተፈጠረበትም ዐላማ ተለውጦ ባላጋራነት ነገሠ። የሰው ልጅ እርስ በርሱ ጠላት ሆኖ ዝንተ ዓለሙን እንዲኖር ግን ጌታ አልወደደም። ይህን የጠላትነት ግድግዳ ያፈርስና በምትኩም ሰላምን ያቆም ዘንድ አንድ ልጁን ላከ። ልጁም "የሰላም አለቃ" ነበረ (ኢሳ9÷6)። ይህ አጭር ጽሑፍ የሚያተኩረው በኅብረት አስፈላጊነት ላይ ሲሆን ለዚህም ምክንያቶች ቀርበዋል።

ኅብረት የእግዚአብሔር ህላዌ ነጻብራቅ ነው። የክርስቲያኖች ኅብረት ምሳሌው ኅብረተ ሥላሴ ነው። የኅብረትን ጽንሰ ዐሳብ የፈጠሩት ሳዎች አይደሉም። እግዚአብሔር ኅብረ አምላክ በመሆኑ የኅብረትን ምስጢርና አስፈላጊነት አስተማረን። የኅብረታችን መሠረት አብ፣ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ናቸው። በሥላሴ አካልነት መካከል ያለው ኅብረት ምሳሌያችን ብቻ ሳይሆን መመሪያችን ነው። በመሆኑም በእግዚአብሔር ፍጥረት ውስጥ ግለኝነት ስፍራ የለውም። ግለኝነትን ለመናኘት መነሣት የእግዚአብሔርን ዐላማ መቃረን ይሆናል። ይህ ደግሞ ትልቅ ጥፋት ነው። የእግዚአብሔር ህላዌ ብቻ ሳይሆን የፍጥረትና ታሪክም የሚያስረዳን በጌታ ዘንድ ኅብረት ጽኑ ቦታ ያለው መሆኑን ነው። በፍጥረትና በድነት ሥራ ውስጥ ሦስቱም አካላት በአንድ ዐሳብ፣ በአንድ ዐላማና በአንድ ፈቃድ ተባብረው በአንድ

ነት ይሠሩ ነበር። እንግዲህ ኅብረትና አንድነት የሥላሴ አካላት መለያ ከሆነ እኛ ከዚህ ምን እንማራለን የሚለውን ጥያቄ ዘወትር እንድናነሳ እንገደዳለን። ሰውን ከሰው፣ ወገንን ከወገን፣ ሕዝብን ከሕዝብ ለያይቶ የነበረው የጥል ግድግዳ በክርስቶስ ተወግዷል (ኤፌ 2÷14) አሁን ጥል ተሸሮ ሰላም ወርዷል (ኤፌ 2÷15)። በክርስቶስ የሆንን ሁሉ የአንድ አገር ዜጎች ሆነናል (ኤፌ 2÷19)። ከዚህ በኋላ የሚቀረው የጌታ ቅዱስ ቤተ መቅደስ ለመሆን በአንድነት እየተሠራ ወደ ክርስቶስ ፍጹም ሙላት ማደግ ነው (ኤፌ 2÷21)።

ኅብረት ለመንፈሳዊ ሕይወት ዕድገት አስፈላጊ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ቤተ ክርስቲያን ከተመሰለችባቸው ተምሳሌቶች ውስጥ አንዱ "አካል" ነው። አካል በባሕሪው አንድ ሆኖ ሳለ፣ በአሠራሩ ግን ልዩ ልዩ ክፍሎች ወይም ብልቶች አሉት (1ቆሮ 12÷12)። የአንዱ አካል ክፍል ወይም ብልቶ ህልውና በሌለው ላይ የተመሠረተ ከመሆኑም በላይ የአንዱ አካል ክፍል (ብልቶ) መኖር ለሌላው ዋስትና ነው። ስለዚህ አንዱ ብልቶ ወይም የአካል ክፍል ሌላውን አታስፈልገኝም ሊለው ከቶ አይችልም (1ቆሮ 12÷21)። ምክንያቱም በአካል ክፍሎች (ብልቶች) መካከል የእርስ በርስ ኅብረትና አንድነት እንዲኖር እግዚአብሔር ወስኖአል (1ቆሮ 12÷18)። ሥጋዊ አካል በሕይወት ሊኖር የሚችለው የአካሉ ክፍሎች በሙሉ ተባብረውና ተስማምተው የተሰጣቸውን ሥራ በአንድነት ሲያከናውኑ ብቻ ነው። ልክ እንዲሁም መንፈሳዊም አካል በሕይወት ሊኖር የሚችለው የአካሉ ክፍሎች በሙሉ ከመንፈስ ቅዱስ በተሰጣቸው የጸጋ ስጦታዎች አማካይነት አካሉን በኅብረት ሲያገለግሉ ብቻ ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ ለግል ጥቅም የተሰጠ አንድም የጸጋ ስጦታ የለም። ስጦታዎች በሙሉ የተሰጡት "ለጋራ ጥቅም" (1ቆሮ 12÷7) ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ሲናገር "መንፈሳዊ ስጦታዎ

ችን ለማግኘት የምትችሉ በመሆናችሁ፤ ቤተ ክርስቲያን የምትታነጽበትን ስጦታዎች ለመግኘት ይበልጥ ፈልጉ" (1ቆሮ14:12) ይላል። ይህ የአካልና የጸጋ ስጦታዎች ምሳሌ የሚያሳየን መንፈሳዊ ዕድገት ሊኖር የሚችለው ኅብረት ሲኖር ብቻ መሆኑን ነው። መንፈሳዊ ኅብረት ከሌለ መንፈሳዊ ዕድገትም የለም። እንዲያውም ከኅብረት ውጭ ዕድገት ሊታሰብ አይችልም። ለሌላው ሳልኖር ራሴን በራሴ እኖራለሁ የሚል የአካል ክፍል (ብልት) የሌላውን ዕድሜ ብቻ ሳይሆን የኋላ ኋላ የራሱንም ዕድሜ ያሳጥራል። ጌታ በወሰነው የአካልና የብልቶች ግንኙነት ውስጥ "ግለኝነት" (ለራስ መኖር) ስፍራ የለውም።

ኅብረት የተሻለ ሥራ ለማከናወን አስፈላጊ ነው። ቀደም ባለው ሥርዐተ ማኅበር ውስጥ "ኅብረት ኅይል ነው" የሚል መፈክር እንደ ነበር ትዝ ይለኛል። ይህ አባባል እውነትነት አለው። መንፈሳዊ አገልግሎታችን የምንፈልገውን ዐይነት ውጤት ሊያመጣ የሚችለው ሁላችንም የተሰጠንን ነገር ሁሉ ይዘን በኅብረት ስንወጣና እንደ አንድ ሰው ሆነን ስንሰለፍ ነው። ታዲያ እንዲህ ዐይነቱ ኅብረት የሰይጣንን ዕድሜ ስለሚያሳጥር ሰይጣን በብርቱ ይቃወመናል። በመሠረቱ ሰይጣን "መተባበርንና አንድ መሆንን" ከቶ አይፈቅድም። ለምሳሌ ቃሉ በግልጽ ሊሰበክና ሰዎችም ድነው የጨለማ ግዛት ሊፈርስ የሚችለው ሰባኪዎች ሲኖሩ ነው። ሰባኪዎች የጌታን ቃል በግልጽና በኅይል ሊሰብኩ የሚችሉት እነርሱን በጸሎትም ሆነ በገንዘብ የሚደግፉ ሰዎች ሲኖሩ ነው። እነዚህ ሁሉ ሊኖሩ የሚችሉት በጌታ ነው። ይህ እንግዲህ የኅብረት ሰንሰለት ነው። ሰንሰለቱ መገናኛ (ተቆላልፎና ተያይዞ ማሰሪያ) ከሌለው የተፈለገውን ሥራ ሊያከናውን አይችልም። አንዱ ያስተምር እንደ ሆነ ሌላው ይሰጣል፤ አንዱ ይጸልይ እንደ ሆነ ሌላው ይዘምራል፤ አንዱ ያስተምር እንደ ሆነ ሌላው ያገለግላል፤ አንዱ ይመራ እንደሆነ

ሌላው ይመክራል (ሮሜ 12:4-8)። በዚህ ዐይነት የተባበሩ መንፈሳውያን የላቀና የተሻለ ሥራ ያከናውናሉ። ኅብረት ካለ ኅይል አለና።

"ስጦታዎች ልዩ ልዩ ሲሆኑ፤ መንፈስ ግን አንድ ነው፤ አገልግሎትም ልዩ ልዩ ሲሆን፤ ጌታ ግን አንድ ነው፤ አሠራርም ልዩ ልዩ ሲሆን፤ ሁሉን በሁሉ የሚሠራው ግን ያው አንዱ እግዚአብሔር ነው" (1ቆሮ 12:4-6)።

ኅብረት የተጠራበትን ዐላማ እውን ለማድረግ አስፈላጊ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ በዚህ ረገድ ሲናገር "በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ። በተጠራችሁ ጊዜ ወደ አንድ ተስፋ እንደ ተጠራችሁ ሁሉ አንድ አካልና አንድ መንፈስ አለ" (ኤፌ4:3-4) ይለናል። በዚህ ምድር የክርስቶስ ወኪሎች እንድንሆን እግዚአብሔር መርጠናል። ይህ ውክልና ታላቅ ኅላፊነት በመሆኑ ታላቅ ኅብረትን ይፈልጋል። ጳውሎስ እንደሚለው ከሆነ እንዲህ ዐይነት ኅብረት እንዲያው ዝም ብሎ የሚከሰት ነገር አይደለም። ብርቱ ትጋትን ይሻል። የኅብረት ፀር የሆኑ ነገሮች ሁሉ መወገድ ይኖርባቸዋል። በክርስቶስ ሞት የተገኘውን አንድነት (ኤፌ 2:14-22) በትጋት መጠበቅ አለብን። ቋንቋ፣ ዘር፣ ቤተ ሰብ ወይም ደግሞ ዕድሜ፣ ሀብት፣ ትምህርት ሊለያዩንና ሊከፋፍሉን አይገባም። እኛ የተጠራነው አንድ አካል ሆነን የክርስቶስ ሰላም በልባችን እንዲነግሥ ነው (ቈላ 3:15)። የአንድነትን መንፈስ መጠበቅ (ሮሜ 15:5) የክርስቲያኖች ሁሉ ኅላፊነት ነው። ቤተ ክርስቲያን የሰላም እንጂ የሁከት መናኸሪያ መሆን የለባትም። ሰላም ሲባል ከግጭትና ከጦርነት የጸዳ ቀጣና ማለት ብቻ አይደለም። እንዲህ የሚመስለን ግን ጥቂቶች አይደለንም። "ሻሎም" የሚለው የዕብራይ ስጦታ ቃል ከውጊያና ከፍልሚያ ማረፍን ብቻ ሳይሆን ብልጥግናን፣ ጤንነትን፣ ልምላሚን፣ ደኅንነትን፣ ፍትሐዊነትንና ስሙ

ምነትን ሁሉ ያካትታል። የተጠራነው የሰላም ልሁካን እንድንሆን ነው። ጳውሎስ እንደሚለው እግዚአብሔር "የማስታረቅን አገልግሎት ሰጥቶናል" (2ቆሮ5፥18-19)። ማለትም ሰላም አውራጆች አድርጎናል። "በለዚህ ሰላም የሚገኝበትንና እርስ በርሳችንም የምንተናነጽበትን ማንኛውንም ጥረት እናድርግ" (ሮሜ 14፥19)።

በመጨረሻም፤ ኅብረት የመጸሐው ዘመን ሕይወት ነጸብራቅ ነው። ባለ ራእዩ ዮሐንስ፤ በጉ በሰባት ማኅተም የታሸገውን ጥቅል መጽሐፍ ሊፈታ የቻለበትን ምክንያት ሲናገር "ምክንያቱም ታርደሃል፤ በደምህም ከነገድ ሁሉ፤ ከቋንቋ ሁሉ፤ ከወገን ሁሉ፤ ከሕዝብም ሁሉ ሰዎችን ለእግዚአብሔር ዋጅተሃል" (5፥9) ይላል። በወዲያኛው ዓለም በቋንቋ፤ በዘርና በጎሳ ላይ የተመሠረተ ልዩነት የለም። የሰላሙ አለቃ በፍጹም ሰላሙ በሚገዛበት አጽናፈ ዓለም ልዩነትና ጦርነት የለም። መሲሃም ሆነ ጎራ ለይቶ መፋለም የሥጋና የሰይጣን ሥራዎች ናቸው (1ቆሮ 3፥3-4)። ልባችን በላይ በሰማይ ተተክሎ ከሆነ የሰማይን ሕይወት እንኑር። የሰማይ ሰላም፤ ኅብረትና አንድነት ይግዛን።

እንግዲህ ኅብረት አስፈላጊ የሆነው ከላይ በተጠቀሱት ዐበይት ምክንያቶች ከሆነ፤ እኛ ሕዝቡ እግዚአብሔር ለዚህ እውነት መተግበር ምን ያህል ቀናኢያን ነን? የሚለው ጥያቄ ከዚህ ላይ ይነሣል። ኅብረት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን መለያና መታወቂያ መሆን አለበት። ያለ ኅብረት ጌታ የሰጠንን ተልእኮ በሚገባ መፈጸም አንችልም። ጌታ ኅብረተ ሰላሙን ያልብሰን፤ ያገናኛለን።

ሀ) በክርስቶስ የተገኘ አንድነት

ቤተ ክርስቲያን አምልኮ አንዳት ሁሉ፤ በክርስቶስ ኢየሱስ ከዘርና ከቀለም ያለፈም ሕብረትና አንድነት አላት። ይህም አንድነት በአዲስ ኪዳን ውስጥ በተለያዩ ቦታ፤ በልዩ ልዩ መንገድ

ተገልጧል። ከእነዚህም ውስጥ ለአብነት ያህል በ1ቆሮ 12፡12-13 እና በሮሜ 12፡4 ላይ ጳውሎስ በአንድ አካል ላይ እንዳሉ የሰው ብልቶች አድርጎ ሲናገር ሐዋርያው ጴጥሮስ ደግሞ የአንድ ሕንጻ ጠቦች ወይም ሕንጻውን ለመገንባት የተሰበሰቡ ሕያዋን ድንጋዮች አድርጎ ተምሳሌታዊ በሆነ አነጋገር ያቀርባል (1ጴጥ 2፡4-5)።

ሁላችንም በክርስቶስ ኢየሱስ አምነን ወደ እግዚአብሔር ስንመጣ ከሚከናወኑ ነገሮች አንዱ በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ወደ አካሉ መጨመር ነው (1ቆሮ 12፡13)። ይህም መጨመር ወደ አጠቃላይ የእግዚአብሔር ቤተክርስቲያን (universal church) እንጂ ወደ አጥቢያ ቤተክርስቲያን አይደለም። ከዚህም መጨመር የተነሣ ሁላችን በክርስቶስ አንድ ሆነናል። ይኸ ደግሞ ሰው በድምጽ ብልጫ ያመጣው ሳይሆን የጌታ ኢየሱስ የጸሎት ውጤት ነው። እረሱ በዮሐ 17፡20 ላይ "አንድ ይሆኑ ዘንድ" ብሎ ጸለየ በመጨረሻም ይህ ጸሎት መልስ አግጽኞቹ በመንፈስ ቅዱስ ተከናወነ።

በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ የመሆናችን ጥዳይ ያመኑት ከማመናቸው በፊት ጥያቄ በመጠየቅ ያገኙት ሳይሆን የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ለምሳሌ በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ወንድማማቾችና እህትማማች ወይም ወንድምና እህት ይኖራሉ እንበል። በዚህ ቤተሰብ ውስጥ አንዱ ለአንዱ ወንድም እንዲሆን ወይም እህት እንድትሆን የውሳኔ ድምጽ የሰጠ ማንም የለም። በዚህ ነገር ውስጥ ማንም ምንም አስተዋጽኦ አያደርግም የግድ ወንድማማቾችና እህትማማቾች የሚያደርጋቸው በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ከአንድ አባትና እናት መወለዳቸው ነው። ልክ እንዲሁ በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል ወደ እግዚአብሔር መጥተን የእግዚአብሔር ቤተሰብ ስንሆን የማናችንም የውሳኔ ድምጽ በዚያ ውስጥ የለም። ግን በመስቀሉ ላይ ከተከናወነው ሥራና ከፈሰሰው ደም የተነሣ የአንድ ቤተሰብ አባል በጌታም ወንድምና እህት (ወንድማማቾች)

ሆነናል። በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ወንድሙን መርጦ ወንድሙ ያደረገ ማነው? በዚህ ነገር ውስጥ ወሳኞቹ አባትና እናት ናቸው እንጂ ልጆች አይደሉም። እኛ በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል እግዚአብሔር ስለ ተቀበለን ወንድማማቾች፣ የአንድ ቤተሰብ አባል ነን። (ኤፌ. 2:19) ይህ ልንክደው የማንችል ሃቅ ነው።

ወንድሞቻችንን የምንወደው መቼ ነው? ብለን ብንጠይቅ መልሱ ቤተሰቦቻችንን ስንወድ የሚል ይሆናል። እግዚአብሔርን ሰንወድ የእግዚአብሔር የሆኑትን ሁሉ እንወዳለን። ነገር ግን ወንድሞቻችንን ካልወደድን የዚህ መንስኤ የሆነውን እግዚአብሔርን አለ መውደዳችን ነው። በመንፈሳዊ ሕይወታችን ወደ እግዚአብሔር ስንጠጋ የእርሱ የሆኑትን ሁሉ እንወዳለን። በእግዚአብሔር ፍቅር እየበረታንና በፍቅሩ እየተሸነፍን ስንመጣ ወንድሞቻችንን ሳናውቅ ወደናቸው ራሳችንን እኛገኛለን። ልባችንም ይሰባቸዋል፤ በውስጣችንም ከፍተኛ ስፍራ ያገኛሉ። ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ሕብረትና ግንኙነት እየራቀ ሲሄድ ማለትም ለአባታችን ያለን ፍቅር ሲቀንስ የወንድማችን ወንድምነትም በዚያው ልክ እየመነመነ ይመጣል። እኛ አማኞች አንድ መመዘኛ አድርገን ልንወስደው የሚገባ ነገር ወንድሞቻችንን የማንወድ ከሆነ ለእግዚአብሔር ያለን ፍቅር ከእኛ ርቋል ማለት ነው። "እርሱ አስቀድሞ ወደናልና እኛ እንወደዋለን። ማንም፣ እግዚአብሔርን እወደዋለሁ እያለ ወንድሙን ቢጠላ፣ እርሱ ሐሰተኛ ነው፤ ያየውን ወንድሙን የማይወድ ያሳየውን እግዚአብሔርን መውደድ አይችልምና" (1ዮሐ 4:19-20)። ነገር ግን እያንዳንዳችን ከያለንበት ቦታ እግዚአብሔር ወደ አለንበት ብርሃን ብንሮጥና ብንጠጋ ከመራራቅ ይልቅ ወደ መቀራረብ እንመጣለን።

ጳውሎስ በቆላ 3:10-11 ባለው ክፍል ላይ በክርስቶስ ኢየሱስ ስንሆን አዲሱን ሰው እንደምንለብስ ከተናገረ በኋላ በዚያም "ግሪክ ሰው፣ አይሁዳዊም፣ የተገረዘም፣ ያልተገረዘም፣ አረማዊ፣

አስኩቲክም፣ ባሪያም፣ ጨዋሰውም መሆን አልተቻለም ነገር ግን ክርስቶስ ሁሉ ነው በሁሉም ነው" ይላል።

እንደ ገናም በገላ 3:28 ላይ "አይሁዳዊ ወይም የግሪክ ሰው የለም ባሪያ ወይም ጨዋ ሰው የለም ወንድም ሴትም የለም ሁላችሁ በክርስቶስ ኢየሱስ አንድ ሰው ናችሁና" ብሎ ይናገራል።

እነዚህ ሁለት ጥቅሶች ወደ ክርስቶስ መጥተን አዲስ ሰው ስንሆን እርሱን እንደምንለብስ ያስተምሩናል። ከዚህም የተነሳ አይሁዳዊ የለም የግሪክ ሰው የለም፣ ወንድ የለም፣ ሴት የለም፣ ሃብታምና ደሃ የለም። በምድር አዋቂ ይሁን ጥበበኛ እንዲሁም ማይም ሁሉም እኩል ነው። እነዚህ ነገሮች ብቅ የሚሉት ከክርስቶስ ስንርቅ ነው እንጂ በእርሱ ከሆንን ፈጽሞ አይታዩም። እነዚህ ልዩነቶች በክርስቶስ ኢየሱስ ውስጥ እስካለን ድረስ የልዩነት መስፈሪያ አይሆኑም። የልዩነት መስፈሪያዎቻችን በክርስቶስ ኢየሱስ በተገኘ ማንነት ውስጥ ስንገባ ይሟሟሉ።

በኤፌ 4:3 ላይ "በሰላም ማሰሪያ የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ" የሚል ቃል ተጽፎ እናገኛለን። ይህን ክፍል ልብ ብለን በምናነብበት ጊዜ የምናየው እውነት የመንፈስ አንድነት ለመፍጠር ትጉ የሚለውን ሳይሆን "ለመጠበቅ ትጉ" የሚለውን ነው። ይህ አንድነት አማኞች ተሰብስበው የሚፈጥሩት ሳይሆን በክርስቶስ ሞት ተመሥርቶ በመንፈስ ቅዱስ የተከናወነ ነው። ከዚህም የተነሣ አማኞች አንድነትን ለመመስረት ትጋት አያስፈልጋቸውም። ይሁን እንጂ፤ ይህን አንድነት በተመለከተ ለሁላችንም አንድ ትእዛዝ ተሰጥቷል። ይኸውም "የመንፈስን አንድነት ለመጠበቅ ትጉ" ተብለናል። የጥበቃ ትጋቱ ለአማኞች የተተወ ነው።

በክርስቶስ በተገኘው በዚህ አንድነት ውስጥ መቀባበል እንዴት ትለቁ ነገር ነው (ሮሜ 15:7)። ይህም መቀባበል ከዘርና ከቀለም ልዩነት ከጾታ ልዩነት፣ ከሥነ-ልቦና ልዩነት፣ ከኑሮ ደረጃ

ልዩነት ያለፈ መሆን አለበት። ሁሉ ጊዜም አንድነቱ ከልዩነቶች ሁሉ በላይ መሆኑ መዘንጋት የለበትም።

ወደ ክርስቶስ ከመጣን በኋላ የእያንዳንዳችን ዋጋ በክርስቶስ ውስጥ የሚለካ ነው (2ቆሮ 5፡15-16)። ከዚህም የተነሣ የማንም ሰው ዋጋ በዓለም እንዳለው ዐይነት በዘርና በኢኮኖሚው ደረጃ እንዲሁም በሕብረተ ሰቡ ውስጥ በሚኖረው ቦታ የሚለካ አይደለም። ነገር ግን የሰዎች ሁሉ ዋጋ በክርስቶስ ሆኖ ሳለ መለኪያችንን የዓለም ሚዛን አድርገን ለራሳችን ከፍተኛ ዋጋ የምንሰጥ ከሆነ፣ በሽተኞች ነን። እንደ ገናም ሰዎች ወደ እኛ ቀረብ ሲሉ ለራሳችን ዋጋ የምንሰጥ፣ ከእኛ ሽሽት ሲሉ ደግሞ የምንቀንስ ከሆነ አሁንም ፈውስ የሚያስፈልገን ሕመምተኞች ነን። መቆሚያችን የተደላደለ አይደለም። ይህን አንድ ነገር ጠንቅቀን እንወቅ የሁላችን ዋጋ ያለው በክርስቶስ ውስጥ ነው። እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናል ሁላችንም አንዱን መንፈስ ጠጥተናል (1ቆሮ 12፡13)። መለኪያችን ሊሆን የሚገባው ይኸ ሆኖ ሳለ ሌላ መለኪያ ብናስቀምጥ ከቅዱስ ቃሉ እውነት ስተናል። በክርስቶስ ውስጥ ያለን ከሆንን በሁላችን ውስጥ የሚሠራው የተለያየ መንፈስ ሳይሆን አንድ መንፈስ ነው። ይህም መንፈስ በክርስቶስ ሞት የተገኘውን ሕብረትና አንድነት /ቤተሰባዊነት/ ይጠብቃል።

እያንዳንዳችን የእግዚአብሔርን ጥሪ ሰምተን በንስሐ የኢየሱስ ክርስቶስን አዳኝነትና ጌትነትን በማመን በመንፈስ ቅዱስ ዳግም ልደት ስናገኝ ወደ ልዩ ኅብረት ወይም አንድነት እንገባለን። ይህም ኅብረት ወይም አንድነት በልዩ ልዩ መልክ በሚከተለው ሁኔታ በአዲስ ኪዳን ተገልጿል።

ለ) የአንድነት መገለጫዎች

አዲሱ የኪዳን ሕዝብ በክርስቶስ ከእግዚአብሔር ጋር እርስ በርሱ ያለውን አንድነት ለማሳየት የተለያዩ መግለጫዎች ተመ

ልከተዋል፡-

1. ለርስቱ እንደተለየ ወገን እንደ ካህናት መንግሥት
1ጴጥ 1፡9፣ ራእ5፡9-10፣ ኤፌ2፡13-22
2. እንደ ሕያው ድንጋይ ጡብ (በመቅደሱ/በቤቱ)
1ጴጥ 2፡4-5፣ 1ቆሮ 3፡16-17፣
3. እንደ ቅርንጫፍ በወይኑ ግንድ (ተክል)
ዮሐ 15፡1-7
4. እንደ ልጅ በእግዚአብሔር ቤተ ሰብ ውስጥ
ዮሐ 1፡12-13፣ ገላ3፡26-27

እኛ የእግዚአብሔር የጸጋ ልጆች ነን፣ ክርስቶስ ኢየሱስ ግን የእግዚአብሔር የባሕርይ አንድያ ልጅ ነው።

5. እንደ ብልት በክርስቶስ አካል ውስጥ
1ቆሮ 12፡12-27፣ ሮሜ 12፡3-8፣ ኤፌ 4፡25

አዲሱ የኪዳን ሕዝብ አንድነቱን የሚመሠርት ሳይሆን የኪዳን ሕዝብ ከመሆኑ የተነሣ አንድነቱ ተመሥርቷል። ሰባቱ የአንድነት መሠረቶች ወይም አውታሮች እንደሚከተለው ተዘርዝረዋል

1. አንድ አካል
2. አንድ መንፈስ፣ መንፈስ ቅዱስ
3. አንድ ተስፋ፣ የክርስቶስ መገለጥ (የልጅነታችን መገለጥ)
ቲቶ 2፡13፣ ሮሜ8፡18-25
4. አንድ እምነት (ሃይማኖት)
ኤፌ 2፡8፣ ገላ 2፡20
5. አንድ ጥምቀት (ወደ ግልጧ ቤተ ክርስቲያን መደባለቂያ የዳግም ልደት የአዲሱ ሕይወት መግለጫ)